Roberto Quaglia

DUMNEZEU S.R.L.
ȘI ALTE (NE)OMENEȘTI (NEFERICITE) ÎNTÂMPLĂRI

Traducere din limba italiană de CORNEL NICOLAU

NEMIRA
1998

PREFAȚĂ

(cu ale sale problematici ascunse)

Poftim situație! Cineva intră în posesiunea, provizorie sau definitivă, a unei cărți și se apucă s-o citească, gata să-i acorde încredere autorului, când se trezește, dintr-o dată, că are în față scrierea altcuiva!

O atare situație îl pune pe prefațator în lumina ambiguă a unui intrus, care – aidoma celei de a treia persoane, cea nedorită – se strecoară în patul nuptial, unde este pe cale de a se realiza, într-o tăinuită, intimă complicitate în doi, sfânta comuniune dintre cititor și scriitor.

Dacă apoi se ține seama de faptul că opera unui scriitor apare drept o creație în mod tautologic întoarsă împotriva autorului – ca tabloul împotriva pictorului sau melodia împotriva muzicianului – , este foarte greu să nu apară și oarece fâptaș de speculații speculative.

Mă pierd în asemenea nelegiuiri, deși sunt conștient că mă identific cu ceva – o hibridă și perversă încrucișare între un tată temător, care-l ia de mână pe cititorul-fiu pentru a-l ajuta să traverseze anevoiosul drum spre autor, fără a avea încredere în vreun traseu autonom de răspundere matură și un pretins, atotștiutor profesor care-și asumă, în mod trufaș, rolul de călăuză –

asemenea lui Vergiliu – prin Iad și Rai, tărâmuri care, altminteri – fără competență și mijlocire – s-ar fi dovedit inaccesibile pentru neajutoraţii de neghiobi.

Să rezumăm, deci: unul care tulbură liniștea celor ce se împerechează, un meditator parazit, un tată amenințător și un Pygmalion de catedră.

Oricine ar cugeta, cu orientală concentrare, asupra acestor aspecte ale rolului său, ar trebui, cel puțin, să mototolească foaia scrisă și s-o mestece la iuțeală, biciuindu-și în același timp membrele – despuiate provizoriu – cu mănunchiuri de urzici piemonteze.

Despre Roberto Quaglia nu s-ar cuveni să scrie oricine.

Pentru că aici e partea frumoasă: despre Roberto Quaglia se poate spune orice, fără să poată schimba, nici în cea mai mică măsură, faptul că orice s-ar spune despre el n-ar putea schimba ceea ce spune Roberto Quaglia.

El este într-adevăr, în ipostaza sa, nu singura, de scriitor de literatură science fiction, autorul unei atât de expresive anarhii în măsură să nu lase loc nu numai unei analize critice, dar nici măcar unui simplu comentariu.

Proza lui, prin ea însăși science fiction, se desfășoară fără opreliște, fără cenzură, printre contradicții, autoironii, digresiuni și nonsensuri, unind cu suplețe culmile și hăurile.

În concluzie, despre Roberto Quaglia nu se poate spune nimic altceva decât că este Roberto Quaglia.

Orice altă tentativă de a-l situa cumva și undeva, după criteriul valorii, răspândirii sau capacității, este sortită eșecului.

Iar eu, cu sufletul împăcat, duc la bun sfârșit această inutilă îndeletnicire și închei cu o observație și cu un sfat.

Observația: Roberto Quaglia este mult mai cunoscut, prin traduceri, în străinătate, decât în Italia și această absurditate este totuși irefutabilă, deoarece povestirile sale există în versiuni olandeze, dar nu sunt cunoscute în Lucania, în versiuni cehoslovace, dar nu sunt cunoscute în Romagna, în versiuni engleze, dar nu sunt cunoscute în Umbria. Este a nu știu câta nedreptate pe care patria noastră o face fiilor ei; nedreptate care li s-a făcut și lui Marconi și Paganini.

Sfatul: dacă doriți să vă bucurați din plin de lectură și să dați, astfel, cea mai mare valoare de schimb banilor cheltuiți pentru achiziționarea cărții de față, precum și a altor cărți ale lui Quaglia (și mă adresez aici cu precădere compatrioților pe care-i știu interesați în domeniu), este necesar să retezați odgoanele ce vă leagă de pretextele ancorate în certitudinile dobândite, în schemele comode, în referirile sigure și în toate celelalte locuri comune, pentru a nu merge în derivă; dați-i voie scrierii indescriptibile să evoce sunetele nemaiauzite și imaginile imprevizibile pe care le întâlnește cel ce se lasă pradă valurilor gândului negândit.

Vă garantez că prin această rafală de efecte tauto(i)logice se încheie prefața.

Și acum începe – în sfârșit – tărășenia, adică partea ce face parte din carte.

GIGI PICETTI

INTRODUCERE

Nu întotdeauna este ușor să citești o culegere de povestiri. Nu e ușor nici să citești un roman și nu este, de asemenea, ușor să citești un eseu. Ori de câte ori te hotărăști să renunți pentru câteva clipe la acel comod distribuitor de imagini gata confecționate care este televizorul, riști să dai peste cine știe ce altă belea.

Dar nu trebuie să ne necăjim prea mult. Există lucruri și mai grele decât lectura unei cărți. Ați încercat vreodată să citiți un copac? Problema este că nu știm în ce limbă *anume este el scris și că nu cunoaștem cheia lecturii. Care dintre noi – după ce a prânzit – nu s-a legănat în iluzii că stă comod în fotoliu și-și citește propriul ADN? Este însă și mai greu să citești un copac, așa încât, de obicei, încredințăm digestia noastră unor lecturi mai puțin angajante. Uneori cad pradă irezistibilului impuls de a citi Universul, deoarece intuiesc ingeniozitatea acestei intrigi și mor de curiozitatea de a afla cum se termină acțiunea. Dacă cineva știe cum se poate avea acces la o ediție completă și ilustrată a Universului să-mi spună; o cumpăr imediat! Între timp, voi continua să-mi redimensionez ambițiile în privința cunoașterii, mărginindu-mă la lectura – pe apucate – câtorva cărți. Îmi*

este și mie greu, tare greu, să citesc o carte; mai greu decât să mă uit la televizor, dar – în mod categoric – sufăr mai puțin.

Romanul este o ticluire lungă, o închipuire. Pentru a citi un roman, trebuie să treci peste piedica inițială, aceea de a avea chef să te lași absorbit pentru un timp de ceva, de o tărășenie de durată, care nu s-a petrecut decât în mintea autorului. Principala greutate pe care o întâlnim atunci când ne apucăm să citim un roman o constituie întrebarea firească: „Îmi va plăcea, oare, atât încât să-l pot citi până la sfârșit?" Apoi, o dată începută lectura, dacă romanul ne place și intriga este atrăgătoare, nu ne va fi greu să-l ducem până la capăt.

O culegere de povestiri începe prin a fi citită cu mai puțină greutate, deoarece „investiția" de încredere ce se acordă pentru parcurgerea unei singure povestiri este mică. Dacă prima povestire nu place, nu trebuie neapărat să aruncăm imediat cartea; putem încerca și cu altă povestire. Putem alege între o povestioară de o pagină și una de treizeci de pagini, conform preferințelor și timpului disponibil. Totuși, citirea unei culegeri de povestiri presupune și greutăți specifice; fiecare text reprezintă o lume a sa, cu personaje și situații proprii, ce se schimbă de la o povestire la alta. De-abia te-ai obișnuit cu personajele – ai încredere în ele și ai intrat în ambianță – , că povestirea s-a terminat, iar pentru a continua lectura trebuie să ai de a face cu o nouă lume, cu alți eroi, cu alte reguli. Așa că ți se face lehamite și pui capăt lecturii timp de luni de zile, sau definitiv.

Citirea unui eseu creează de asemenea probleme. Întrucât în contextul eseurilor, problemele n-au nici o pertinență, mă feresc să merg mai departe; asta pentru ca dumneavoastră să puteți răsufla ușurați.

Volumul pe care-l ținești în mână cuprinde partea cea mai bună și cea mai rea (în mod cumplit, este doar o chestie de gust) a producției mele de texte scurte. Nu mi s-a părut chiar atât de deplasat să inserez între ele fragmente din divagațiile mele, în care m-am amuzat să redau unele amănunte – cu totul lipsite de importanță – privind contextele ce m-au determinat să concep și să scriu povestirile respective. De ce am făcut-o? O povestire nu

este nimic real, doar o pură născocire; însă o născocire care, în intenția autorului, ar trebui să însemne ceva. Această carte cuprinde, așadar, douăzeci și două de întâmplări ireale și, în mod ideal, semnificative. Dacă ar fi să mă iau după gusturile mele (chiar dacă eu sunt autorul) există prea multă *irealitate și o prezumtivă semnificație! Astfel încât, am intercalat între ele întâmplări reale dar, în mod hotărât, Nesemnificative. Dacă vă vor plictisi, n-aveți decât să nu le citiți. Dacă, pe de altă parte, vă vor plictisi povestirile, veți avea modesta alternativă să vă legănați în iluzia că nu v-ați aruncat banii în vânt.*

În cazul că nu v-au convins spusele mele, nu vă faceți probleme. Sunteți sănătoși la minte și pentru că și eu sunt, poate, o persoană zdravănă la cap, vă voi spune că tot ce v-am povestit nu m-a convins nici pe mine. Mă conving foarte rar-propriile-mi spuse. Dacă ar fi să mă convingă – logic vorbind –, n-aș mai rosti altele și nici nu mi-ar mai veni idei pentru povestiri. Dar dacă cele spuse de mine v-au convins... Of, of, of! Să nu *vă lăsați consultați de un psihanalist; s-ar putea să se atașeze de dumneavoastră.*

Exagerez, așa cum fac de multe ori. Mi se pare totuși cinstit să încep să exagerez chiar din introducere, deoarece exagerarea – așa cum au spus-o puținii (ne)fericiți care mi-au citit deja scrierile – este o componentă deloc rară a povestirilor pe care, nu peste mult timp, vă va fi dat să le citiți.

ROBERTO QUAGLIA
Genova, 12/6/1990

Dumnezeu S.R.L. *este povestirea care – dintre toate cele pe care le-am scris vreodată – se citește cel mai mult și acum. Ideea ei mi-a venit în ziua de 21 septembrie 1985, în cursul după-amiezei (nu-mi amintesc exact ora și cu atât mai puțin minutul; aș putea reconstitui ora, dar minutul ba, însă s-o lăsăm baltă). De două zile, terminasem de legat primele exemplare din romanul meu* Pâine, unt și paradoxină *și, o dată dusă la bun sfârșit acea treabă, mă plictiseam din nou. Cu o zi înainte terminasem de citit* Omul cu jocurile cu premii *de P. Dick și începusem* Poveste fără sfârșit *de Ende. Toate aceste amănunte – țin să precizez încă o dată – nu sunt absolut semnificative și cunoașterea lor nu vă va fi de folos pentru citirea povestirii, mai mult decât v-ar fi de folos să cunoașteți frecvența necesităților mele trupești din acea perioadă sau numărul orelor de somn din noaptea de 20/21 septembrie. Aceste elemente, deși neînsemnate, sunt, totuși, reale. În zilele acelea citeam, efectiv, cărțile amintite. Dacă într-o bună zi se va inventa o mașină a timpului, cineva s-ar putea întoarce în acel septembrie 1985 pentru a verifica dacă tot ceea ce v-am spus s-a petrecut în realitate. Dar nici o mașină (sau poate că da – cine mai știe?) nu va putea pătrunde în lumea născocită de* Dumnezeu S.R.L., *pentru a constata cine mai știe ce. Ce înseamnă toate astea? Hm! Dacă aș ști ce înseamnă tot ceea ce aștern pe hârtie, aș scrie eseuri, dar nu-i deloc așa.*

În după-amiaza zilei de 21 septembrie 1985, hoinăream prin centrul istoric al Genovei. Era ziua în care Papa trebuia să viziteze orașul, motiv pentru care fuseseră reasfaltate toate străzile pe unde urma să treacă.

L-am văzut pe Papă în piața Caricamento și am fost, imediat, cuprins de un sentiment ciudat. Mai întâi de toate, m-am gândit

că mă aflam, poate, în plină desfășurare a unui film de spionaj. Sute și sute de indivizi foarte eleganți – ținând în mâini aparate de recepție-emisie și purtând ochelari negri impenetrabili (pentru a nu mai pomeni de pistoalele de sub haină...) intrau și ieșeau în și din niște luxoase mașini negre cu numere de Vatican. Am ridicat ochii spre cer, unde am văzut – în loc de vreun semn divin – niște elicoptere amenințătoare. În toate acelea am perceput ceva nelalocul lui. Când, în sfârșit, Papa și-a făcut apariția, am fost sigur că mă aflam în atmosfera unui film SF dintre cele mai proaste. „Papamobilul" era peste măsură de încărcat cu tot felul de paravane antiglonț grotești – prea bătătoare la ochi, dovadă că se temea pentru ființa sa atât de pământească și, mai ales, dovada neîncrederii în protecția divină. La trecerea automobilului papei, am fost cuprins de un nou sentiment de oroare: sute de copilași fluturau steguțe de culoare azurie și mulțimea scanda numele suveranului pontif, ca și cum ar fi fost vorba de un jucător de fotbal care tocmai marcase un gol: Woi-ty-la! Woi-ty-la! Woi-ty-la[1]*! Pierdusem oare ceva din vedere? Nu mai eram la curent cu noutățile de pe piața fotbalistică? Juca oare Woityla la A.C. Milan? Nu, pentru că Milan e „Diavolul"*[2]*. Juca, oare, în altă echipă? Ce era cu acele coruri de stadion? Și cum de considerau cu toții ca fiind ceva absolut normal? Mi-am dat, bineînțeles, cel mai firesc dintre răspunsuri: toate se întâmplau pentru că așa trebuia să se întâmple. Eu puteam, foarte bine, să scriu o povestioară; ceva care să se bazeze pe acea „firească stare de lucruri", ducând-o până-n pânzele albe. M-am grăbit spre casă și m-am apucat să scriu.*

Nu m-am omorât prea mult cu firea, așa că am terminat povestirea abia la 26 noiembrie. Era într-o zi de marți. În dimineața aceea, m-am trezit pe la ora 11.00 și în tot timpul zilei am fumat – una peste alta – nouă țigări (elemente de mare importanță pentru a se putea înțelege bine povestirea Dumnezeu S.R.L.*). Am*

---

[1] Este vorba despre Ioan Paul al II-lea (1920-), papă din 1978, polonez de origine, pe numele său adevărat Karol Wojtyla (n. red.).

[2] Aluzie la porecla echipei milaneze „Diavolul roș-negru" (n. red.).

scris cuvântul „sfârșit" în primele ore ale după-amiezei, apoi am dat o fugă până la Popi (nu veți fi știind cu toții cine anume e Popi, dar el o știe). Seara m-am dus la Panteca (cel care nu a aflat încă de existența lui Panteca din Genova, ar face bine să-și completeze, cât mai repede cu putință, această oribilă lacună), unde am reușit să petrec câteva ore din existența mea jucând șah cu calculatorul (QL Sinclair – Programul Psion) pierzând.

Dumnezeu S.R.L. *a obținut în anul 1987, locul secund al Premiului Literar oferit de orașul Montepulciano – pentru proză fantastică – și a fost publicată în antologia povestirilor ce au obținut premiul sus amintit. Este posibil să fi fost citită de miliarde, milioane, sau doar câteva mii de persoane.*

Dintre personalitățile în mâinile cărora va fi ajuns cu siguranță citez pe Dario Fo, Luciano De Crescenzo, Roberto Vacca, Adele Faccio, Frederik Pohl, John Brunner, Julian May, Chiambretti.

Povestirea numără 8 831 de cuvinte.

Ei bine, aveți acum o mare cantitate de date, absolut inutile totuși reale, în ceea ce privește Dumnezeu S.R.L.

Merită s-o citiți, având în vedere faptul că – așa cum spune Gigi Picetti – „timpul înseamnă bani".

DUMNEZEU S.R.L.

Moralitatea este ceea ce – chiar nefiind ceva obscen – jignește în mod grosolan sentimentul meu de pudoare.

KARL KRAUS

Cinicul este un om de nimic care, din cauza unui defect de vedere, vede lucrurile așa cum sunt ele în realitate și nu așa cum ar trebui să fie. De aici și obiceiul, foarte răspândit la sciți, de a se scoate ochii unui tip cinic pentru a i se îmbunătăți vederea.

AMBROSE BIERCE

1.

Ei bine, băieți, poate că nu veți crede, dar eu acum *știu* cum cată să fie Dumnezeu.

Îmi închipui că nu vă va fi de ajuns o descriere de numai câteva rânduri. Mă tem că sunteți niște tipi foarte curioși. Și veți vrea să aflați *totul*! Eu vă voi povesti totul chiar de la început, sau, mai bine – să nu exagerăm! – , vă voi povesti câte ceva de la un anumit moment încolo.

Povestea începe în Oregon, unde locuiesc într-un mic megalopolis și unde îmi câștig, în mod cinstit, pâinea, apa gazoasă și alte altele.

Adunam de vreo zece ani acțiuni de ale societății *Dumnezeu S.R.L.* și s-ar putea spune că aproape îmi dobândisem locul în Rai. Pusesem deja de o parte nouă mii de acțiuni și-mi mai trebuiau doar o mie pentru a obține Pașaportul Ceresc. Din punctul

ăsta de vedere, eram norocos față de ceilalți; la numai treizeci de ani ai mei, eram gata să-mi asigur intrarea în Împărăția Cerurilor, în timp ce alții, majoritatea, abia de o reușeau la capătul vieții. Nu simțeam, totuși, nici un sentiment de vinovăție față de ei; istoria ne învață că întotdeauna unii vor fi cei dintâi, iar alții cei de pe urmă. Iar la Potoul Ceresc, eu aveam să ajung printre cei dintâi, deoarece fusesem în stare să aleg munca potrivită la momentul potrivit și desfășurasem acea muncă, timp de zece ani lungi de zile, cu o conștiincioasă meticulozitate.

Mai mult, eram un tip cât se poate de blând și de dulce, care nu făcuse niciodată vreun rău, nici măcar unei muște și cu atât mai puțin vreunei ființe omenești. Nu omorâsem niciodată vreun om, exceptând o duzină care m-a silit s-o fac, și posedam un robot foarte cucernic ce se ruga în fiecare seară în locul meu.

Ce mai tura-vura, Raiul mă aștepta și tot meritul era *numai și numai al meu*, care știusem să-mi dobândesc, într-un fel sau altul, un locșor acolo.

Eram de profesie vânător de talente în serviciul unui mare studio cinematografic, practic ultimul existent; toate studiourile concurente fuseseră absorbite. Ocupația era serioasă și de răspundere. Treaba să descopăr noi actori neprofesioniști, care să fie angajați în roluri „deosebite" în filme super-hardcore cu lumină neagră.

Îmi închipui că nici unul dintre voi n-a avut prilejul să vadă măcar o dată – din întâmplare, din plăcere, la vreun amic, ori la vreun bar – un film cu lumină neagră. Știți cu toții că sunt niște filmulețe hiperrealiste foarte drăgălașe și de o bună factură tehnică, în care tot ceea ce se vede este în mod riguros garantat drept *adevărat*, fără nici un fel de trucaje. Până și – ba mai ales – oamenii, animalele și copiii uciși și ciopârțiți pentru necesități regizorale, în chipuri mereu diferite, cel mai adesea în contextul unor situații în mod dramatic sexuale.

Ei bine, delicata și prea specializata mea ocupație consta tocmai în selecționarea acestui gen de actori, care, așa cum bine veți putea să vă imaginați, erau de obicei recalcitranți, se încăpățânau să facă în mod spontan marele pas și să întreprindă acel gen deosebit de scurt, dar fulminant, de carieră artistică.

O dată efectuate alegerile mele, le comunicam impresarilor „recrutători" care se ocupau, folosind metode infailibile, de angajarea personajelor indicate.

Îndeletnicirea era, așadar, una cu caracter exclusiv artistic; alegeam și hotăram soarta, după cum mi se năzărea, artiștilor de mâine și de poimâine (foarte rar rezistau mai mult de două zile).

Nu aveam, se înțelege, probleme cu opinia publică, dat fiind că de partea noastră se aflau și mass-media, ceea ce reprezenta fără îndoială o excelentă investiție. Nici guvernul nu ne deranja prea tare, cu toate că activitatea noastră era potrivit normelor constituționale cam ilegală; încheiasem cu el un acord economic secret prin care plăteam statului un impozit substanțial pe profit (profit, de altminteri, mai mult decât gras, aș îndrăzni să spun, deloc afectat de obolul – destul de mare și el – dat fiscului). Oricum, se afla în faza de studiu un plan de perspectivă ce urmărea să facă ordine și în sectorul nostru, în care scop amicii noștri politici îi angajaseră pe cei mai buni experți în Circumlocuțiuni Demagogice pentru a elucubra o mai bună organizare a activității noastre, nelipsită de un „sound" mai civilizat; așa ca să fim, în sfârșit, recunoscuți din punct de vedere juridic și integrați cu drepturi depline, fie și formal, în încrengătura atât de pestriță a societății omenești.

Dat fiind că eram pe deplin acceptați de opinia publică, stimați de industriași și respectați de politicieni, atunci când discutam cu prietenii, nu aveam nici o reținere să-mi definesc ocupația ca fiind „morală" și „de mare utilitate socială".

Toți erau de partea noastră, în consecință eram morali prin forța împrejurărilor. Sau, dacă nu altfel, etici.

Mă simțeam deci tot mai aproape de perspectiva intrării în Rai. Îmi lipseau – și nu întâmplător – doar o mie de acțiuni ale societății *Dumnezeu S.R.L.*, pentru a obține Pașaportul Ceresc. Dacă totul avea să meargă bine, urma să le dobândesc în câteva luni. Sau poate chiar mai repede. În zilele acelea se terminase perioada, de cinci ani, de domnie a Papei. Un Papă prea dur.

Riscam prea mult și – într-adevăr – situația avea să se precipite pentru mine în mod iremediabil. Însă eu nu aveam să-mi dau seama, decât atunci când avea să fie prea târziu.

Vatican Valley se afla în California, la jumătatea distanței dintre Silicon Valley VIII și Silicon Valley IX.

Sfântul Scaun (SS) fusese importat acolo, cu puțin timp înainte ca Europa să dispară într-unul din momentele cele mai arzătoare ale războiului rece dintre Statele Unite și Rusia. Pentru patrimoniul cultural al speciei umane, fusese totuși un mare noroc faptul că grupul economic al Celor Șapte Surori cumpărase și transferase în America, cu câțiva ani mai înainte, turnul Eiffel, Colloseum-ul și lacul Geneva (picătură cu picătură). În acest fel, o părticică din Europa continua să trăiască în inimile noastre de americani. Dar asta-i o altă poveste.

Mă aflam deci – într-o însorită dar friguroasă dimineață de octombrie – în Vatican Valley, împreună cu alți credincioși, chiar în mijlocul pieței San Petrus (*aparenta* pocire a numelui este, în realitate, consecința unei îndrăznețe sponsorizări de către o firmă producătoare de purgative).

De jur împrejurul meu se strângea o uriașă mulțime – asudată – de credincioși. Grupuri de ultracredincioși fluturau steguțe și crucifixe și suflau în trâmbițele Judecății de Apoi din plastic. Bineînțeles că în față se aflau „fanii ultras" din *Groapa Iezuiților*, care băteau de zor în darabane și rosteau în cor cuvinte insultătoare la adresa religiilor concurente.

Îl așteptau cu toții, pe Papa. „The Pope".

Papa se lăsa așteptat. Așa, ca întotdeauna. Așteptarea îi înflăcăra pe fanii credincioși și el știa acel lucru. Apăru, în cele din urmă, în balconul blindat, cu geamuri armate, antiglonț, și binecuvântă, cu gesturi largi, mulțimea de sub el cu gesturile cerute de Rit. Îl ovaționară cu toții.

Îl vedeam pentru prima oară în carne și oase. Papa Nick Esposito, „zis" Ioan Paul al XV-lea, mi s-a ivit, așa cum era înfățișat în fotografiile ce se puteau zări la tot pasul. La cei

patruzeci de ani împliniți, era cel mai în vârstă dintre ultimii cinci papi, dar se ținea bine. Avea un chip puțintel colțuros, regulat de altminteri, păr negru tuns scurt, piele măslinie și o barbă neagră, nerasă de două zile. Evident, era îmbrăcat într-o clasică salopetă mimetică. Și purta o tichie de culoare verde-închis. Am observat că părea cam nesigur pe picioare. Era deja beat, dis-de-dimineață. Ca de obicei. Umbla zvonul că o ciroză galopantă îi termina ficatul. Dar, dacă toate aveau să se desfășoare așa cum trebuia, n-avea cum să moară din acea cauză. Papa a luat cuvântul.

– Hei! urlă el în microfon.

– HEI! îi răspunse în cor mulțimea.

– Hei! Hei! psalmodie Papa.

– HEI! HEI! se auzi ecoul credincioșilor.

– Okay!

Papa se clătină pe picioare și-și șterse nasul cu dosul palmei. Un cardinal blond, cu păr lung și mătăsos, îl susținu, cu grijă.

– Sanctitatea Voastră, *sprijiniți-vă* de mine!

– *Iar*?... mormăi suveranul pontif.

Apoi apăru un alt cardinal, cu o tavă în mână. Papa luă o ceașcă cu cafea, o privi puțin cu un aer întrebător, apoi se uită la mulțimea nemărginită care aștepta Cuvântul; se uită din nou la ceașcă, o ridică spre Cer și spuse:

– Sângele lui Cristos!

Cardinalii se apucară cu mâinile de cap, dar fanii credincioși izbucniră într-un vuiet aprobator. După care, Papa se împărtăși cu cafeaua expres.

Între timp, eu îmi frământam creierii ca să găsesc o soluție la afurisita de tărășenie. Trecuseră două săptămâni de când organizația mea îi ațâța în zadar pe impresarii „recrutatori" din Vatican Valley, cerându-le să descopere vreo hibă în sistemele de siguranță ale Papei. Hotărâseră, mai nou, să mobilizeze și alți vânători de talente, în speranța că cineva avea să dea lovitura, să reușească acolo unde specialiștii nu izbuteau nimic. Eu însă nu pricepeam nimic din toată treaba; eram strâns, din toate părțile, de menghina puternică a credincioșilor și nu știam cum să scap.

Între timp, Papa Nick Esposito se pregătea să oficieze o grijanie după toate regulile.

– Trupul lui Cristos! psalmodie el cu glas răgușit, ridicând spre cer un hamburger garnisit cu castraveciori și îmbibat cu ketchup. Apoi se împărtăși din nou, cu evident apetit.

Pare un lucru de necrezut, dar papilor le era – cu adevărat și mereu – frică de moarte. Ioan Paul al XV-lea cugeta să găsească ceva ca să-i vină de hac Necuratului, pentru a nu se lăsa răpus. Schițase un sistem de apărare capabil să spulbere orice record de durată al predecesorilor săi. Rezista deja pe poziții de două săptămâni, în timp ce pontificatul anterior, cel al Papei Smith I, durase doar șase zile. Ei da, moartea – atât de exaltată și de idealizată în toată cariera – nu-i prea bucura în realitate. Papii tot amânau sorocul și măsluiau cărțile, pentru a-și prelungi, fie doar și cu câteva zile, stupida existență pământească.

Iar nouă, nevinovați interpreți ai gusturilor televizate ale populației, ne revenea sarcina să cheltuim cât mai mulți bani și să nimicim cât mai multe vieți omenești, pentru a face să se împlinească *Concordatul.* Acel papă recalcitrant ne costase deja *șapte* recrutători. Și foarte mulți bani. Dar credincioșii *noștri* doreau ca Papa să fie în întregime al lor, îl doreau în intimitatea alcovurilor proprii și noi nu-i puteam dezamăgi. N-ar fi fost drept. Nici convenabil. Și nici moral.

– Dragi frați teofagi..., le spunea între timp Papa Nick Esposito drept-crēdincioșilor. Să vă amintiți mereu că trebuie să mortificați carnea, iar vinerea și peștele. Iar acum să mai gustăm un pic din *sângele lui Cristos...* – și am văzut cu toții cum dă pe gât ceva ce era mai degrabă basamac – *...distilat*!

Vorbea aiurea, era clar. Am apreciat că se afla în pragul unui delirium tremens și dacă era adevărat că în locul ficatului avea de acum o omletă, atunci creierul trebuia să-i fie ca o budincă.

Cu toate astea rezista cu încăpățânare, nici pomeneală să se lase doborât. Dacă n-ar fi fost patetic ar fi fost, cu siguranță, romantic.

Meseria de papă nu mai era chiar așa de grozavă ca pe vremuri. Recesiunea economică îngăduia mai puțin ca oricând

privilegii gratuite și *toate* aveau, întotdeauna, un preț. Dacă plăteai cum trebuia, nimic nu era imposibil, lucru valabil pentru toți.

Profesiunea de papă oferea, pe de o parte în mod cert, mari avantaje; papii erau bine văzuți în societate și chiar adorați; intrau pe gratis la serbări și lumea îngenunchea în fața lor; nu stăteau la coadă la drogherii și băiatul de prăvălie li se adresa cu pluralul maiestății.

Mai mult, li se elibera, din oficiu, Pașaportul Ceresc și li se garanta accesul în Împărăția Cerurilor.

Pe de altă parte, greutatea sistemului plutocratic reechilibra balanța providenței și impunea rigorile sacrificiilor la fel de semnificative. Trebuie să te confrunți zilnic cu obligațiile impuse de *ius primae noctis*[3], pe care le cerea eticheta (vă veți aminti, desigur, de faptul că *ius primae noctis* a fost restaurat cu câtva timp înainte, în urma puternicei presiuni exercitate de masele populare) și, de la rău la mai rău, cu toate că pontificatul dura, teoretic, „tot timpul vieții", potrivit noilor canoane, Papa mai avea și ingrata datorie de a se lăsa ucis după trecerea celor cinci ani. Cam acestea erau, pe scurt, cele cuprinse în *Concordat.*

Întreprinderea noastră făcuse un adevărat salt calitativ. Încheiase un acord cu conducătorii Vatican Valley-ului: Concordatul. Noi plăteam prețul cuvenit, iar ei ne dădeau, din când în când, câte un Papă.

Se apreciase că o perioadă de timp de cinci ani era mai mult decât suficientă pentru un pontificat demn de respect. Lumea avea răstimpul necesar să se atașeze de Pontif și, așa cum relevaseră ulterior psihologii vaticani, durerea provocată de prematura lui dispariție îi apropia după aceea pe oameni de Sfânta Mamă Biserică. Din respect pentru dogme – sau așa ceva – , conducerea Vatican Valley-ului avusese rețineri în a atribui, în mod oficial, cauzele morții unor „factori naturali".

M-am întrebat câteodată cum naiba să fie cu putință să se anunțe știrea unei morți prin infarct, în timp ce noi transmiteam

---

[3] „Dreptul primei nopți", în latină; prin extensie, „accesul la premierele spectacolelor" (n. red.).

în lume – în același moment – imaginea Papei. Se mai întâmpla uneori, deci, în mod evident, era posibil. La urma urmelor, gândeam eu, lumea se obișnuise să creadă în cele două aspecte opuse și de neîmpăcat ale aceluiași lucru; printr-un bine dozat amestec de candoare și de fermitate, oricine poate fi convins că „albul" este „negru". Iar în acest secol în care psihologia este matematică pură și adevărul e publicitate, pare o joacă de copii să te gândești la moartea Papei ca la un lucru sfânt, deși l-ai văzut pe pontif supus unor tentații cât se poate de porcoase.

Deși li se hărăzise un sfârșit nu tocmai demn, papii aveau o funcție râvnită. Avantajele materiale, toate cele ultrapământești, faptul că intrau în istorie... aceste lucruri făceau ca perspectiva de a anima niște filme cu lumină neagră – după cinci ani – să apară îndepărtată și puțin importantă. Cele două săptămâni de filmări (papii le prelungeau mult peste clasica perioadă de câteva zile necesare persoanelor obișnuite) apăreau la începutul pontificatului, poate chiar nonpontifilor, ca fiind prețul ce trebuia plătit Providenței pentru o eternitate de glorie, dar, mai ales, pentru cei cinci ani de huzur.

Însă atunci când venea vorba să achite nota de plată, papii nu se repezeau s-o facă. La sosirea feciorului însărcinat să încaseze ceea ce se cuvenea, ei lăsau vorbă că lipsesc pentru moment sau că tocmai își fac baie și se înconjurau de un sistem de protecție tot mai eficient.

De obicei, problema se rezolva în câteva zile, grație solicitudinii, profesionismului și ingeniozității specialiștilor noștri.

Dar Nick Esposito era un tip dur. Ajutat poate de demonul păzitor al alcoolicilor, Ioan Paul al XV-lea o făcea lată de două săptămâni. Mulți „recrutatori" specialiști își pierduseră deja viața și acum ne băgaseră în belea pe mine și pe ceilalți căutători de talente. Nick Esposito trebuia să dispară. Cu orice preț. Prea mulți bani erau în joc. Nu se putea trece așa de ușor peste ceea ce, la urma urmelor, era totuși un *Concordat*. Lumea îl dorea, noi aveam tot dreptul (plătiserăm); Papa *nu putea* să nu țină seama de obligațiile sale!

Ceea ce nu mă convingea deloc pe mine era faptul că, dacă n-aș fi fost mai mult decât atent, aș fi riscat să-mi las și eu pielea. Din acest motiv mă deghizasem cu abilitate, nefiind de recunoscut, într-un drept-credincios de categoria întâi, folosind Peruca Blondă & Cârlionțată a lui Isus și Bluza Azurie cu imaginea imprimată a Porților Raiului. Așa eram *la fel* cu miile de credincioși ce mă înconjurau. Echipamentul mă costase, nici mai mult nici mai puțin, de *zece* acțiuni ale societății *Dumnezeu S.R.L.*

Între timp, în spatele Pontifului își făcuse apariția o femeie. „Curtezana" de serviciu din anturajul Papei!

Era o creatură cu geometrii studiate, tulburătoare, scoase în evidență de o salopetă mulată, de culoarea laptelui, care, în contrast cu brunul carnației, dădea impresia unei rafinate prăjituri cu frișcă și ciocolată.

Nick Esposito se întoarse s-o privească pe „curtezană". Apoi îi trase o palmă zdravănă peste șezut și strânse între degete durduliul obiect al atenției sale, după care, întors spre mulțime, declamă:

– Fecioara! *U-a-u!*

Credincioșii se contopiră imediat într-un singur, gălăgios tot, într-o adorație deplină și clocotind de pasiune mistică.

Fecioara avansă câțiva pași mlădioși, mișcându-și șoldurile, așa cum și lui Dumnezeu îi place, apoi le luă ochii credincioșilor cu zâmbetul divin și calp pe care-l arborează Marile Dive Sintetice.

– Pupicuri, pupicuri și iar pupicuri, dragii mei!

Mulțimea fu pătrunsă, în mod instantaneu, de un colosal orgasm colectiv de Eliberare și Comuniune.

Între timp, eu mă simțeam din ce în ce mai cretin, prefăcându-mă că sunt în extaz, pentru a nu fi descoperit, împreună cu gloata ce-mi îmbâcsea îmbrăcămintea cu miasme scârboase. Aș fi vrut să plec de acolo, în ciuda ordinelor primite de la superiorii mei, dar înghesuiala compactă mă împiedica în mod categoric s-o fac. Poate că, pentru o clipă, expresia mea a trădat acea dorință.

Apoi, dintr-o dată, viața mi-a luat alt curs.

O neașteptată durere sfâșietoare în umăr a fost semnul care mi-a schimbat existența. Acum, pe neașteptate, *eu* eram cel care trebuia să aibă grijă să supraviețuiască.

Un afurisit de trăgător de elită elvețian mă ochise și mă lovise. Fusesem identificat. Paznicii pontificali mă localizaseră cu ajutorul blestematelor *detectoare creștine*. Mai aveam douăzeci, maximum douăzeci și cinci, de minute de viață. În cel mai fericit caz.

Ei da, băieți, mă simțeam rău. Trăgătorii de elită elvețieni erau teribili, implacabili. *Nimeni* dintre cei luați la ochi de ei n-o dusese mai mult de douăzeci de minute. Cred că recordul absolut a fost de douăzeci și trei de minute. Se va putea înțelege, astfel, cum de am început, încet și cu obidă, să-mi fac griji.

Primul meu gest a fost să mă las puțin în jos. A fost, probabil, lucrul cel mai înțelept pe care l-am putut face, deoarece m-a salvat de rafala care se abătu imediat în zona în care mă aflam. Toți cei de lângă mine, să spunem vreo sută de capete, își încetară numaidecât – care mai mult, care mai puțin – activitatea. Trebuie totuși să admitem că nu fuseseră împinși, în ciuda *indubitabilelor* împrejurări dramatice, la gestul, scontat și desigur neconstructiv, de a cădea la pământ. Înghesuiala credincioșilor în piața San Petrus era atât de mare, încât forma un bloc masiv de carne omenească; trupurile mutilate ale victimelor erau susținute, fără voia lor, de menghina miilor de supraviețuitori și ar fi fost necesare *multe ore* pentru a le elibera.

Al doilea gest important pe care l-am făcut a fost mai complex. Cu oarecare trudă, am eliberat partea de sus a crucifixului meu (evident contrafăcut) de creierul în care se năclăise; l-am scuturat cât am putut de bine, pentru a-l elibera din materia cenușie (în realitate alburie) lipită de el, apoi am acționat un mecanism ascuns în cununa de spini și, după două secunde și jumătate, crucifixul se transformă într-o sapă de sondă. I-am mulțumit imediat lui Dumnezeu, dar mai ales progresului tehnologic care făcuse ca organizația mea să mă poată dota cu mijloace atât de minunate.

După aceea am apucat cu hotărâre sapa și, fără a zăbovi, am început să-mi caut o portiță de scăpare prin mulțimea de credincioși.

A fost distractiv. Mă gândisem întotdeauna că o asemenea acțiune, dacă aș fi fost silit s-o întreprind, mi-ar fi produs scârbă și spaimă. Am descoperit însă, cu oarecare jenă, că repulsia față de ceea ce eram pe cale să fac era *atât de mare* încât se transformase automat în contrariul său, adică în ceva foarte atrăgător.

Mă simțeam ca un grădinar care pășește fredonând o melodie, în urma mașinii de tuns iarba de pe lotul năpădit de buruieni, lăsând înapoia sa o cărare curată, de desăvârșită esențialitate. Iar jetul înalt al fântânii arteziene omenești, create de ceea ce tocam, amintea, în roșu, fulguirea zăpezii.

Totuși acel covârșitor sentiment de frăție ce mă însoțea în acțiune, sublimă și eficace uneori, sinteză a caducității omenești, era și cauza unor neplăcute inconveniente. Dinamica și impetuoasa coasă roșie care se înălța în văzduh – creată și aruncată în slava cerului de sapa mea – arăta punctul în care mă aflam. Într-adevăr, barajul de foc întreținut de trăgătorii de elită elvețieni se intensifică în jurul meu, apoi își pierdu treptat în intensitate.

O echipă de săpători pontificali încerca să mă încercuiască, folosind aceeași metodă ca mine. Macabrele coase ale masacrului *lor* erau de o culoare violet închis. Jeturile omenești provenite din forările lor erau în mod evident îmbogățite cu un colorant, pentru a se putea deosebi de mine și a mă putea încercui cu mai mare ușurință. După cum se petreceau lucrurile, se putea spune că eram ca și pierdut. M-a mirat foarte mult faptul că, deși secerați „în brazde", drept-credincioșii continuau să scandeze, cu voce tare, numele Papei. Mă aflam acum în plin infern. Proiectilele erau atât de dese, încât se ciocneau între ele. În mod straniu – ori, poate, printr-un involuntar sau ciudat miracol – , nu fusesem lovit. Bombele explodau ici-colo, făcând să se caște găuri ca de golf într-un teren odinioară necultivat. Era, într-adevăr, o mare bulibășeală. Iar eu mi-am jucat ultima carte.

Am decuplat pentru o clipă crucifixul-sondă din dotare, am acționat câteva mecanisme secrete și – ca prin magie – s-a ivit un nou mijloc de fugă. Te pui cu minunile Tehnologiei!

Această nouă minune trebuia să fie și ea ajutată; am făcut-o, după care m-am culcat la pământ, așa cum se cerea, și am acționat.

W.O.R.M.[4] (acesta îi era acronimul) își luă imediat în primire sarcina de a mă scoate de acolo teafăr, săpând un tunel printre credincioși; de data aceasta, de la mijlocul lor în jos. Problema deșeurilor, inexistentă anterior, deoarece erau împroșcate în slava cerului, se rezolva după metoda viermilor. Ceea ce W.O.R.M. măcina în partea frontală, îngurgita și elimina prin cea posterioară. Prin acest sistem se evita fenomenul scârboasei coase roșii, care, aidoma unui stindard macabru, semnaliza mereu poziția fugarului.

Săpătorii pontificali încercară să mă localizeze, călăuzindu-se după urletele desperate scoase de cei cărora eram silit să le retez picioarele. Dat fiind că mulțimea compactă îi împiedica să cadă, iar strigătele lor sfâșietoare se auzeau cu greu deasupra imnurilor de slavă cântate Papei, până la sfârșit, urmăritorii mă pierdură. Scăpasem. Pentru următoarele trei minute, cel puțin. Dar după maxim cincisprezece minute aveam să mor, oricum.

Trei minute era răgazul minim necesar agenților elvețieni pentru a mă localiza cu ajutorul semnalizatorului ascuns – fără doar și poate – în proiectilul care mă lovise. Atât timp cât mă aflasem în mulțime, fusesem protejat de interferențele de semnale provenite de la gloanțele trase. Acum însă rămăsesem izolat și lesne de descoperit. Timpul în care încărcătura aducătoare de moarte urma să-și facă efectul era de circa cincisprezece minute. Dat fiind că de acum nu-mi mai puteam salva pielea, trebuia cel puțin să încerc să-mi salvez sufletul. Fapt care, în acele împrejurări nu era deloc simplu.

O mie de acțiuni! Îmi lipseau doar o mie de acțiuni ale societății *Dumnezeu S.R.L.* pentru a obține Pașaportul Ceresc! Echivalentul salariului meu, destul de frumușel, pe trei luni de zile. O cifră măricică, dacă era s-o fi câștigat în zece minute. Aveam o singură portiță de scăpare. Poate...

Am meșterit ceva la crucifixul meu multifuncțional, făcându-l să scoată un aviojet (*...Tehnologia!...*), apoi, după un zbor de două minute, am ajuns la filiala din zonă a organizației mele, trecând

---

[4] În limba engleză, *worm* înseamnă *vierme* (n. red.).

razant pe lângă prima baterie de rachete vaticane. Am pornit în goană prin labirintul de coridoare ce ducea la biroul Personal, ferindu-mă cu mare atenție de detonatoare. Am ajuns în fața șefului de sector, când mai aveam vreo cinci minute – mari și late – de viață. Mă simțeam deja rău. El purta o salopetă antiradiații. N-a fost nevoie să-i explic nimic. Era obișnuit. Nu eram primul care fusese cât pe ce să-și lase pielea la un pas de obținerea Pașaportului Ceresc. Poate că din recunoștință (dar mai curând, probabil, din interes), ni se acorda privilegiul de a ne vinde propriul trup, în caz de necesitate. Pentru al meu, mi-au oferit exact o mie de acțiuni ale societății *Dumnezeu S.R.L.* Mult, având în vedere faptul că erau obișnuiți să le primească „ca omagiu". Am semnat hârtiile și după o complicată, dar rapidă serie de operațiuni bancare, un terminal mi-a eliberat Pașaportul Ceresc. Mi s-a părut grotesc faptul că tocmai Biserica, cea pe cale de a-mi lua viața, îmi elibera pașaportul pentru Rai. Mai aveam trei minute.

Am fost introdus într-un salon elegant, în care două fete admirabile tăbărâră pe mine, copleșindu-mă cu mângâieri. N-am fost în stare să le apreciez pentru că, deja, primele senzații de vomă îmi anunțau sfârșitul. N-am înțeles niciodată cum se poate muri de radioactivitate în doar un sfert de oră, dar n-are importanță.

Eram pe jumătate despuiat și mai aveam de trăit un minut. Mă uimea faptul că trebuia să aștept atâta. Apoi o ușă se deschise, atât de brusc încât sări din țâțâni, și un ucigaș plătit, un elvețian, se proțăpi în fața mea, ridicând pistolul. N-am avut nici o îndoială că-l chemaseră chiar cei din organizația mea. Ucigașul plătit spuse ceva ininteligibil, apoi se exprimă mai clar, făcând să vorbească arma sa.

Am văzut o strălucire, o lumină albă, în centrul fotografiei care mi s-a întipărit în minte... cu o clipă mai înaintea glonțului!

Ei da, băieți, proiectilul mă nimeri *chiar* între ochi, între frumoșii mei ochi mari și albaștri. Am simțit cum plesnesc, ca două prețioase globuri de cristal... dar nu știu, n-aș putea să jur. Sigur este că zgomotul exploziei mi-a inundat mintea imediat după aceea, o mortificantă coloană sonoră a fotografiei împușcă-

turii care persista în centrii mei vizuali, acum când ochii nu-și mai îndeplineau funcția.

Zgomotul și imaginea durară mult timp, înghețate. Am perceput cum conștiința mea construia alte poduri și alte drumuri în locul celor distruse. Dar structurile se prăbușeau, ca un șir de soldați de plumb, mai înainte de a fi înlocuite.

Se spun multe despre ce anume se simte în clipa morții. Mulți susțin că prin minte îți defilează toate întâmplările și imaginile importante din viață. Rudele, prietenii, iubirile...

Mie mi-a venit în minte imaginea unei pizza cu capere – preparată, așa, cu tot dichisul – și am încercat curioasa dorință de a mângâia un tatu, deși nu văzusem niciodată vreunul. Și nici nu mai aveam vreodată ocazia! Gândul acela m-a îngrozit. Am priceput ce anume însemna să mori. Era o mărginire *nebunească*!

Astfel, rămășița mea de conștiință se înscrise într-o justificată spirală paranoică. Am chibzuit: Dacă, cumva, Pașaportul Ceresc nu valora nici cât o ceapă degerată? A fost un moment cumplit. Cine mă putea asigura că Dumnezeu exista cu adevărat? Iar dacă exista, era El așa cum îl definea Sfânta Mamă Biserică? Și dacă Dumnezeu exista și era așa cum se spunea, de ce oare Papii se încăpățânau întotdeauna când era vorba să moară? Și dacă după moarte urma *nimic*? Ce însemna acel nimic? De ce acum îmi era atât de frică de moarte? Mi-am dat seama că mă aflam într-o mare belea.

Imaginea împușcăturii se destrăma treptat, iar zgomotul slăbea în intensitate. În locul lor se instaurau bezna și liniștea. *Nimicul!* De ce tocmai nimicul? Dacă Dumnezeu exista, nu trebuia să-mi apară chiar El? Sau, mă rog, cineva care-I ținea locul? Fie chiar și Diavolul, dar nu *nimicul*! M-am gândit apoi că era deja prea târziu pentru căință și pentru toate celelalte. În curând aveam să aflu, sau poate nu, dacă pentru mine timpul urma să se lungească la infinit. Dacă nu cumva toate erau, într-un fel sau altul, același lucru.

Poate că am perceput impactul corpului meu cu solul, poate că trupul încetase de mult să-mi cadă și actorii începuseră deja mârșavele lor acțiuni împotriva mea; fapt era că ultimele firave

și vagi legături senzoriale, care-mi transmiteau ce se întâmpla prin lume, mi-au comunicat ceva, o interacțiune violentă. Apoi se rupseră și ele și am rămas singur. Prăbușirea structurilor conștiinței mele ajunse la apogeu și toate pierdură orice semnificație.

În cele din urmă, am murit.

2.

Lucrul cel mai stupid ar fi să spui: „La câteva ore după aceea...", sau „După ce trecu Veșnicia...", sau „Într-o bună dimineață...". Așa ceva nu numai că ar fi stupid, dar nici n-ar avea vreun sens.

Mă aflam într-o încăpere ce aducea cu o sală de așteptare, elegant mobilată, așa cum se vede de obicei în revistele de specialitate. Un perete era decorat cu o pictură veche, de inspirație creștină, din *Evanghelia după Mac Donald*, care înfățișa un detaliu din Cina Cea de Taină Fast Food: emoționantul moment al înmulțirii fishburgerilor.

Mi-am îndreptat atenția asupra mea. După toate aparențele, eram întreg. M-am pipăit pe îndelete, mai degrabă dintr-o tradiție literară, decât din nevoia efectivă de a verifica dacă existam cu adevărat. Mă simțeam bine. Dar ce se întâmplase?

Dacă eram mort, îmi mersese bine. Vreau să spun că exista o viață după moarte. De altminteri, nu vedeam cum anume aș fi putut să nu fiu mort. Acea evidență îmi va fi ascuțit, poate, mintea; mă simțeam, într-adevăr, mult mai înțelept ca înainte. Cu atât mai bine! Ca un bun neofit ce mă aflam – al nevrozei – m-am întrebat imediat: „Dar dacă totul nu-i decât o închipuire?" Dacă tot era să mor, ar fi trebuit *cel puțin* să-mi pierd existența fizică. Nu puteam continua să interacționez cu materia, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Altminteri, ce deosebire mai exista între viață și moarte?

Am conchis că eram mort, fizic vorbind, și că prin aceasta pierdusem, realmente, orice legătură cu lumea materială; dar mintea mea și sufletul meu își reconstruiseră, în grabă, un model

fictiv și simbolic al Noii Realități pentru a continua să atribuie înțelesuri logice celor cu care interacționau. Dacă n-ar fi acționat astfel, s-ar fi țăcănit, cu siguranță, dacă nu s-ar fi convins de faptul că ceea ce se afla în afara lor era ceva recognoscibil, și-ar fi pierdut în mod necesar semnificația; iar pentru o minte a începe să-și piardă priceperea echivalează cu a înnebuni. Așadar, pentru a putea supraviețui cu adevărat morții, o minte teafără trebuia să-și reconstruiască în grabă un cadru al realității plauzibile, iar singurii parametri disponibili pentru a realiza acest lucru erau cei legați de viața pământească.

Apoi am avut certitudinea că tot ceea ce se afla în jurul meu sau, mai bine zis, tot ce se afla în jurul gândirii și al trupului meu era, de fapt, o închipuire, ori, mai precis, o *proiectare* a minții mele.

Nu înseamnă că în acest punct ceva mi s-ar fi părut mai puțin real decât înainte; până și ciupiturile cu care mă flagelam, în încercarea zadarnică de a mă trezi, erau dureros de reale! Un lucru era sigur: aflând că ceea ce percepeam era de fapt atât de relativ, m-a cuprins o stare de năucire. Cu ce ochi m-aș mai fi privit acum într-o oglindă, știind că ceea ce aș fi văzut în realitate nu există sau, cel puțin, *nu* în acei termeni?

Moartea mi s-a părut astfel un fapt și ciudat și misterios, chiar examinat din interior. Apoi am avut o străfulgerare de gândire: Realitatea în care eram cufundat nu se deosebea mult de cea de când eram viu... Să fi fost, oare, viața un fapt pe deplin real?

M-a cuprins o neliniște ciudată. Poate că între viață și moarte *nu* exista nici o deosebire. Am încetat să mai chibzuiesc. Era, poate, lucrul cel mai înțelept pe care-l puteam face. N-aveam un punct de sprijin și aveam să mă resimt după aceea. Am trecut la o problemă mai concretă și mai arzătoare: Exista, oare, Dumnezeu? Trebuia să-L descopăr!

În încăperea în care mă aflam se zărea o singură ușă. Mi-am luat inima în dinți și am ciocănit. O voce îmi spuse:

– Intră!

Am intrat. Era un cabinet, cu un birou impozant, ticsit cu tot felul de hârțoage, din spatele căruia un domn în vârstă, plesuv,

cu favoriți albi, cu ochelari pe vârful nasului, mă privi cu un aer obosit. Pe o plăcuță de pe birou scria: „Sfântul Petre, Contabil".

Am rămas mască, ce mai!

– Luați loc, vă rog! mă invită domnul, arătându-mi un fotoliu din fața sa.

M-am conformat. Apoi, într-o clipă de nebunie, m-am încumetat să-l întreb:

– Ne aflăm... ne aflăm în Rai... *da*?

– În mod practic, da, răspunse el calm. Aveți Pașaportul necesar?

Am încuviințat, înlemnit de frică. I l-am întins.

Îl examină îndelung, răsfoindu-l în întregime, umezindu-și degetele între o pagină și alta. Apoi luă câteva ștampile, păru că aplică niște vize sau ceva similar, completă un formular, mesteri ceva la un calculator, dădu un telefon, după care îmi arătă o ușă și spuse zâmbind:

– Puteți merge.

M-am conformat și, cu oarecare șovăială, am pătruns într-un cabinet mult mai mare și mai luxos, tapetat cu triunghiuri fluorescente. *Reușisem!*

Pașaportul Ceresc era valabil. Nu-mi închipuisem niciodată că ar fi fost cu putință!

Un bărbat se ridică de la un birou – din opal, parcă – și veni în întâmpinarea mea. Îmi întinse o mână încărcată de bijuterii.

– Sunt..., am început eu.

– Știu, știu! răspunse el. Iar Eu sunt Dumnezeu.

– Încântat..., am murmurat strângându-i mâna.

Dumnezeu era mai înalt decât mine și mult mai frumos. Purta un costum foarte elegant și cravată. Mirosea a parfum. Părea a fi foarte sigur pe El. Și atotștiutor. Eram puțin stingherit fără a ști prea bine de ce anume. Apoi Dumnezeu îmi spuse să mă așez pe un scaun din piele autentică, în timp ce El se așeză în spatele giganticului Său birou. De pe buzele Lui subțiri, zâmbetul dispăru.

– Să vorbim despre afaceri, rosti.

– Cum? am întrebat.

Dumnezeu mă privi intens, apoi vorbi scandând fiecare silabă:

– De-ce-vă-a-flați-a-ici?

– *Cum*? Eu... ă-ă-ă, deh... pentru că sunt mort...

– Nu ne-am înțeles. Am vrut să spun: Ce anume Mi-ați adus?

În străfundul ființei mele, de undeva din mijlocul măduvei spinării se porni încet-încet un fior rece ca gheața.

– Eu...ă-ă-ă, adică... Pașaportul Ceresc...

Privirea fixă și severă a lui Dumnezeu fu mai rea decât orice clătinare din cap.

– Doar n-ați venit Aici cu mâinile goale, *nu-i așa*? continuă El cu o voce gravă.

N-am îndrăznit să interpretez ce-mi auzeau urechile.

– ... de fapt, ă-ă-ă, domnule... Dumnezeu...

– Spuneți-mi *Comandor*! izbucni Dumnezeu sec.

– Știți, ă-ă-ă, domnule Comandor... Dumnezeu, eu credeam că Pașaportul Ceresc era ceva mult mai...

– Da, da, așa spun toți cei ce nu vor să-și permită luxul de a veni în Rai! mă întrerupse Dumnezeu. Pașaportul este indispensabil celor ce vor să li se permită să stea de-a dreapta Mea, însă pentru a intra în Rai e nevoie de cu totul altceva! spuse El privindu-mă cu reproș. Ce credeți că suntem noi, instituție de binefacere?

N-am răspuns. Dumnezeu se ridică și începu să se plimbe prin cameră, cu mâinile încrucișate la spate.

– Îmi pare rău pentru dumneavoastră, spuse, dar Mă tem că va trebui să vă trimitem în Iad.

– Cum? Nu... ascultați un... moment..., am bâiguit. Vă rog... fie-Vă milă. „Iartă-l Pe Cel Ce A Păcătuit"...

Cât de jos decăzusem!

– Ce mai înseamnă și tâmpeniile astea? făcu Dumnezeu.

Se oprise și mă privea întrebător.

– Dumneavoastră sunteți bun...

Dumnezeu ridică ochii spre Cer (adică privi de jur împrejur).

– *Cine v-a spus că sunt bun?!* răcni El.

Se părea că nu I se întâmpla pentru prima dată să trebuiască să combată un asemenea raționament. Mă apucă de un braț.

– Ascultați, îmi zise, băgați-vă bine în cap un lucru: Voi, oamenii, ați fost creați după chipul și asemănarea Mea – asta sper că vă este clar. Ei bine, n-ați avut niciodată bănuiala că și Eu *ar trebui*, prin similitudine, să fiu după chipul și asemănarea voastră?

Nu, n-avusesem niciodată o asemenea bănuială. Chiar că nu mă gândisem niciodată la asta. Dar nu I-am spus-o. El însă înțelese și fără să I-o spun.

– „1+1=2", spuse Dumnezeu, totuși acest lucru nu l-a înțeles nimeni niciodată. De aceea am creat matematica. Era ca oul lui Columb. Apropo: Cine credeți că a inventat oul lui Columb? *Columb*, oare?

Am tăcut mâlc. Era mai bine să nu merg mai departe.

– Cum poate Dumnezeu, continuă El, să fie doar o *parte* din ceea ce este creatura Sa, Omul? Omul este fie bun, fie rău și, cel mai adesea, mai mult rău decât bun. Cum poate Dumnezeu să se întrupeze (ca să spunem așa) într-o singură, cea mai mică, dintre caracteristicile creației Sale? De ce ar trebui să se limiteze în mod atât de dramatic? Și cum se face că Omul *se încăpățânează* să-I pretindă Dumnezeului său să respecte ceea ce el n-a respectat niciodată? Faptul de a vrea să-I impui lui Dumnezeu o mizeră și șchioapă fire Bună & Aureolată este cea mai de pe urmă și zadarnică dovadă a răutății omenești. Totuși pe Mine nu mă deranjează prea mult. Ultimele Mele cuvinte sunt, în sinteză, destul de simple: Atâta timp cât vă aflați în viață, faceți tot ceea ce vreți – liber arbitru, cu nemiluita! Dar când muriți, ori aveți cel puțin *cincizeci de mii* de acțiuni ale societății *Dumnezeu S.R.L.* pentru a intra în Rai, ori vă alung în Iad! S-a înțeles?

Tipul nu se descurca rău într-ale teologiei, m-am gândit, chiar dacă din punctul Său de vedere ar fi preferat, după toate probabilitățile, să-i spună *egologie*. Între timp, mai prinsesem ceva curaj, descoperind serioase incongruențe în spusele Lui. M-am apucat să I le înșir cu o plăcere deosebită.

– Ați debitat o grămadă de tâmpenii, am rostit pe un ton dulce-acrișor, cu cuvenita aroganță. În primul rând, Omul este o specie dinamică, care a evoluat prin nenumărate faze din mai-muță și este absurd ca Dumneavoastră să vorbiți acum despre

accesul în Rai numai prin plata a 50 000 de acțiuni ale societății *Dumnezeu S.R.L.*, deoarece societatea *Dumnezeu S.R.L.* a luat ființă abia de câteva decenii. Ce făceau oamenii anterior acțiunilor pentru Rai, se duceau cu toții în Iad? Apoi găsesc că aspectul Dumneavoastră este anormal – oare Adam și Eva purtau costum și cravată, atunci când i-ați creat, după chipul și asemănarea Dumneavoastră? În al doilea rând, ce să mai spunem despre găurile negre, despre contorsionările continuumului spațiu-timp, despre misterele gravitației? Și cum se face că ați creat ceva pe care Dumneavoastră, care sunteți cu adevărat după chipul și asemănarea noastră, nu sunteți deloc în măsură să-l înțelegeți? Iar dacă înțelegeți toate astea, cum puteți să mai susțineți că sunteți după chipul și asemănarea noastră?

Îl pusesem în încurcătură. Eram sigur de asta. Îi țineam piept, în mod dialectic. Poate că aveam să-L *constrâng* să mă lase să merg în Rai.

– Sunteți foarte rău, răspunse calm Dumnezeu. Din acest motiv, vă voi arunca în Iad mult mai la fund decât voiam s-o fac până acum.

Încrederea-mi în mine s-a prăbușit în mod mizerabil și, fără voia mea, am constatat că sunt supus credinței în Dumnezeu.

– N-ați înțeles un fapt esențial, continuă Dumnezeu. Nimeni dintre voi nu l-a înțeles vreodată. *Dumnezeu nu poate fi anacronic!* Dacă ar fi, atunci chiar că n-ar avea nici o noimă. Eu l-am creat pe Om după chipul și asemănarea Mea, desigur. Dar nu-i așa. În realitate, Eu l-am creat și continui să-l creez și recreez, clipă de clipă, zi de zi, făcându-l să se adapteze la exigențele schimbătoare ale devenirii *Mele. Eu* sunt cel care mă transform permanent, încă de la începutul începuturilor, de atunci de când, *din întâmplare*, am luat ființă. *Eu*, care într-o bună zi am căpătat, în mod omenesc, conștiința a ceea ce eram și a ceea ce făceam. Mă vedeți acum îmbrăcat în costum și purtând cravată și Mă auziți discutând despre acțiuni. Odinioară, M-ați fi văzut într-o peșteră, înfășurat în piei de animale, mijlocind intrarea în Rai celor ce-Mi aduceau mai multe oi. Îmi vorbiți despre găuri negre, gravitație, spațiu-timp. Știu despre astea, știu. Dar nu vi se pare că până și

Dumnezeu ar avea dreptul la ceva incognoscibil? La urma urmelor, suntem la fel, după același chip și asemănare. Forțele tainice ale naturii sunt, ca toate de altfel, parte din Mine și din opera Mea, dar nu din acest motiv sunt supuse în mod necesar „Eului" Meu rațional. Unele dintre ele, cele de neînțeles prin antonomază, sunt manifestări ale voinței Mele inconștiente, ale pulsațiilor Mele ireale, sunt Contradicțiile Divine. Eu, ca Dumnezeu ce Mă aflu, Mă preumblu doar pe cărarea timpului și, privind atent peisajul, adun tot mai multe Informații și Complexitate. Este dreptul Meu și destinul Meu. Cărarea aceasta s-a croit din întâmplare într-un fel de dimineață, ce a urmat unui soi de seară Haotică și se va sfârși atunci când peisajul va deveni prea monoton pentru a fi privit. O plimbare frumoasă! Adevărata, singura, reala Mea distracție...

Când termină de vorbit, un lucru mi-a devenit foarte clar. Tipul trebuia să fie al naibii de important! Dacă aș fi spus și eu aceleași lucruri, atunci când eram viu, m-ar fi frustrat cu siguranță. Dumnezeu, în schimb, fără a mai vorbi de faptul că nu trebuia să fie pedepsit, avea să Se amuze aruncându-mă în Iad. Am încercat să mențin discuția la subiect, pentru a amâna acea nefericită perspectivă.

– Dar înainte de a fi om al cavernelor, Dumneavoastră ați fost și maimuță și reptilă și moluscă și amibă...

– Chiar trebuie să-Mi amintiți originile? izbucni Dumnezeu, cu privirea plecată. Hm, de fapt asta-i obârșia Mea. Am fost, la începutul începuturilor, materie, o formă de energie alcătuită cât se putea de elementar...

– Atunci, l-am întrerupt eu, cum se face că materia inertă și toate animalele ce nu sunt Om continuă să existe, deși Dumneavoastră ați depășit de acum acele niveluri de evoluție?

– Într-adevăr, e o treabă frumoasă! zâmbi amuzat Dumnezeu. N-am înțeles-o nici Eu, niciodată, prea bine... Cred că toate astea se leagă, până la urmă, cu natura Mea divină. A fi prezent pretutindeni simultan și atotputernic nu sunt neapărat niște virtuți. Sunt niște caracteristici. Iar o consecință curioasă este persistența Mea

întâmplătoare în unele forme de existență ce s-au perindat de-a lungul evoluției Mele.

– Încă o întrebare, am insistat. (Cât fusesem viu, visasem să conduc un talk show.) De ce Dumneavoastră, care sunteți o persoană așa importantă, pierdeți atâta timp cu mine?

– Nu numai cu dumneavoastră. Fiind omniprezent, pot să Mă aflu într-un număr nelimitat de odăi, pentru a discuta cât doresc, cu oricine. Nu vă faceți griji, nu sunteți câtuși de puțin singura Mea preocupare în această clipă și nici una dintre cele mai interesante! Dar acum Mi se pare că s-a făcut târziu, în sens figurat, bineînțeles, și v-aș ruga să vă lăsați condus în Iad fără a face nazuri.

– Dar nu-i cu putință! am obiectat gălăgios. (În realitate, era pe deplin posibil și probabil.) O persoană atât de inteligentă ca Dumneavoastră, atât de... cultă și de... matură nu se poate mânji cu...

– Prea târziu! mă întrerupse Dumnezeu, care, în mod evident, îi mirosea de la o poștă pe șarlatani. Ați scăpat clipa prielnică. Îmi pare rău, dar capacitatea Mea de introspecție înțelegătoare a depășit măsura pentru săptămâna asta. Acum trebuie să fac loc înfățișării precumpănitoare a personalității Mele.

– Ce vrea să însemne asta?

– *Ulciorul nu merge de multe ori la apă*, răspunse Dumnezeu.

– Cum?

– Să mergem în Iad! spuse El cu convingere.

Era explicit, într-un fel al Său, dar mie ceva, ceva îmi scăpa.

– N-am putea, cumva, să cădem la învoială pentru o mică ședere și în Purgatoriu? am propus într-o ultimă încercare de mediere.

– Purgatoriul nu există. Nu știu cine răspândește asemenea zvonuri imbecile. *Și repet*: Urmați-Mă în Iad!

– Nu aveți inimă?! Ce vă poate costa o biată indulgență?

– *Cine nu riscă nu câștigă*, spuse Dumnezeu. N-aș mai fi devenit cel ce sunt acum, dacă Mi-aș fi plecat urechea la toți cei ce se miorlăiau în fața-Mi. Iar acum veniți: *Satana vă așteaptă!*

– Cum puteți fi atât de nemilos, am insistat cu acea logică a disperării. Tocmai pentru că n-ați mai făcut-o niciodată până

acum, tocmai de aceea ar trebui să mă grațiați. Un Dumnezeu nu este perfect dacă nu a făcut *cel puțin* o dată ceea ce-I stă în putință să facă.

– Vai, vai, vai, țâțâi Dumnezeu. *Afacerile sunt afaceri, ce mai!*

– Totuși ce câștig aveți din asta?

– *Afurisit să fiu!* spuse Dumnezeu. (Era rău, ce mai; acum și afurisea, pe deasupra.) Sunt prea blajin! Faceți-Mi plăcerea și ascultați-Mă, altfel Mă voi vedea nevoit să vă atomizez!

Trebuie să spun că sensul acestui ultim cuvânt de amenințare rostit de El mi-a scăpat.

– Dați-mi *o* șansă! L-am implorat în genunchi. Să vorbim, așa, ca de la Om la Dumnezeu. Dacă mă înviați, fie și pentru o clipă, pot să încerc să fac rost de cele 50 000 de acțiuni...

– *Erare divinum est*, spuse Dumnezeu. Am mai dat *O* dată – spun bine, *o* dată – crezare unuia dintre voi, care, tot așa Îmi spunea. După aceea, individul a început să cutreiere prin lume și să spună că e fiul Meu!

– *Isus Cristos?*

Am fost, pur și simplu, cuprins de teamă.

– Dar o spunea și *înainte* de a muri...

– Ce știți voi? Cristos a murit pentru prima oară la vârsta de treizeci de ani, nu la treizeci și trei! A murit de ciroză. Apoi, M-am lăsat convins și l-am lăsat să se întoarcă pe Pământ, dar n-a mai dus-o mult. Din nou, pentru a doua oară, atunci când cu crucea, nu avea la el echivalentul – de pe atunci – al acțiunilor pentru Rai.

– Dar după trei zile a înviat...

– *Da, și a fugit!* Prima dată l-am înviat Eu și a ținut minte cum, așa că a doua oară, amintindu-și de pasajul secret, a șters-o taman pe acolo și a încercat să-și bată joc de Mine. Dar l-am căptușit, imediat, și l-am izgonit în Iad.

– Totuși datorită acelui fapt a evoluat Biserica Creștină...

– Ați priceput de ce nu trebuie să fac excepții? *Erare divinum est, sed perseverare umanum est.* Să Mă ia dracu' dacă voi mai comite a doua oară aceeași greșeală! Și acum vă rog să-Mi faceți plăcerea...

– Da, desigur! Să merg în Iad, sigur, sigur!

– Bravo! Începeți să deveniți perspicace. Se vede treaba că întâlnirea cu Mine v-a maturizat!

– Da' dé unde! O știam de mai înainte!

Nu mai aveam nimic de pierdut.

– Făceam pe prostul ca să-mi bat joc de Dumneavoastră cât mai mult!

– Așa, care vasăzică? spuse el, roșu de mânie.

Îl batjocorisem pe Dumnezeu.

– *Blackie! Carmelo!*

Pe o ușă își făcură apariția doi zdrahoni de îngeri, călcând apăsat. Mă legară fedeleș și mă aruncară într-un mărfar ticsit de animale; mai ales, multe vaci. Apoi, din cauza duhorii, mi-am pierdut cunoștința. M-am trezit în Iad.

Iadul era un loc cu plafonul plin de lămpi fluorescente.

Aveam însărcinarea să strâng un bulon. Am strâns apoi încă unul. Și încă unul. Am continuat așa, să strâng buloane, uitându-mă cu fereală în jur. Mă aflam la banda de montaj dintr-o fabrică de dimensiuni uriașe. Prima pedeapsă a fost a culorilor. Nu existau decât albul și cenușiul, iar mie îmi plăceau toate celelalte. Era deja prea mult ca să mă facă să urlu de durere cosmică, dar după zece minute mă obișnuisem și nu-mi mai păsa.

A doua pedeapsă a fost a foamei. Stomacul cerea de mâncare și gura nu i-o putea oferi. După aceea ne-au dus pe toți la un restaurant și nu m-am mai gândit nici la acel lucru.

A treia pedeapsă a fost a focului. După masa de prânz mergea, al naibii, o țigară; dar nimeni dintre noi nu avea foc. Am cumpărat o brichetă de la un marocan și se rezolvă și problema aceea.

Într-o bună dimineață – trecuseră câțiva lustri... sau numai zile, nu-mi mai amintesc bine – , am făcut cunoștință cu vecinul de la banda de montaj, un tip cu trăsături anonime pe nume Hans. Era elvețian... sau, poate, somalez. Nu-mi mai amintesc bine.

– Hans, îmi spuse el (în perioada aceea ne numeam – mai mult sau mai puțin – cu toții „Hans"), îți mai aduci aminte de Hans?

– Da, cum să nu, Hans, am răspuns.

Discuția păru să se încheie în acel punct.

Într-o altă bună zi, așa cred, am discutat mai mult.

– Hans, l-am întrebat eu de data asta, tu ce părere ai despre Iad?

– Nu-i chiar atât de rău! Putea să fie și mai rău, răspunse Hans pe un ton care mi se păru că avea o nuanță de diplomație sau de tâmpenie.

– Ce anume ar putea fi „și mai rău"?

– Hm, Raiul, la o adică.

– *Raiul?*

– Mda! E la fel de plictisitor, dar în schimb al naibii de periculos.

– Periculos? De ce, mă rog?

Ceva mi se părea ciudat.

– Pentru că riști mereu să fii izgonit în Iad.

– Îți bați joc de mine? am ripostat jignit. Cum poți să spui așa ceva?

– Bine, bine. *Eu am fost* în Rai, spuse el cu seninătate.

– Cum?

– Așa bine. Apoi, într-o bună zi, mi s-a făcut lehamite și am venit aici.

– E chiar așa de cumplit acolo?

– Depinde.

– Nu-i la fel pentru toți?

– Bineînțeles că nu! Numai *nimicul* ar putea fi la fel pentru toți. Doar că *nimicul* nu există, pe când Raiul da. Iar pentru mine Raiul a fost, în mod categoric, ceva urât. Trebuia s-o fac pe drogatul.

– Hm, mă rog, mă rog...

– Stai, stai! Drogat cu hidrocarburi, vreau să spun. E ceva mai rău!

– Cum?

– Da, hidrocarburi injectate în venă. De cinci ori pe zi. Ceva murdar, ce să-ți mai zic. Acum pricepi de ce am preferat să vin în Iad?

– Eu credeam că în Rai se află fericirea... Acolo, în „Împărăția Cerurilor"...

– Așa cred cu toții. Chestie de publicitate, nu? De fapt, obiectiv vorbind, nu există deosebire între aici și acolo, în afară

de faptul că Satana se îmbogățește aici pe seama muncii noastre, în timp ce Dumnezeu, acolo, își bagă în buzunar cele 50 000 de acțiuni ale societății *Dumnezeu S.R.L.*, pe care i le dau ăi mai bogați, basca Pașaportul Ceresc.

„De necrezut!" am gândit și am spus:

– Cum îți procurai hidrocarburile?

– Fie aici, fie acolo, ne supuneam mașinațiunilor stăpânilor noștri. Dacă m-am văzut silit să fac rost de hidrocarburile-dependente, înseamnă că ele aveau o utilitate economico-socială.

– Care anume?

– Hm, nu prea știu și nici nu mă interesează. După cum nu știu nici de ce-mi pierd timpul cu buloanele astea.

– Dar aici nu există noțiunea de timp, i-am atras atenția.

– Și nici să tot sucești și să răsucești buloanele n-are vreo noimă.

– Dacă o iei așa, înseamnă că nici a fi fericit nu are vreo noimă!

– Într-adevăr. N-are nici o noimă. Totuși, trebuie să fie ceva tare amuzant.

Am fost nevoit să-i dau dreptate. Deși, în acea situație, nu prea o avea.

Am aflat, apoi, că Papa, cel pe urmele căruia mă ținusem eu, fusese ucis, la două săptămâni după moartea mea și, grație celor 300 000 de acțiuni ale sale la *Dumnezeu S.R.L.*, fusese admis în Rai. Dar acolo îl puseseră să lucreze la un strung.

Am aflat, după aceea, care fusese soarta altor personaje celebre în timpul vieții. Hitler, la fel ca toți cei dotați ca el, nimerise în Rai, unde își reluase meseria de zugrav. Ronald Reagan fusese, în mod misterios, apreciat de Dumnezeu și căpătase funcția de ambasador în Iad. Iulius Cesar se procopsise cu meseria de instalator sanitar, la fel ca Liz Taylor. Singurul care rămăsese ceea ce fusese era un oarecare Gigi Sabani, care nu fu în stare să tragă nici un folos.

Ei bine, băieți, am promis să vă povestesc ceva și mi se pare că m-am ținut de cuvânt. Acum știți mai multe despre Dumnezeu, despre Rai și despre Iad. Deși nu știu la ce anume v-ar putea folosi.

Mi s-a spus că fabulei i s-ar fi cuvenit o morală. Eu n-o cred; v-am luat și așa destul peste picior.

Dacă vi se va întâmpla, cumva, cândva, să muriți – și asta se va întâmpla, fiți siguri! – , veți putea da o fugă până la mine să-mi spuneți vreun banc. Așa vom fi chit. Că și aici – ce să mai spunem! – ți se face lehamite.

Trebuie să vă dau, totuși, o știre de ultimă oră din Iad. Noi cei morți, damnații, ne vedem nevoiți să evoluăm după legile unui *Weltanschauung*[5] tanatocentric. Se pare că același lucru se petrece și cu preafericiții din Rai. În puține cuvinte vrem să exprimăm imaginea lumii văzută de morți.

Consecința logică este că apar filozofii ce susțin că nu este neapărat necesar să fi fost viu pentru a fi mort. Așa încât, viața *antemortem* devine o simplă chestiune de Credință și cine crede în ea se regăsește în secte cu rituri stranii.

Semnalmentele „epocii" noastre mi-au fost date, într-o bună zi, de prietenul meu tanatozof Iozafat. Era israelian... sau elvețian, nu-mi mai amintesc.

– Iozafat, îmi spuse (în acea vreme ne numeam cu toții, mai mult sau mai puțin, „Iozafat"), îți amintești de Iozafat?

– Da, Iozafat, i-am răspuns.

Totul păru a se termina în acel punct. Dar într-o altă bună zi, așa cred, am intrat și mai adânc în subiect.

– Iozafat! i-am spus eu de data asta. Ce părere ai tu despre Viață?

– Nu există Viață înainte de Moarte, zise el.

SFÂRȘIT

---

[5] Concepție sau imagine vastă asupra Universului și a relației omenirii cu el, în lb. germană (n. red.).

Ideea de a scrie Invenția originală *mi-a venit în ziua de duminică 16 octombrie 1988, cam pe la ora 3 noaptea. Mă întinsesem – ca să adorm, chipurile – de vreo zece minute, când, pe neașteptate, mi-a venit inspirația. Ar fi trebuit să aprind lumina și să mâzgălesc ceva pe hârtie, înainte ca ideea să-mi dispară din minte în timpul somnului. Dar ea mi se cuibărise atât de adânc în minte, încât am renunțat la acea măsură de precauție; eram sigur că mi-o voi aminti în ziua următoare. Singura, adevărata necunoscută, m-am gândit, era dacă în dimineața următoare aveam să-mi amintesc de faptul că avusesem o idee cu o seară mai înainte. Așa că, fără măcar să aprind lumina, am luat de pe jos un pantof și l-am pus lângă pernă. Când aveam să mă trezesc, aveam să dau de el și să-mi amintesc în acel fel că trebuia să-mi amintesc de ceva anume. Ideea urma să-mi revină imediat în minte.*

În mod cât se poate de firesc, în dimineața zilei de luni am fost din cale-afară de uimit văzând un pantof lângă perna mea. Mi-am amintit – efectiv, aproape imediat – că-l pusesem acolo eu, pentru a-mi aduce aminte de a-mi aminti ceva. Dar... ce anume?

Se făcuse ora zece. M-am chinuit preț de o oră să-mi reamintesc ideea. Mă apucaseră furiile. Cum să se piardă, în așa hal, ideile! Apoi, dintr-o dată, în minte mi-a apărut ceea ce gândisem cu o seară în urmă. Am luat un carnețel și am așternut pe hârtie, imediat, povestioara. După două ore isprăvisem și preț de jumătate de oră m-am bucurat de acel succes. După care viața mea a luat alt curs, dar asta n-are nici o legătură cu Invenția originală.

Povestirea a fost tradusă în engleză, de Peter de Ville, și în olandeză, de Henneke Schreiber.

A fost publicată, în numărul din noiembrie 1989 al revistei olandeze Holland SF. *În mod curios, până acum au citit-o sute și mii de olandezi și doar câteva zeci de italieni.*

Invenția originală *numără 585 de cuvinte, iar această introducere 353 de cuvinte.*

Habar n-am ce ar vrea să însemne toate astea.

INVENȚIA ORIGINALĂ

– Domnilor, iată aici cea mai nouă invenție a mea: Mașina Timpului.

– Bine, bine, încuviință cu un aer satisfăcut unul dintre cei prezenți. La ce anume folosește?

– Este cât se poate de clar: ne va ajuta să ne deplasăm nestingheriți prin timp, răspunse inventatorul.

– Mda, interesantă chestie! comentă altul. Și cam ce ar însemna timpul?

– Am inventat acest aparat tocmai pentru a-l descoperi.

– Bine. Arată-ne ce este în stare.

Inventatorul apăsă niște pârghiuțe și niște butoane; un beculeț se aprinse.

– L-am pornit, anunță el.

Cei prezenți se uitară de jur împrejur.

– Nu observ nici o deosebire față de ce era înainte, zise unul.

– Nici eu, aprobă altul. În afară doar de acest zgomot ciudat... așa ca un fel de țăcănit surd. Îl aud undeva în mine.

Îl auzeau și ceilalți, în sinea lor. Vorbiră despre asta timp de câteva săptămâni, fără a ajunge la vreo concluzie. Apoi, o lăsară baltă; totul fu dat uitării.

După douăzeci de ani

Același grup de persoane, în același loc. Puțin mai departe se afla inventatorul.

– Este clar pentru toți, spuse cineva, care-i natura tragediei ce ne-a lovit. Se pare că ne deplasăm, efectiv, prin timp și implicațiile acestui lucru sunt tulburătoare. Sângele, care mai înainte circula prin vene în mod spontan, este acum împins de o pompă ciudată, aflată undeva în pieptul nostru, care se poate opri oricând. Când ea se oprește, așa cum s-a întâmplat în cazul unui biet coleg, acum câteva zile, încetăm să mai existăm. Noi, dintotdeauna un grup de ființe nemuritoare, alunecăm acum pe toboganul timpului către o moarte sigură. Este de menționat aici și ciudatul fenomen pe care l-am observat în ultimii douăzeci de ani, acela al fleșcăirii trupurilor și al zbârcirii pielii, precum și smintita tendință pe care o manifestă mediul înconjurător de a se altera, ramurile de a se usca, florile de a se vesteji, merele de a putrezi. Toate astea sunt o belea! se adresă el inventatorului. *Tu* – care ai provocat-o – ai încercat, în toți acești douăzeci de ani, să afli un leac împotriva dezastrului? Ai inventat vreo mașină care să oprească prăbușirea noastră în timp?

– N-a fost cu putință chiar imediat, răspunse deprimat inventatorul. Dar cred că, în zece-unsprezece mii de ani, aș putea s-o fac.

– Potrivit evaluărilor noastre cele mai optimiste, la fel ca și noi, poți spera să mai trăiești cel mult douăzeci-treizeci de ani. Lucru evident, nu-ți va fi de ajuns. De aceea am luat o hotărâre. Vom muri, pentru că este inevitabil. Vei muri și tu. Dar în timpul care-ți mai rămâne de trăit, trebuie să te sacrifici și să încerci să repari greșeala. Ți-am făcut rost de o femeie. Este o variantă a ta, modificată. Unindu-vă, va trebui să aflați, pe propria voastră piele, în ce fel să dați naștere unei generații de indivizi muritori, cum suntem noi în prezent, care vor purta de-a pururi crucea amintirii – sau a intuirii nemuririi pierdute – și care vor crea, într-o bună zi, o știință, o pricepere și o îndemânare ce vor fi în măsură să inventeze o mașină care să poată anihila blestematele de efecte ale sceleratei tale invenții. Asta-i tot. Te declarăm,

așadar, expulzat din comunitatea noastră. Ai răgaz până la miezul nopții să-ți cărăbănești din Grădina noastră fuduliile, atât timp cât le mai ai. Și să-ți iei și soața. Dacă mâine vă mai găsim aici, nu vom rezista tentației de a te face bucăți-bucăți, cu mâinile noastre, dat fiind că tot ești muritor! Și... Adam...

– Da?

– Când ieși din Eden, trage poarta după tine!

ÎNCEPUTUL

Povestirea Operatorii de calculatoare se împart în două categorii... *am scris-o pe nerăsuflate în ziua de 11 octombrie 1988, de la ora 14 la ora 18. Ziua aceea nu începuse sub cele mai bune auspicii. În noaptea ce trecuse, mă culcasem pe la 5.30 și mă deșteptasem la 11.30, prost dispus. Colac peste pupăză, ploua. După o plimbare având drept singur scop reactivarea circulației sângelui în trupul meu, la ora 14 m-am apucat de scris. Spre propria-mi surprindere, la 18 terminasem deja de așternut pe hârtie povestirea (1 522 de cuvinte). În ziua următoare, 12 octombrie – aniversarea descoperirii Americii –, când a fost inaugurat în piața De Ferrari ceasul care marchează secundele ce s-au scurs în cei cinci sute de ani, aveam să cad într-un canal de scurgere; nu m-am lovit, dar mi-am sfâșiat pantalonii. Erau aceiași pe care-i purtasem cu o zi înainte, în timp ce scriam* Operatorii de calculatoare se împart în două categorii... *Atunci când scriam habar n-aveam că soarta pantalonilor mei se va hotărî atât de repede. Și n-o știau nici pantalonii. Așa se întâmplă pe lumea asta. Am purtat oricum aceiași pantaloni – cârpiți cum se cuvine – încă un an de zile, până ce, în ziua de 24 septembrie 1989, i-am stricat de tot, când m-am prăbușit într-o tentativă de lansare cu deltaplanul.*

OPERATORII DE CALCULATOARE SE ÎMPART ÎN DOUĂ CATEGORII

1.

Se trezi. Prima senzație a fost că se deșteptase dintr-un somn cu totul deosebit. Un somn greu, nemaipomenit, fără vise. I se părea că lipsește ceva. Fiindcă era întuneric, întinse în mod mecanic brațul spre noptieră, pentru a aprinde lumina. Nu dădu de veioză. Și nici de noptieră. *Cu neputință.* Bâjbâi. În zadar. Eșecul tactil îi răsună dureros în minte și-l făcu să descopere altceva. Ceva mai rău. Și anume că nu știa cine era.

Avea conștiința de sine, gândea în mod coerent, dar nu avea noțiunea propriei identități. Zăpăcit de-a binelea, dădu să se scoale în capul oaselor în pat. Însă nu exista nici un pat! Întinse mâinile în toate direcțiile, dar nu fu chip să găsească ceva. Plutea în gol și în beznă, fără identitate.

În minte i se restabili o legătură și, în cele din urmă, află măcar cine era.

Era un renumit specialist în cibernetică, profesor la Harvard. Nimic rău în asta, se gândi el. Ar fi putut să se întâmple lucruri și mai rele. Deși, *ce* se întâmplase? Se pipăi. Măcar exista. Bâjbâi din nou cu mâinile, fără să găsească nimic. Chiar nimic? Mai făcu o încercare. Și descoperi un lucru ciudat. Mâinile sale nu întâlneau rezistența aerului. Se afla în vid. *Absurd*, se gândi. Cum

era viu, dacă nu exista aer? Totuși, respira. Respira, însă nu percepea aerul intrând sau ieșind din el. Ce chestie nemaipomenită! Ce naiba i se întâmplase? Poate că nici corpul său nu exista, iar faptul că se pipăise și-și dăduse seama că exista nu era decât o *proiecție* a minții lui. De ce nu? Se pipăi mai atent, ținând cont de acea ipoteză. Ceva... Ba nu! Nimic! *Nu era nici măcar el!* Ce naiba...

Își propuse să chibzuiască cu cea mai mare atenție. Avea capacitatea de a chibzui, fără nici o îndoială. Cât despre rest, nimic. Poate că din cauza cine știe cărui accident se afla acum în comă și mintea lui... Prostii! Gândirea îi era prea lucidă și coerentă pentru a fi a unui individ aflat în pragul morții. *Afară numai dacă nu...* Ajunsese la o concluzie cumplită.

Murise.

Gândirea lui – în mod contrar celor ce i se păruseră mereu a fi cu putință – supraviețuise morții corpului. Ce altă explicație putea să mai existe? Pus în fața faptului împlinit, până și cel mai sceptic dintre savanți trebuie să-și revizuiască propriile convingeri. *Murise.*

Iar acum? Se putea presupune că avea să rămână acolo pe veșnicie. Altfel cum? O perspectivă înspăimântătoare. Ar fi trebuit să facă ceva. Încercă să întindă brațele cât mai mult. Faptul că ele nu existau în realitate îi dădea impresia că le putea întinde cât voia. Așa și făcu. Le întinse pe cât îi îngădui imaginația, ca pe niște tentacule, le întinse la infinit. Era o senzație plăcută, de atotputernicie. În cele din urmă, dincolo de hotarele infinitului, percepu, cu buricele degetelor sale iluzorii, închipuirea unei senzații noi. Era ceva. *Ceva!*

Natura acelui *ceva* rămânea necunoscută, dar existența ei avea o importanță absolută.

Bărbatul intensifică, cu toată energia voinței sale, interacțiunea cu *Celălalt Lucru De Dincolo De El.* Și se întâmplă ceva, în mod inevitabil.

În minte i se ivi o imagine. Clară. Fixă. O cuprindea în întregime și nu putea să-și ia privirea de la ea cu nici un chip. Părea că în minte i s-ar fi întipărit o fotografie. Recunoscu imaginea. Era laboratorul său de la universitate. Acolo. În fața lui. Nemișcat.

Totuși *de ce*?

Percepu cum în vidul ce-l înconjura mai apăruse ceva. Întinse brațele. Nu fu de ajuns. Întinse degetele... arătătorul, inelarul... Cu degetul mic, așa i se păru, reuși, pe neașteptate, să apuce obiectul abia ivit în universul său. Interacționă hotărât cu el! Imaginea din minte începu să se schimbe. Alunecă de la stânga spre dreapta. Încet. Execută o lentă mișcare orizontală panoramică prin tot laboratorul și se opri în fața unei oglinzi uriașe. În oglindă se vedea... se vedea... o videocameră! *O videocameră?!* Însemna ceva? *Da! Simțea că da!* Dar ce anume? *Ce?* Era ceva. Și el mișcă acel ceva. Imaginea începu să se mărească. Videocamera prinse a bâzâi! Și atunci... atunci... *Dumnezeule*! Iată... iată...

În mintea omului se iviră alte asociații și se dezvăluiră multe alte noi amănunte.

O videocameră! El vedea acum prin intermediul unei videocamere! În sfârșit, i se dezvăluia, în mod deslușit, unde se afla realmente și ce anume i se întâmplase. Nu murise câtuși de puțin. Realitatea era cu mult mai crudă.

Nu murise. *Dar era*... Nu murise. Dar nu mai era nici viu.

Cu o zi înainte, făcuse o experiență. O experiență pe care o pregătise toată viața. Întreaga lui existență fusese închinată ciberneticii și devenise cel mai mare expert mondial în tehnologia psihotronică, dezvoltând noi și revoluționare sisteme de calculatoare din cea de a douăsprezecea generație, de concepție *panconexiunistă*.

Exemplarul aflat în laboratorul de la universitate era în mod indiscutabil cea mai prețioasă bijuterie a lui. Construit cu cele mai noi materiale, super și hiperconductori, cu o rețea de circuite de legătură de mai multe zeci de ori mai bună decât cea a unui creier uman, exemplarul H.G.W.E.L.L.S.–5 (aceasta îi era denumirea) avea, teoretic, capacități de neconceput pentru mintea omenească. Practic, însă, deocamdată nu se reușise dotarea lui cu cantitatea de *informație* necesară pentru a-i acționa puternicele procese autonome de autoinstruire. Experiența pe care hotărâse s-o facă avea drept scop tocmai depășirea acelui obstacol.

În prima seară, conectase pe ascuns, ca să nu fie împiedicat de colegi, propriul lui creier la calculator cu ajutorul unui dispozitiv special inventat în mare secret. Poate că așa ar fi putut să-i smulgă lui H.G.W.E.L.L.S.–5 datele privind *Organizarea* și *Informația*, necesare punerii oficiale în funcțiune a aparatului. Se întâmplase însă altceva.

Calculatorul *absorbise* cumva conexiunea electromagnetică a creierului biologic, *însușind-o*. Așa se făcea că el se afla acum în calculator. Gândirea lui nu mai era determinată de impulsuri electrice între componente organice, ci între componente anorganice. Corpul fizic încetase să mai aibă viață, ca urmare a șocului provocat de transfer, dar legăturile cu el trebuiau să persiste și când se va obișnui cât de cât cu noul mediu – era sigur că pentru asta nu-i va trebui prea mult timp – va putea, cu siguranță, să se retransfere cu ușurință și să învie.

Ce descoperire senzațională! Ce progres pentru specia umană. Orizonturile pe care descoperirea le deschidea depășeau orice imaginație.

Acum, Omul avea la îndemână un soi de nemurire. Atunci când trupul va ceda, în urma presiunii exercitate de numărătoarea inversă pe care ADN-ul o pune în mișcare încă din clipa nașterii, gândirea va putea să fie scoasă din învelișul ei și depusă, întru veșnică păstrare, în lăcașul sigur al unui formidabil calculator, unde va putea să dobândească și alte valențe și să se perfecționeze la nesfârșit, fără a mai vorbi de îndepărtata perspectivă a sfârșitului Universului.

Savantul se gândea la toate acelea și era *fericit*.

Prin intermediul videocamerei, putu să vadă cum ușa de la laborator se deschise și cineva trecu pragul. Era femeia de serviciu, care purta o găleată cu apă și o mătură.

Ce noroc! În acest fel, îi pot spune să-mi cheme imediat colegii, care să vină aici înainte ca să mă reîncarnez în corpul meu. Și ce mai noroc, apoi, ca trupul meu să se găsească în cealaltă sală a laboratorului! Dacă femeia m-ar fi văzut cumva, zăcând așa fără viață și cu atâtea fire în jurul capului, cu siguranță că ar fi apucat-o damblaua.

Trebuia să-i atragă atenția. Scotoci prin vid – de jur împrejurul său, cu insistență, mereu – , întinzându-și peste tot brațele, mâinile, degetele, picioarele, ochii, nasul, părul. Încercă să preia controlul asupra a tot ceea ce exista. În cele din urmă, găsi monitorul, îl porni și scrise mesajul prin care îi transmitea femeii de serviciu să-și lase baltă treaba și să-i cheme imediat pe colegii lui.

2.

Margareth Smith deschise ușa. Mai avea de dereticat laboratorul acela și după aceea putea să plece acasă. Imediat cum intră, observă că videocamera se puse în mișcare. Porni numaidecât și imprimanta, se deschise casa de fier electrică, ventilatorul prinse a se învârti, iar un megafon începu să emită sunete nedeslușite.

„*Ce mai harababură!*" gândi Margareth Smith. Se îndreptă spre aparaturi. „*Binecuvântat profesor! Dar cum poți fi atât de împrăștiat? Ce mai harababură... Toate alea aprinse! Ventilatorul, toate alte alea, televizorul... Să uiți chiar așa, mereu, să le stingi pe toate?*" Înainte de a se apuca de dereticat, se îndreptă – cu pași siguri – spre calculatorul care le comanda pe toate și-l stinse.

Clic!

Titlu complet: OPERATORII DE CALCULATOARE SE ÎMPART ÎN DOUĂ CATEGORII: CEI CARE AU PIERDUT DEJA DATELE ȘI CEI CARE URMEAZĂ SĂ LE PIARDĂ.

„Proverb chinez (sau californian; datele referitoare la originea proverbului, păstrate într-o mare bancă de date, au fost, în mod coerent, pierdute) la sfârșitul secolului XX (poate)."

MORALA: Dacă vi se va întâmpla vreodată să nimeriți în interiorul unui calculator, mai întâi va trebui să efectuați un backup din voi înșivă, având grijă să-l salvați de mai multe ori pe hard-disk și să vă doriți ca în noua voastră locuință să nu se fi oploșit cumva vreun blestemat de virus.

SFÂRȘIT

Povestirea Idealurile omenirii *a fost scrisă în zilele de 23, 26 și 27 ianuarie 1988. Dacă nu mă înșeală memoria, în acea perioadă rula la televiziune serialul de „science fiction"* Vizitatorii. *Am pus cuvintele „science fiction" între ghilimele, deoarece* Vizitatorii *are în el la fel de puțin SF autentic cât haz are Jerry Cal față de Charlie Chaplin. Era un serial stupid care, cu siguranță, se asemăna mai degrabă cu* Dallas *sau cu un western decât cu orice roman science fiction. Ceea ce m-a deranjat a fost faptul că, vizionând ceva de tipul* Vizitatorii, *telespectatorul neavizat este silit, în majoritatea cazurilor, să admită că* acesta *ar fi science fiction-ul și să tragă concluzia că science fiction-ul* nu *îi place. Cine a citit fie numai câteva* bune *romane SF* știe *că sunt două lucruri ce nu au nimic în comun, deși amândouă sunt etichetate ca „science fiction". De la această „neînțelegere" mi-a venit ideea care a stat la baza povestirii* Idealurile omenirii.

Dacă mă gândesc bine, nu știu cum am făcut să-mi aflu cheful și timpul pentru a o scrie, deoarece luna ianuarie 1988 se dovedea pentru mine una din acele clasice „perioade de rahat". Nu am păreri preconcepute în privința cuvântului rahat – sunt de părere că rahatul este un lucru util și sănătos, cu condiția să stea acolo unde-i e locul – dar atunci când rahatul își părăsește locul ideal (haznaua) și o pornește haihui, băgându-și nasul unde nu-i fierbe oala, amestecându-se în viața ta, atunci îți dai seama că nici măcar nu poți să tragi apa, pentru că apa te-ar putea lua și pe tine.

Ce legătură au toate astea cu povestirea care urmează? Nici una, bineînțeles. Dar chiar dacă n-ar avea nici o legătură, trebuie să admiteți că rahatul pute și că dacă nu s-ar putea trage apa, așa ceva ar fi o problemă.

Idealurile omenirii *numără 2 581 de cuvinte.*

Citind-o, veți avea confirmarea că cel puțin jumătate din introducere nu are realmente nimic de a fàce cu ea. Singurul ei merit este că-i mai scurtă decât povestirea. Și nu s-ar spune că – dacă veți avea cumva probleme de acest gen – ea nu s-ar putea dovedi a fi pentru voi un stimulent util pentru vreo mișcare peristaltică.

Când, cu prilejul unei excursii la munte, am văzut aterizând o farfurie zburătoare, am fost întru câtva surprins și mi s-a făcut rău. Dintotdeauna fusesem un asiduu cititor de science fiction și, obișnuit cu marea varietate a întâmplărilor originale, uimitoare și minunate ce le întâlneam în lecturile mele, simpla idee a unei banale farfurii zburătoare care, fără nici un fel de imaginație, ateriza în fața-mi, invitându-mă la obișnuita întâlnire, având alături de mine pe cel de-al treilea tip, m-a făcut să mă revolt.

Nu la fel gândea însă și Spielberg, prietenul cu care efectuasem excursia și singurul martor în afară de mine al miniinvaziei. Bolborosi niște tâmpenii, preț de vreo zece minute, până am ajuns în poiana unde aterizase astronava, apoi tăcu pentru câteva clipe și nimeni n-ar fi putut să-l facă să mai scoată vreun sunet.

Din astronavă își făcu apariția un extraterestru. Cu tulburare, am constatat că era o ființă omenească ca mine și că, mai rău, era îmbrăcat mai bine decât mi-aș fi putut eu permite vreodată s-o fac. Toate astea nu-mi plăceau câtuși de puțin.

– Cine sunteți și de unde veniți? l-am întrebat.

Date fiind premisele, se putea foarte bine continua cu banalități.

– Suntem extratereștri și venim de foarte departe! răspunse alienul vădind o perfectă stăpânire a propriei mele limbi, ceea ce abia mai târziu reuși să mă mâhnească.

Spielberg era ca vrăjit. Eu, în schimb, simțeam deja că nu mai pot.

– Să fim serioși! i-am spus alienului, cu intenția de a-mi etala logica matematică. Probabilitatea ca o navă spațială să coboare pe Pământ și ca din ea să iasă un organism viu, extraterestru, a cărui specie în milioanele de ani ale evoluției pe planeta lui să fi dobândit, din întâmplare, o înfățișare umană, îmbrăcăminte *de marcă* și cunoștințe ale limbii vorbite actualmente de noi este de unu la o cifră foarte asemănătoare infinitului. Așadar, *de-a ce ne jucăm*?

Nu fusesem prea amabil cu el, dar există niște prostii, pe care un asiduu cititor de science fiction de bună calitate nu-i dispus să le ia în considerare. Așa-zisul alien nu-și pierdu cumpătul.

– Bine, spuse el. Constat la dumneavoastră o eficiență de gândire peste așteptări. Mă voi face explicit la nivelul a ceea ce intuiesc că ar fi facultatea dumneavoastră de înțelegere.

Aparținem unei civilizații extraterestre mai avansată decât a voastră și suntem membri ai marii Ligi Galactice. Cei șaizeci de Înțelepți care conduc Liga au hotărât să ne folosim existențele pentru a merge în misiune pe acele lumi unde inteligențele locale au atins un anumit grad de dezvoltare, ca să le acordăm asistență și ajutor întru realizarea țelurilor specifice. Din motive lesne de înțeles, ceea ce vedeți acum nu este, firește, adevărata mea înfățișare.

Am fost dintotdeauna conștienți de faptul că există mari deosebiri între ceea ce este firesc pentru o specie și ceea ce este pentru alta. De aceea, pe parcursul a milioane de ani pe care le-am petrecut vizitând și ajutând cele mai diferite forme de viață din galaxie, am învățat, *în mod filogenetic*, să intrăm, întotdeauna, în realitatea speciilor ai căror oaspeți eram, respectând *Weltanschauungen*-urile locale. Este singura cale de evitare a conflictelor și de a face ca raportul să fie unul constructiv. Din acest motiv, am adoptat o înfățișare asemănătoare cu a voastră, vorbim limbile

voastre și vă vom studia cu atenție cultura, pentru a ne comporta riguros potrivit așteptărilor voastre. Ne vom feri să vă deranjăm, acționând în chipuri ce vă pot părea ilogice. Pentru a înlătura această eventualitate, vom rămâne pe acest munte, până când unii dintre reprezentanții noștri vă vor studia temeinic cultura și vă vor asimila *Weltanschauung*-ul. Apoi vom putea interveni și vă vom putea ajuta să vă realizați idealurile mai importante. Cu mijloacele de care dispunem, ne va trebui cel mult o zi și, la terminarea operațiunii, veți putea și voi, în sfârșit, aidoma milioanelor de specii inteligente din univers, să trăiți în... – aici se întrerupse pentru o clipă spre a chibzui – ...cred că expresia lingvistică cea mai potrivită ar fi *Raiul vostru pe pământ.*

Toate acestea se întâmplă pentru că așa doresc Cei Șaizeci de Mari Înțelepți ai Ligii Galactice, care ne trimit pe noi și pe alții asemenea nouă pe toate planetele locuite, pentru a face să domnească pretutindeni Perfecțiunea, potrivit modelelor reale locale.

Cele spuse de străin mi-au excitat destul de mult imaginația. Până și pe cea a prietenului meu Spielberg, care, revenindu-și din șoc, își recăpătase graiul.

– Închipuie-ți ce frumos este! îmi spuse el cu exaltare în glas, în timp ce jeepul meu ne readucea printre oameni. Dacă am priceput bine, *toate* idealurile mai importante ale omenirii se vor realiza de la o zi la alta! Ca și cum ar acționa o baghetă magică! Știi ce înseamnă asta, Lucas? Gândește-te, *gândește-te* la oameni ca la niște ființe în sfârșit altruiste, bune, înțelepte! E minunat! Imaginează-ți că nu vor mai fi războaie, nu va mai exista nici ură și nici foamete în lume! *Toate* aceste idealuri realizate, în sfârșit! Este *triumful* nostru, al idealiștilor! Și toate astea se petrec în timpul vieților noastre! Nu-i uluitor? Încă nu-mi vine să cred! Vom vedea, în sfârșit, ființa omenească izbăvită, pentru totdeauna, de relele și de viciile sale!

Eram în deplină sintonie cu euforia lui, dar nu m-am putut abține să nu remarc, așa, fără a mă gândi:

– Izbăvită de viciile sale? Spielberg, ai face bine să-ți dai osteneala s-arunci pe fereastră frumusețea aia a ta de trabuc. N-am putut suporta niciodată în jeepul meu duhoarea de trabuc.

Spielberg încetă să mai iradieze de fericire, dar nu se îndură să se despartă de suzeta sa din tabac. Se cufundă din nou în tăcere și nu-mi mai vorbi până acasă. I-am fost însă recunoscător, pentru că în conștiința mea își făcuse loc, dintr-o dată, un nedesluțit sentiment de îngrijorare.

Mi-am dat seama despre ce era vorba mai târziu, în salonul meu, când îmi sorbeam obișnuitul whisky de după masă. Trebuia, oare, alcoolul să fie considerat un viciu? Avea să fie eliminat din lume întru respectarea idealului ce și-l dorește Omul de a fi mereu lucid, sănătos și refractar ideii folosirii drogurilor?

Bineînțeles că m-am îmbătat zdravăn, mai rău ca oricând. Sticla se goli rapid și eu m-am făcut criță; apoi, condus de cine știe ce forțe impersonale ale personalității mele, am ieșit, probabil să caut vreo prostituată. Trebuia să mă grăbesc, pentru că-mi făcusem socoteala ca nu cumva să-mi treacă pofta, ori să nu mai fiu în stare de nimic. Ce mai obsesie! N-am găsit ceea ce căutam și până la urmă mă tem că i-am făcut poftele unei huidume de negru, cu barbă și pantaloni de piele; apoi mi s-a rupt filmul, așa că nu-mi mai amintesc nimic.

M-am trezit cu dureri, buimăcit și umilit și, în zilele ce au urmat, starea mea sufletească nu s-a îmbunătățit cine știe ce. Neliniștea și groaza pe care le încercam creșteau pe măsură ce supuneam unor analize continue fiecare dorință a mea, fiecare gest, fiecare acțiune.

Beam o cafea și-mi veneau în minte bieții țărani brazilieni care, pentru doi gologani, o cultivaseră pentru mine; citeam ziarul și mă gândeam că pentru fabricarea lui fuseseră doborâte hectare de pădure în bazinul Amazonului și fuseseră omorâți indienii care trăiau acolo de mii de ani; pe orice obiect puneam mâna, descopeream că era „made in Taiwan", „Hong-Kong", „Coreea", „India", sau alte state sărace, fiind rodul muncii și al suferințelor

îndurate de oameni exploatați în numele bunăstării mele. Nu exista nici un lucru pe care să-l posed și care să nu fi fost alcătuit din materii prime sustrase unor țări ce nu aveau încă mijloacele necesare ca să le folosească pentru ele și care, când, într-o bună zi, le vor fi dobândit, nu vor mai fi posedat materiile prime.

Nu vreau să spun că toate astea mi-ar fi dat sentimentul că aș fi vinovat – ce puteam eu face? – dar *tremuram*, gândindu-mă c-ar fi putut să însemne pentru mine realizarea idealurilor celor mai importante ale omenirii: Egalitate, Pace, Altruism, Înțelepciune. Și să nu uităm nici de Virtute.

Îmi voi păstra privilegiile?

În așteptarea „Raiului pe pământ", am petrecut *cea mai rea* dintre lunile din viața mea. Am căzut pradă tuturor viciilor și depravărilor și am aflat că și lui Spielberg i se întâmplase la fel. La început, încercaserăm să punem în gardă omenirea, în legătură cu ceea ce avea să se întâmple; dar apoi – după ce fuseserăm luați drept imbecili de câteva ori și amenințați cu pușcăria, pentru tulburarea liniștii publice – ne lăsaserăm păgubași.

În cele din urmă, extratereștrii au intrat în acțiune și s-au apucat să schimbe lumea. Când mi-am dat seama, n-am fost în stare să-mi înăbuș un oftat de ușurare.

În dimineața aceea, în numai câteva clipe, și-au făcut apariția mii de astronave care au împânzit cerul și au nimicit sute de orașe de pe tot globul, anihilând cu ușurință defensivele terestre și cucerind lumea în doar câteva ore.

Știrile ce ne parveneau erau confuze, dar lui Spielberg și mie ne-a fost clar imediat că, acum, străinii erau noii stăpâni ai Terrei.

Zile de-a rândul, ne-am tot întrebat ce puteau însemna toate evenimentele acelea. Pe de o parte, încercam un sentiment de ușurare pentru că nu suferiserăm privațiuni sau transformări; pe de altă parte, nu puteam să nu fim îngrijorați de faptul că planeta noastră fusese cucerită de extratereștri. Ce se mai alesese, oare, de idealurile de Egalitate, Pace, Altruism, Înțelepciune? Se renunțase la ele sau cucerirea Pământului era doar un pas inevitabil spre realizarea lor?

După o săptămână lipsită de orice fel de știri, n-am mai fost în stare – Spielberg și eu – să suportăm povara nesiguranței; drept pentru care, am hotărât să pornim în căutarea străinilor. Am avut norocul să-i regăsim pe același munte, pe care se aflaseră cu ocazia primei noastre întâlniri; nu părăsiseră locul, ba chiar înălțaseră o impozantă construcție piramidală.

Am fost imediat conduși la individul pe care-l cunoșteam deja și pe care Spielberg îl întrebă direct:

– De ce ați făcut ceea ce-ați făcut?

– Eram convins că, cu ocazia primei întâlniri, v-am explicat cât se poate de deslușit motivele noastre, răspunse extraterestrul.

– Ați vorbit despre împlinirea celor mai înalte năzuințe ale Omului. Nu ni se pare însă că ați făcut mare lucru în favoarea Păcii, Egalității, Altruismului și Înțelepciunii.

– Cum?... întrebă alienul. Era uimit. *Ce tot îndrugați?* Vorbiți serios sau sunteți nebuni? Ne-am dat seama de faptul că idealurile, la care vă gândiți toată viața, sunt cele ale *profitului personal* și *violenței*. E imposibil să fi comis o asemenea greșeală! Apoi râse șiret. Scuzați! Era să uit că sunteți o specie care se complace în ipocrizie, nu v-am interpretat în această cheie aserțiunea.

Spielberg și cu mine ne-am privit mirați.

– Nu comentați nimic? întrebă alienul pe un ton ce părea în mod sincer dezamăgit. Totuși am îndeplinit în mod perfect cel mai măreț dintre idealurile speciei voastre: *cucerirea lumii*.

Nu eram în stare să credem ce ne auzeau urechile.

– Dar... sunteți sigur că... cucerirea lumii este cel mai măreț... ideal al neamului omenesc? murmură Spielberg.

– Ei na, asta-i bună! replică extraterestrul aproape indignat. Înainte de a acționa, v-am analizat cu mare grijă toate componentele. Am concluzionat că, de la începutul istoriei și până acum, toți indivizii din specia voastră, din trecut și din prezent, cărora ați considerat oportun să le păstrați amintirea, prezintă aceeași caracteristică. Au tins întotdeauna, mai întâi și mai întâi, spre idealul abia enunțat sau spre un simbolic echivalent al lui. Cei ce s-au remarcat mai mult în această încercare de cucerire se bucură acum de respectul și considerația voastră. Semnificația

observației este univocă. Am înțeles acum ceea ce încercați, în zadar, de milioane de ani, eliberându-vă astfel de povara de a continua să încercați – pentru cine mai știe cât timp – să vă atingeți, singuri, obiectivul.

– Ce veți face în continuare? am întrebat. Îi veți asmuți mereu pe oameni unii împotriva altora, pentru a le exalta idealurile de violență?

– Nu mai este nevoie. Cucerirea lumii este un ideal de categorie *superioară* și realizarea lui elimină *de facto* necesitatea. În ultima analiză, instinctul de violență este doar instrumentul folosit de oameni pentru atingerea Marelui Lor țel și a echivalentelor sale simbolice. Acum, când obiectivul a fost atins, prevedem că violența reciprocă va pierde încet-încet din importanță și din valoare pentru voi, iar instinctele, o consecință a ei, vor pierde în intensitate și până la urmă vor dispărea în viitoarea voastră biogeneză.

În mod vizibil, Spielberg nu pricepuse mare lucru. Eu, poate că da.

– Dar atunci..., am spus, poate că... într-un anumit fel... s-ar putea spune c-ați făcut toate astea spre binele nostru... pentru binele nostru *viitor*!

Realitatea reîncepea să-mi fie favorabilă.

– Este ceea ce v-am spus de la bun început, zise pe un ton calm alienul. Ne aflăm aici pentru a face să se îndeplinească cele mai măreț idealuri ale voastre și pentru a vă ajuta să vă respectați regulile *Weltanschauung*-ului.

Spielberg își recăpătă graiul.

– Dar nu puteați găsi o metodă mai puțin crudă pentru ca să se îndeplinească acest... ă-ă-ă, ideal al nostru? întrebă el. Ați ucis milioane de ființe nevinovate!

Alienul îl privi cu uimire.

– Ce fel de argument mai e și ăsta? Noi am acționat în *perfectă* conformitate cu obișnuitul și preferatul vostru mod de acțiune. Atunci când coborâm pe o planetă, nu ne luăm *niciodată* libertatea de a aplica acolo criteriile și valorile *noastre*. Întotdeauna, ne însușim și proslăvim *numai* valorile și idealurile

civilizației care ne acordă ospitalitate. Ferească Dumnezeu să ne dea vreodată prin cap să impunem concepția *noastră* despre bine și despre rău! Am fi, în acel caz, niște tirani!

Spielberg înghiți în sec, cu nervozitate.

– Cum aveți de gând să vă comportați față de omenire, acum când v-ați îndeplinit misiunea cea mai importantă? l-am întrebat eu.

– Nu vă faceți griji, m-a liniștit alienul, vom acționa în modul cel mai evident și mai firesc și nu vom zădărnici nici una dintre speranțele voastre. Vom începe prin a vă lua toți tinerii, cărora le vom consuma creierul, care ne place foarte mult.

Spielberg scoase un urlet.

– Dar este inuman!

– Ați văzut? chicoti extraterestrul. Sunteți și dumneavoastră de acord cu mine. Exact asta așteaptă de la noi majoritatea pământenilor. Am vizionat toate filmele science fiction, care vouă vă plac în mod deosebit, înainte de a hotărî să ne situăm pe această poziție. Și nu vă vom dezamăgi.

Spielberg parcă paralizase. Eu am rostit ceva, dar cu o voce răgușită, oribilă.

– Nu toată lumea așteaptă asta de la voi. Unii preferă science fiction-ul din cărți celui din filme... și ei nu-și închipuie, desigur, că vouă vă „plac creierii lor".

– Potrivit raționamentului vostru preferat, continuă străinul, „cel democratic", ceea ce gândește minoritatea nu are nici o importanță. Iar nouăzeci la sută dintre voi leagă noțiunea de extraterestru de ceea ce au învățat din filmele science fiction. Nu le putem distruge *Weltanschauung*-ul, comportându-ne diferit de modelele lor de realitate.

Nici Spielberg și nici eu n-am fost în stare să-i răspundem. Extraterestrul scoase ceva – ceva care în filmele science fiction este, de obicei, un pistol dezintegrator –, un amărât, neghiob și banal pistol dezintegrator!

– Bineînțeles că, își continuă el ideea, nu vă putem lăsa să porniți, așa, haihui, prin lume, pentru a vă apuca să spuneți cum stau lucrurile. Nu că ne-ar păsa cine știe ce, însă majoritatea

voastră și-ar închipui că nu ne stă în caracter să ne comportăm astfel, iar acest lucru s-ar putea să-i tulbure.

Străinul îndreptă pistolul spre Spielberg și apăsă pe trăgaci. Spielberg se dezintegră fără a mai apuca să scoată vreun geamăt.

De atunci au trecut cinci secunde.

Acum e rândul meu.

SFÂRȘIT

Povestirea Infernul *a fost scrisă în după-amiaza zilei de 22 iunie 1989. Inspirația, dacă putem numi așa o stare de depresie paroxistică, îmi venise dimineața, într-o brutărie din piața Tommaseo, ascultând ciorovăiala unor gospodine bătrâne, căzute pradă nevoii de nestăvilit de a se lua la harță pe temeiul vechii și spinoasei probleme: Cine a intrat prima în prăvălie. „Eu am fost prima!" „V-am văzut când ați intrat!" „Eram după domnul!" Printr-un modest efort de imaginație, am încercat să înlătur pentru o clipă natura omenească a grupului de gâlcevitoare și, imediat după aceea, m-am trezit într-un parc, pe malul unui lăcușor, asistând la o scenă la fel de obișnuită: bătaia dintre gâște, pentru câteva fărâmituri aruncate de un sadic iubitor de animale. Aceeași ciondăneală, aceeași gamă de sunete supărătoare și inutile, aceeași gratuită și patetică ferocitate! M-am îngrozit, nu atât pentru faptul că nu-mi plac animalele, ci pentru că gâștelor antropomorfe le era recunoscut statutul uman și transpunerea în viață a instinctului natural de a se apuca de guler una pe alta, iar măsura de a le fi închis într-un țarc ar fi fost pe nedrept condamnată de magistratură mai curând decât, cum ar fi fost logic, de asociația pentru protecția animalelor.*

Totuși, dacă voiam să-mi cumpăr pâinea, trebuia să fac zilnic excursii în zona lacului, la îngrăditura cu gâște. Poate fi și mai rău, îmi veți spune. Știu, știu. Dar poate fi și mai bine!

Așa am așternut pe hârtie povestirea Infernul, *pe care am terminat-o la ora 18.41.*

Ea numără doar 973 de cuvinte, însă am avut nevoie de o jumătate de după-amiază ca s-o scriu.

INFERNUL

– Fii bine venit în Infern, fiule!

Novicele damnat privi de jur împrejur, la mediul în care îi fusese hărăzit să ajungă. În afară de prezența Satanei, nimic nu părea deosebit de alarmant.

– Îți pot oferi ceva? întrebă Diavolul. Ceva, așa... nu știu... un gând profund, un raționament cuminte, vreo disertație strălucitoare? Hai, hai nu fă mofturi! Dacă vrei ceva cere, profită, acum, pentru că o dată începută ispășirea pedepsei, nu vei mai avea parte de toate aceste *plăceri*.

– Nu vreau nimic, mulțumesc.

Poate că era vreo înșelătorie, așa că novicele damnat prefera să rămână cu ale sale.

– Atunci te vom caza imediat în Infern, spuse Satana.

– Dar ăsta nu-i Infernul?

– Bineînțeles că-i Infernul. Dar aici ne aflăm la „recepție". Centrele de ispășire se află altundeva.

– Unde este și cum arată Infernul adevărat?

– Nu există un singur soi de Infern. Fiecare damnat este trimis acolo unde i se cuvine, pe măsura capacității lui de a suferi.

– Bine, bine. Dacă îmi este îngăduit să întreb, care va fi tratamentul la care voi fi supus *eu* în Infern?

– Ești un individ dotat cu o mare inteligență dar, mai ales, cu o puternică conștiință a ceea ce vrea să fie natura umană. Așa încât ți s-a hărăzit un loc în care această conștiință va suferi în aceeași măsură cu cele ce o înconjoară. În curând, vei păși în noua ta existență, într-o societate ce ți se va părea cu neputință de suportat. Vei fi silit să desfășori o muncă monotonă, mereu aceeași, de a cărei absolută inutilitate îți vei da seama cu tot mai multă groază. În plus, vei fi supus la cazna de a asculta, o oră pe zi, flecăreala semenilor tăi prin magazinele în care vei fi nevoit să zăbovești pentru a-ți face cumpărăturile. O oră pe zi, pentru a-ți frământa mintea ca să-ți amintești cine erau bătăușii care-ți aruncau în autobuz priviri ucigătoare. O oră pe zi, pentru a-ți biciui conștiința cu insignifiantele știri trâmbițate prin intermediul ziarelor. O oră pe zi, răgaz pentru a muri puțin câte puțin în nirvana televizorului tău iar ceea ce-ți mai rămâne, ca timp și energie, va pieri în fărâmițarea legăturilor sentimentale dintre persoane ce nu vor pricepe ceea ce ești și ceea ce poți înțelege, așa cum un șoarece nu poate înțelege Simfonia a IX-a a lui Beethoven. Toate astea vor fi condimentate cu lucida conștiință a faptului de a te fi azvârlit spre moartea ta definitivă și chinuit de conștiința de a-ți pierde, printre imbecili, timpul ce-ți mai rămâne de trăit.

Damnatului i se căscaseră ochii cât cepele de groază.

– Cum adică, Infernul nu este veșnic? întrebă el. Eu credeam că durează o veșnicie.

– Infernul nu este veșnic, replică Diavolul, pentru că dacă ar fi veșnic, ai avea nu numai speranța dar și certitudinea că, mai devreme sau mai târziu, lucrurile s-ar schimba în bine. Într-un timp infinit se poate înregistra orice întâmplare imaginabilă și orice condiție se transformă, mai devreme sau mai târziu, în contrariul ei. Într-un timp infinit, Infernul ar ajunge Paradis, iar Paradisul ar ajunge Infern. Iar tu ai fost osândit numai la chinurile Infernului, nu și la cele ale Paradisului.

– Am o obiecție. Pentru toți imbecilii ce se vor afla în jurul meu, viața nu va fi deloc un infern, așa cum este pentru mine, dat fiind că toate grozăviile pe care mi le-ai înșirat lor li se vor părea lucruri firești. De ce, adică, dacă au fost și ei osândiți la chinurile Infernului, de ce să pătimească mai puțin ca mine sau chiar deloc?

– Cine ți-a spus că au fost osândiți la chinurile Infernului? Mulți au fost osândiți la chinurile Purgatoriului. Iar alții au nimerit, nici mai mult nici mai puțin, decât în Paradis. Spre marea ta onoare, nu vei întârzia să-i recunoști.

– Dar Purgatoriul nu era, oare, o condiție temporară în... așteptarea intrării în Paradis?

– Ba da. Vei vedea cum mulți imbecili ies din Purgatoriul lor și se bucură pentru că au reușit să-și dobândească locul în Paradis.

– Și... imbecilii care suferă? Îmi închipui că există și o asemenea categorie...

– Bineînțeles că există. E altă secție din Infern, mult mai mare decât a ta. Cea în care vei fi trimis tu este mai mică, dar chinurile sunt mult mai... maiestuoase. Nu te vei plânge... ba da, te vei plânge cât se poate de mult.

Novicele damnat se întunecă la față, apoi se strâmbă și izbucni într-un râs zgomotos și batjocoritor.

– Nu, nu mă voi plânge și nu voi suferi nici măcar o clipă! Sunt prea inteligent să suport pasiv această soartă! Acum, când știu ce anume mă așteaptă, sunt sigur că *nu* mă voi lăsa pradă pedepsitoarelor chinuri pe care mi le-ați pregătit! Până la urmă tot va trebui să mor, în mod definitiv, nu-i așa? Așa că mă resemnez de pe acum cu această neutră soartă finală și vă sfidez, dacă cumva mă veți împiedica să *nu* îndur nici o suferință în prezența imbecililor și absurdităților în mijlocul cărora aveți de gând să mă azvârliți! Dimpotrivă, pentru mine va fi o plăcere să aștept moartea, *știind* că mă împotrivesc voinței tale în *orice* clipă care *nu* voi fi nefericit!

– Ne-am gândit și la asta, rânji Satana. Ce Infern ar mai fi, dacă tu *ai ști* că este vorba de Infern? Te-ai resemna, sau ai

recurge la filozofie și n-ar mai fi același chin. Te informez cu plăcere că în timpul ispășirii pedepsei nu vei ști *niciodată* că te afli în Infern. Conștiința ta va porni de la zero, vei descoperi adevăratele chinuri, unul câte unul, fără grabă și vei avea tot timpul să le savurezi, iar apoi, ajuns la o vârstă mai coaptă, să le suporți pe toate. Ce fel de tortură ar mai fi aceea dacă n-ar exista iluzii și speranțe care să fie spulberate? Dar am sporovăit destul. Acum, vino. Urmează-mă. E momentul să te naști.

SFÂRȘIT

Cel mai mare filozof din lume *este prima povestire completă pe care am reușit s-o scriu vreodată. Datează din 1984. În acea perioadă lucram la romanul* Pâine, unt și paradoxină, *pe care nu știam când aveam să-l termin și nici măcar nu eram sigur că aveam să-l termin cândva.*

Așa cum s-a întâmplat și cu celelalte scrieri ale mele, am început să aștern pe hârtie povestirea fără să am cea mai mică idee despre cum se va dezvolta intriga. Pe atunci, ideile îmi veneau numai în timp ce scriam și aflam ce gândisem abia după ce așterneam totul pe hârtie. Mă apucam să scriu după ce simțeam impulsul interior că aveam ceva de spus. Ce anume nu știam, descopeream în timp ce scriam. Acest mod de a crea nu m-a părăsit, din fericire, nici după aceea, dar acum am, totuși, o idee despre ce trebuie să urmeze în povestirile mele, chiar înainte de a le începe.

Povestirea numără 2 188 de cuvinte. Evident, tema ei nu este filozofică.

CEL MAI MARE FILOZOF DIN LUME

Atunci când l-am întâlnit pentru prima oară pe Socrates Platoni, am fost din cale-afară de emoționat. Mă primi în impunătoarea lui bibliotecă personală, în care metri cubi de cărți acopereau complet pereții, amenințându-mă fără pic de milă pe mine, un amărât de neștiutor cetățean al metropolei. Tone peste tone – din *ceea ce omul poate cunoaște* de *autentică știință* – de cantități inimaginabile pentru mine erau cuprinse în căpșorul pe jumătate pleșuv al filozofului, care îmi spuse să mă așez pe un fotoliu mic, vizavi de el.

L-am privit o clipă în ochi pe Socrates Platoni, cel mai mare filozof în viață din lume și m-am stăpânit cu greu să nu mă plec în fața lui cu smerenia cuvenită. În afara articolului pentru *Readers' Digest*, aș fi putut scoate din discuția noastră și o mică și binevoitoare iluminare interioară; nu se putea ști niciodată. Cât despre modul în care aveam să constat acel lucru nu mă înșelam deloc; întâlnirea respectivă urma să marcheze o cotitură hotărâtoare în viața mea!

Neștiind bine cum să încep interviul, am răsfoit cu nervozitate câteva pagini din blocnotes și am luat-o razna, de-a dreptul mitocănește, cu întrebările:

– Ce părere aveți despre *sufletul* dumneavoastră?

Fir-ar să fie! Mă prinsesem, imediat, în capcana întrebărilor idioate. Erau totuși pe gustul cititorilor. Filozofului – de bun filozof ce se afla – nu i-a păsat însă prea mult. Mă studie în liniște un timp. Cugeta. M-a emoționat faptul că eram unul dintre obiectele cugetării lui. Aș fi putut spune acum, cu mândrie: *S-a gândit la mine!* Și, fie numai și pentru acest lucru, multe femei m-ar fi iubit. Apoi Socrates Platoni îmi vorbi:

– Ești, cumva, fan al lui A.C. Milan?

– Cum?

– Te-am întrebat dacă nu ești, din întâmplare, microbist, dacă nu cumva simpatizezi cu echipa de fotbal A.C. Milan?

– Da de unde, nici măcar nu-mi trece prin cap așa ceva!

– Bine, bine! mormăi el cu evidentă satisfacție, apoi spuse: Trebuie să știi că nu dau niciodată interviuri unor fani de-ai lui A.C. Milan.

– Ah, nu, nu, cu mine nu-i cazul să vă faceți probleme, m-am grăbit să-l asigur.

După care, am cules din carnețel o întrebare:

– Este moartea un fenomen *subiectiv*?

Socrates Platoni mă măsură din cap până în picioare, ca și cum ar fi căutat rezolvarea unei probleme de nerezolvat.

– Atunci ești fan al lui Juventus! rosti el.

– Nu, din păcate nu. Îmi pare rău!

– Și mie, zise filozoful.

După înfățișarea lui, am înțeles că-i părea realmente rău.

– Îmi pare rău că vă pare rău! am rostit într-un avânt de sinceritate.

Nu intenționasem să-i provoc vreo durere celui mai mare filozof – în viață – din lume. El replică:

– Trebuie să înțeleg că, prin răspunsul pe care mi l-ai dat, ai vrut să spui, mai mult sau mai puțin, că îți pare rău că mie îmi pare rău, dar că nu poți face nimic din moment ce astea sunt gusturile dumitale și că nu ești dispus să ți le schimbi pentru a-i face hatârul fie și celui mai mare filozof – în viață – din lume, nu?

– Nu, nu, am precizat. Am vrut să spun întocmai ceea ce am spus: Îmi pare foarte rău dacă, cumva, tot ceea ce am spus sau am făcut, nu v-au fost pe plac.

– Ești sigur de faptul că ești sincer? întrebă el. Nu cumva susții toate acestea, în mod mai mult sau mai puțin conștient, doar de dragul de a nu-l contrazice pe un biet bătrân care are printre altele marea nesansă de a fi cel mai mare filozof – în viață – al lumii?

Socrates Platoni mă punea, în mod periculos, în mare încurcătură. M-am agățat de blocnotes ca de un colac de salvare și am pus o altă întrebare:

– Care dintre curentele filozofice din ultimele decenii vi se par a fi mai apropiate de dumneavoastră?

– Aha! exclamă filozoful, schițând gestul de a-și aprinde pipa. Eu țin cu Juventus – continuă între două pufăieli – și nu este o moștenire culturală, ci rodul trudnic al unei înțelepte ponderațiuni. Tatăl meu era fan al lui A.C. Milan...

Se întrerupse, preț de o clipă, ridicând ochii spre cer, apoi continuă:

– N-a înțeles niciodată nimic! Așa încât mă bucur acum că dumneata nu ești suporterul lui A.C. Milan, dar mă întristează în același timp, faptul că nu simpatizezi cu Juventus...

– Sunt încă tânăr..., am bolborosit în chip de scuză, pradă unui real, deși confuz, sentiment de vinovăție.

– Adevărat! admise el. Și eu la vârsta dumitale țineam cu Inter, pentru ca abia în pragul vârstei de patruzeci de ani... Dar și dumneata *ești* fan al lui Inter, nu-i așa?!

– Știți, de fapt eu... eu *nu prea* țin cu Inter!

– Atunci ții cu Atalanta!

– Eu nu...

– Cu Sampdoria!

– Nu...

– Cu Udinese?... vocea îi devenise mai nesigură, iar poziția cumva stingheră.

Eram pe cale de a-l umili, fără voia mea, pe Socrates Platoni. Am încercat s-o dreg, trecând la o altă întrebare:

– Există Dumnezeu? am întrebat.

– Ei, fir-ar să fie! afurisi filozoful printre dinți.

Își cuprinse capul între mâini, prefăcându-se a se afunda într-o stare de meditație, dar parcă avea pe dracul în el, ce mai! Acum chiar că-l umilisem. Din fericire, își reveni și-mi răspunse:

– Da, Dumnezeu există. Și este un fapt confirmat de opinia publică cum că este căsătorit, că are un fiu în întreținere și că nu-i văzut prea bine din punct de vedere politic. După spusele unora, ar avea și o ibovnică. Este, cu siguranță, foarte *bun* și foarte norocos. În plus, lui i se datorează incredibilul număr de *goluri* marcate anul trecut celor *din cer*. În acest an este inconstant, așa încât piaza-rea i-a pus sub semnul îndoielii existența efectivă. Eu însumi n-am reușit până acum un buletin cu treisprezece rezultate exacte...

– Aha, vedeți! am spus, prinzând momentul potrivit. Întrebarea următoare: *Care este legătura reciprocă dintre Poruncile și Păcatele Capitale și valoarea simbolică pe care acestea le dobândesc în realitatea obiectivă? Dacă această valoare simbolică n-ar fi și un răspuns la întrebarea „De ce se moare?", atunci care ar fi răspunsul cuvenit? Dar care ar fi, la urma urmelor, întrebarea?*

Socrates Platoni trase adânc în piept fumul pipei sale, schițând din cap un vag gest de aprobare. Îmi fu dat încă o dată să mă adăp de la izvorul înțelepciunii sale și să-mi potolesc setea de cunoaștere. Filozoful spuse:

– Anul acesta e greu să ghicești treisprezece rezultate exacte. În sezonul trecut era mai bine. Nu trebuia neapărat să ții cu Juventus. De pe vremea când am fost convertit, am rămas cu convingerea că dacă ții cu cel mai tare câștigi mereu. Și nu mi-am schimbat nici acum părerea. Trebuie să-i dai ceea ce i se cuvine *celui* care este călare pe situație la un anumit moment dat. Pentru că se operează mereu schimbări.

– Dumneavoastră v-ați întâlnit cu Dumnezeu? am întrebat.

– Săptămâna trecută am reușit douăsprezece rezultate exacte, răspunse filozoful. Totuși fondul de câștiguri nu a fost cine știe ce și poate că și *schema* mea de joc a fost cam scumpă. Dar am făcut-o, ce mai! Acesta este factorul negativ. Încă de pe vremea convertirii, m-am convins că este întotdeauna mai bine să câștigi.

Interviul fusese reluat și eram pe cale de a-i stoarce filozofului esența înțelepciunii sale. Astfel, cultura omenirii urma să se îmbogățească cu încă ceva. Am citit din blocnotes, în chip de ultimă întrebare, ceea ce consemnase portarul imobilului meu:

– Viitorul Omenirii! Glorioasa aventură a neamului omenesc. Aș dori să-mi dați un pronostic imparțial în legătură cu viitorul acestei mari familii care își osândește sufletul, deja de cincizeci de ani, pentru a transforma planeta noastră, banală și insipidă, ca de altfel multe altele din Univers în ceva cu adevărat nou și original.

Preț de o clipă, marele Socrates Platoni mă privi fix în ochi. Avea o înfățișare ciudată. Tresări brusc. Privirea lui avea luciri de nebunie. Mi se făcu frică de ceea ce ar fi putut să săvârșească. Mi-am dat seama că eram terorizat de ochii săi holbați, ațintiți spre mine. Apoi prinse a vorbi, cu o voce absentă și puțin tremurătoare:

– Ne facem cu toții *harakiri*! Sunt ultimele ore ale omenirii! În mod inevitabil, neamul omenesc se îndreaptă spre nivelul său minim de entropie, care-l precede pe cel maxim. Se va ajunge la ultimul stadiu de dezvoltare tehnologică, după care nu mai poate urma decât Crahul, catastrofa. Viața, la origine antientropică, e pe cale de a fi supusă de către propriul ei instrument tehnologic, prin el însuși, în mod potențial, pe cât de entropic pe atât de sofisticat. Cu alte cuvinte, tehnologia Omului va ajunge la fatidica *Limită a lui Robertson* (savantul-insectă care va descoperi, primul, ecuațiile exacte ce reglementează alternanța speciilor pe o planetă, peste vreo opt sute de milioane de ani), în care diferența dintre gradul de dezvoltare al unei tehnologii și incapacitatea de a o administra din partea speciei creatoare devine, dintr-o dată, de nedepășit. Este un proces exploziv, care însoțește o reacție în lanț cu evoluție exponențială. Într-un asemenea moment, Omul și Tehnologia devin, pentru prima oară, realmente dușmani. Dar războiul nu durează decât o clipă, sau nici atât. Nici în final, atunci când se distruge, Omul nu se dumirește în legătură cu adevăratul lui dușman. Curba viitoarei noastre distrugeri a pornit deja pe tangentă. Conștiința colectivă simte ceva, dar nu-și dă

seama de nimic. Cultura este pe cale de a se biodegrada. Prin creierii noștri zboară fluturași și licurici. Scânteierile de luciditate sunt tot mai rare. Suntem cu toții deja ca morți. Lumii reale îi ia locul, din ce în ce mai mult, una imaginară, alcătuită din lucruri neadevărate. *Irealul* triumfă asupra *realului*. Prăpastia se adâncește tot mai mult. Va trebui să...

– Profesore! l-am întrerupt, forțându-mă să imprim vocii un ton cât mai sever și mai indignat cu putință.

Îmi revenisem din uluirea care mă cuprinsese, auzindu-l vorbind în halul acela și nu mai eram câtuși de puțin dispus să-i ascult delirurile.

– Bateți câmpii! Reveniți-vă! Eu nu pot așterne pe hârtie așa ceva! *Trebuie să vindem ziarele!* Dacă nu vă simțiți bine, mergeți să vă vadă un chiromant și ne vom întâlni altă dată! Trebuie să-i respectăm pe cititorii noștri! Poate că sunteți cel mai mare filozof din lume, dar ce-i prea mult e prea mult!

Dăscăleala mea îi făcu în mod evident bine. Nu sunt mare filozof, dar mă pricep, cât de cât, la psihologie. În ultimii ani, s-au tot văzut mișunând mulți dintre ăștia; unii care, chiar dacă nu reușesc să te înnebunească, te duc, temporar ce-i drept, într-o curioasă stare de întunecare logică. Din fericire, știu că sunt de ajuns doar două fraze – rostite brusc, pe un anumit ton – pentru a-i veni de hac musafirului nedorit. După părerea bătrânului meu unchi Geoffrey, asta ar fi o boală răspândită de ruși. Hm! Nu cred să fie chiar așa, ci, mai curând, un ciudat și, de ce nu, caraghios efect al continuei intensificări a inevitabilului stres la care suntem supuși în frumoasa noastră societate.

De aceea, plin de încredere, i-am pus din nou lui Socrates Platoni întrebarea despre viitorul omenirii, cerându-i un pronostic. I-am prins imediat privirea, acea privire înțeleaptă și celebră, dovedind o inteligență nemăsurată, profundă, pe care toți intelectualii din lume și-o doreau dintotdeauna, măcar o dată, pentru a da sens vieții lor. El spuse:

– Doar un număr mic va fi satisfăcut. Majoritatea încearcă să dea lovitura cu cele *două coloane* banale, pentru că sunt ieftine. Dacă nu vrei să riști, procedează și dumneata ca ei și vei

sfârși prin a-ți pierde individualitatea. Dacă în schimb vrei să fii șmecher, joacă schema următoare: 1 1 X 1X X2 1X2 1X2 X2 2 12 1 1X X.

La care, am avut o obiecție:

– Cum adică? La primul meci, Juventus – Coverchiese Badile, dumneavoastră puneți, așa, pur și simplu „1"?

– Se înțelege! spuse filozoful cu un aer de superioritate.

– Eu în schimb, aș merge cu o triplă...

– Fă după cum te taie capul! izbucni Socrates Platoni vizibil contrariat. Oricum, interviul s-a terminat!

Mă conduse, în mod nicidecum amabil, aproape grosolan, până la ușă. De data asta îl jignisem, cu siguranță!

Am jucat apoi schema pe care mi-o recomandase, aducându-i totuși micile mele modificări.

Mi-au ieșit treisprezece rezultate exacte.

Coverchiese Badile a învins la Torino pe Juventus, cu trei la unu, așa încât am fost singurul pronosportist cu treisprezece rezultate exacte. Am câștigat practic cea mai mare sumă. Lui Socrates Platoni i-au ieșit numai douăsprezece rezultate exacte și din ziua aceea, ori de câte ori ne întâlnim, mă tratează cu cel mai mare respect. Am fost promovat și la ziarul la care lucrez și am căpătat oferte de colaborare din toată lumea. Am primit mii de scrisori de la fete de toate naționalitățile și am numărat peste optzeci și șapte de cereri în căsătorie. Binecuvântez și acum acea zi minunată în care l-am întâlnit pentru prima dată pe Socrates Platoni, omul care mi-a dat *cale liberă* spre câștig. Cred că și inspirația mea în legătură cu meciul lui Juventus s-a datorat, într-o oarecare misterioasă măsură, prezenței lui. Să fie, oare, vorba de întunecarea logică pe care a avut-o el cu acea ocazie? Poate... A fost, oricum, o zi binecuvântată, de-adevăratelea!

Cine mai poate ști dacă va mai fi *marșat* apoi – ca în ziua aceea – și în alte rânduri?

SFÂRȘIT

Am început să scriu povestirea Lume de pace *în nu mai știu care zi a anului 1984. După ce am așternut cincisprezece rânduri, nu mai aveam nici o idee, așa că am lăsat totul baltă. Apoi, pe neașteptate, în ziua de 11 iulie 1987 (era într-o sâmbătă), când mi-era absolut cu neputință să-mi găsesc vreo ocupație plăcută, am reluat manuscrisul cel vechi și, spre marea mea surprindere, m-am apucat să-l continuu. A fost caraghios. Timp de trei ani nu reușisem să mă conving de faptul că n-aveam să mai continuu niciodată povestirea, pentru că nu-mi mai aminteam cum anume trebuia să se desfășoare acțiunea.*

Cu o zi mai înainte – vineri, deci – , participasem la mutarea de sediu a nou-născutului Cerc de Publicitate Sfânta Ecaterina. Aș fi plecat bucuros la mare să mă odihnesc nițel, dar nu puteam. Dacă m-aș fi bronzat, riscam să fiu încorporat. După cinci zile trebuia să mă prezint la control la spitalul militar și era obligatoriu să am o înfățișare bolnăvicioasă.

Trecuse ceva vreme de când nu mai scrisesem science fiction. Terminasem, de câteva săptămâni, așternerea pe hârtie a unei comedii de situații, pe care nici până în ziulica de azi nu s-a încumetat nimeni s-o realizeze. Ca atare nu știam, efectiv, ce să mai scriu; și atunci singurul lucru la care m-am gândit a fost să continuu Lume de pace.

Am terminat povestirea în dimineața zilei de 4 august. Pe vremea aceea scriam cu stiloul pe un blocnotes, apoi transpuneam totul pe calculator. A doua fază a operației era, de obicei, plictisitoare. De data aceea a fost, pur și simplu, oribilă. O mârșavă conjurație a hazardului pregăti un cocteil pe bază de căderi de tensiune, glumițe ale editorului de text și greșeli ale dactilografiei mele; astfel, am pierdut de câteva ori datele și, o dată

cu ele, zile întregi de muncă. Poate că din acest motiv, n-am mai recitit niciodată cu bucurie Lumea de pace.

Apoi nici titlul nu-mi place, câtuși de puțin. Cum naiba să citești o povestire care se intitulează Lume de pace*? Eu, unul, n-aș citi așa ceva. Dacă, cumva, îi trăsnește prin minte cuiva vreun titlu mai potrivit să mi-o spună. Oricum îl voi schimba, mai devreme sau mai târziu. Poate că și din cauza titlului n-am avut chef să recitesc povestirea. În cazul în care s-ar putea să nu vă placă nici vouă, săriți peste titlu și citiți numai povestirea. Dacă, în schimb, s-ar putea să vă placă titlul... hm, poate c-ar fi mai bine să săriți peste povestire. Mă rog, faceți cum vă taie capul; eu, unul, vă dau doar un sfat. Nu pentru că m-aș gândi că ar fi un sfat bine chibzuit. Dimpotrivă, e unul idiot! Dar de ce, la o adică, n-aș putea da, în mod conștient, un sfat idiot? Care dintre cele mai iluminate și înțelepte sfaturi nu conțin și o părticică de idiotenie? Cugetați bine în legătură cu aceste două întrebări (ați văzut? iată un sfat și mai idiot!)*

Lume de pace *numără 7 226 de cuvinte.*

Persoanele care au citit-o pot fi numărate pe degetele unei caracatițe și nu toate m-au privit compătimitor. Unele dintre ele nici măcar n-au catadicsit să se uite la mine (minciună, minciună!...). Pentru a încheia, iată o „maximă" a lui Gigi Picatti, care (poate) se nimerește ca nuca în perete: „Nu există reacționar mai rău decât un fost subversiv."

LUME DE PACE

Am rămas singur și sufăr ca un câine. Mi-am regăsit mintea cu prețul a toate cele ce mai rămân din mine. N-a fost o afacere bună. În bezna rece a acestei nopți blestemate, doar stelele par, încă, dispuse să vegheze asupra mea și poate că, dacă nu-mi fac cumva iluzii, mă ascultă în timp ce acum, în sfârșit, după o întreagă viață de așteptare, știu totul despre mine, adică faptul că nu voi mai apuca niciodată să văd răsărind soarele. Dar lumea continuă să rămână misterioasă. Acum, strâns cu ușa de propria-mi soartă, am nevoie de un răspuns care să-mi fie dat cât se poate de repede.

Mă numesc Geoffrey. Știu că de multă vreme nimeni nu mai poartă asemenea nume, dar părinții mei erau niște tipi excentrici, ca să nu zic trăsniți. Potrivit unui obicei vechi de secole, și de mult timp căzut în desuetudine, atunci când m-am născut, părinții mei s-au îngrijit doar să-mi dea un nume care să sune frumos în gura fiilor și nepoților fraților mei, atunci când voi deveni unchi. *Bătrânul unchi Geoffrey* care va să zică. Suna frumos. Puțin cam

ciudat, totuși cuminte. Acesta era viitorul pe care mi-l doreau părinții. Dar s-o lăsăm baltă.

Am aproape douăzeci și trei de ani – nu mai sunt chiar foarte tânăr – nu m-am însurat niciodată și n-am avut frați, copii sau nepoți. Poate că m-a ferit numele meu stupid.

Am părul castaniu. Am unghiile sănătoase, la fel și dinții. Am o înfățișare plăcută. Ceea ce mă face să mă umflu în pene. Bineînțeles că sunt și eu Deosebit. Particularitatea mea este neînsemnată și pozitivă: am douăsprezece degete la fiecare mână și n-am negat niciodată faptul că sunt foarte norocos în comparație cu majoritatea oamenilor; știu să cânt la chitară și cele patru degete suplimentare îmi sunt cât se poate de utile. M-am gândit mereu că, dacă mi-ar fi fost retezate cumva, m-aș fi aflat la ananghie. Fără a mai vorbi de cicatrice.

În acea blestemată dimineață de întâi ianuarie a anului 3000, soarele strălucea pe cerul cristalin și razele sale calde, ce pătrundeau prin fereastră până la patul meu, îmi urară un an nou fericit. Era prima zi a celui de al treilea mileniu și trezirea mea într-un mod cât se putea de senin căpăta astfel o importanță extraordinară. În mod clar, am interpretat armonia situației ca fiind un evident semn bun pentru viitor nu liniștea ce prevestește furtuna. Primul impuls pe care l-am simțit a fost de a mă ridica în picioare și de a ieși. Pentru a cinsti noul mileniu cu ceva *măreț*. Dar încă nu știam cu ce anume.

Poate că dacă vremea ar fi fost întunecată și ploioasă, nu m-aș mai fi ridicat din pat și acum aș fi fost teafăr. Probabil că nu mi-ar mai fi dat telefon nici Gwendolyne, care, mai mult decât orice altă ființă bipedă, poseda puterea de a cataliza cele mai bune impulsuri ale mele și cele mai arzătoare dorințe... dar vremea era frumoasă și Gwendolyne îmi dădu telefon.

– Cum se mai simte tânărul Geoffrey, care abia a mai îmbătrânit cu un mileniu? am auzit cum mi se murmura dulce printre buzele stacojii ale telefonului direcțional.

Vocea suavă ce-mi mângâia timpanul mi se păru al doilea semn bun din acea zi, sau, dacă preferați, din acel mileniu. În

realitate, comisesem a doua mea gravă greșeală, după trezirea din somn.

– Așa cum se simte o tânără speranță și un înțelept nemuritor, am răspuns pe același ton în urechea telefonului.

Știam amândoi că nu mai eram tânăr, însă nu mă consideram nici chiar obișnuitul bătrânel indiscret, care se văicărește pentru că deja s-au scurs cei mai buni ani din viața sa. Dacă mai dețin ceva neafectat de vârstă, așa am considerat mereu, ei bine, acesta este simțul umorului.

– M-m-m... Geoffrey, continuă vocea din telefon, închipuiește-ți că, de acum încolo, va trebui să mai treacă *o mie de ani* până când să se mai ivească o dimineață ca aceasta: *prima* a unui mileniu! Și de la nașterea lui Cristos încoace, aceasta este doar a *treia* oară când se întâmplă și prima dată din *Era Păcii*. Închipuiește-ți cât suntem de privilegiați. Timp de o mie de ani nu s-a înregistrat nici o schimbare de mileniu, apoi, dintr-o dată, *hait*! Am fi putut să murim cu toții ieri, fără a mai trăi această experiență. Acum, însă, o trăim din plin și nimic n-ar putea șterge impresia. Găsesc că este din cale-afară de excitant. E ceva romantic.

M-am așezat, privind spre colțul unde se afla telefonul direcțional. Bineînțeles că era îndreptat înspre mine și rânjea.

– Romantic..., am murmurat pe un ton contrafăcut care ar fi putut să proslăvească inspirația. Tot ceea ce este rar sau unic ne-a sedus dintotdeauna și ne-a fermecat... Omul tinde spre veșnicie și-și dorește unicitatea tot atât cât și veșnicia.

– Ah, Geoffrey!... făcu ea, scoțând un geamăt suspect de extaziat.

Știam că acele stupide elucubrații matinale aveau puterea s-o dea peste cap: se înscrisese la Litere. Dar nu-mi era nici mie destul de limpede de unde naiba le scoteam.

– Și cum anume interpretezi faptul că tocmai în dimineața asta vremea este frumoasă și zâmbitoare ca niciodată? mă luă din scurt, mult mai însetată, în mod absurd, de alte definiții decât de o cafea cu lapte.

Am chibzuit preț de o clipă, după care am anunțat:

– Un semn tangibil de al *destinului meteoropatic*!

Nu eram, totuși, prea sigur că o nimerisem și de data asta. Ea se miorlăi imediat:

– Ah, Geoffrey, era mai frumoasă cea dinainte! Asta... asta te face să-ți vină greață, ce mai!

Fir-ar să fie! Nu era în regulă. Trebuia să recâștig terenul pierdut. Am decis să schimb tactica.

– Săptămâna trecută am făcut rost de o legitimație de criptoziarist, am informat-o. Suntem invitați la festivitatea privată a celor împroprietăriți de Președintele Pio. După *Ritual*, ne vom putea vedea pentru celălalt *Ritual*... eu, unul, am mațul plin!

– Ah, Geoffrey! palpită ea.

Era din nou îndrăgostită. *Simțeam* asta.

Vocea din megafon îi îmbia pe cei prezenți:

– Această dimineață este cu totul neobișnuită. Pășim într-o nouă zi, într-o nouă lună, într-un nou an, într-un nou secol, într-un nou mileniu. Sărbătorim cu toții acești primi *o mie de ani de pace neîntreruptă* ai omenirii! Să scuipăm pe nefasta amintire a *Scârnelor Secolului XX*!

– Blestemate fie ele în vecii vecilor! exclamă rarefiatul auditoriu.

Piața în care se desfășura *Ritualul* era un spațiu destul de mare. Mă aflam acolo, la locul și ora stabilite, dar fata încă nu venise.

Trebuia să mi-o țin aproape pe o tipă ca Gwendolyne; nu existau multe la fel. Grosul populației feminine avea Particularități absolut dezgustătoare, pentru mine cel puțin. Mutațiile pot fi mai curând neplăcute. În ciuda radiațiilor, Gwendolyne purta doar o foarte frumoasă codiță la nivelul osului sacral, un deliciu unic și rar care mă excita întotdeauna din cale-afară. În plus, ținea la respect mușchii.

Problema era că nu mă excita numai pe mine. De obicei nu mă temeam de concurența altor bărbați. În materie de curtat, puteam să le-o iau înainte, fără mare greutate, celor mai mulți

dintre rivalii mei, prin vreo două observații sagace, vreo patru note de chitară, iar acum și prin legitimația de criptoziarist. Apoi ar mai fi fost de luat în seamă faptul că majoritatea „rivalilor" erau niște mutanți oribili. Deosebiți prin Particularități aberante. Niște „d-ăia", ce mai, care nu mai văzuseră femei.

Cei de care mă temeam cu adevărat erau rarii indivizi – de sex masculin, se înțelege – dotați cu fenomenale Particularități sexuale *pozitive*. Din cei Deosebiți sexual existau prea puțini, însă majoritatea lor erau niște nenorociți despre care nu se știa cum naiba reușeau să se descurce cu ADN-ul propriu. Bărbați cu organe sexuale permeabile și absorbante, pe seama cărora circulau anecdote în legătură cu niște femei care se „plictiseau", chipurile, să stea în compania lor; alții erau dotați cu organe impermeabile, dar și hidrofuge care aveau – mai mult sau mai puțin – efecte cu consecințe analoage și, în sfârșit, toată gama de malformații monstruoase și originale pe care le las la imaginația celor mai perverși.

Urmau apoi norocoșii. Iar Siegfried Gottshon era primul dintre aceștia.

Mai întâi de toate, era blond și cu pielea adevărat marmoreană, ceea ce constituia un caz mai mult decât rarisim de când rasa albă pierise în faimoasa *noapte A Marii Scârne*, la sfârșitul secolului al XX-lea. În mod imperscrutabil, femeilor le plăceau părul blond și pielea albă. Apoi – deși în legătură cu acest detaliu informațiile nu sunt niciodată precise – se părea că era dotat cu un penis telescopic, pe care-l putea mișca, alungi, vibra, tresări și răsuci după chef și mai ales, spre incredibila plăcere a concubinelor. Se mai spunea că în afara întrebuințărilor sexuale, putea fi în stare să execute un număr – un mic spectacol în sine – care nu-i cerea mare osteneală și care avea un efect teribil asupra spectatoarelor. Se părea, într-adevăr, că penisul său, în stare de repaus (dacă se poate spune așa), era capabil de a se înnoda în șaizeci și patru de principale moduri diferite plus un număr nedefinit de variante; să danseze în ritmul muzicii, ore în șir; să execute salturi mortale, duble și chiar triple; să spargă alune și să cânte aproape toată Aida, într-o expertă triplofonie corală, și să

mimeze nu numai mișcările actorilor, dar și scenografia, publicul din sală, teatrul și chiar automobilele ce treceau pe stradă. Ei bine, cam astea se spuneau despre penisul lui Siegfried Gottschon.

Iar el pusese ochii pe Gwendolyne a mea. Fir-ar să fie! Deloc inuman că începusem să-mi fac griji. Apoi, mi se spusese, se părea că ea nu-i disprețuia atențiile. Mai ales că era putred de bogat.

Le cunoașteți pe femeile celui de al XXX-lea secol, pardon, al celui de al *XXXI-lea*; în această epocă, femeiuștile se îndrăgostesc nu atât de individul ca atare, cât de individul plasat într-un anumit mediu considerând, adică, „complexul" de împrejurări în care el se află la un moment dat. E greu de explicat unuia care nu trăiește în secolul XXX. Menținerea unei iubiri întemeiată pe aceste baze este întotdeauna, în mod mai mult sau mai puțin conștient, un echilibru precar și trebuie să fii mereu cu ochii în patru ca să nu fi prins în plasă.

Gwendolyne mă iubea, ce-i drept – aveam certitudinea că mă iubea – dar asta însemna destul de puțin față de „pachetul" de situații prezentat de Gottschon, ce oferea mai multe garanții decât cel pe care-l puteam oferi eu.

Ca atare, am început să-mi fac griji, văzând că fata întârzia. Între timp, piața se umplea, încet-încet, de lume, oameni de toate felurile care așteptau începerea Ritualului. Prin megafoane se anunțase numele celui care avea să ia cuvântul, un tip șleampăt și cocârjat, având ca semne Particulare o cocoașă și urechi în formă de triunghi cât toate zilele de mari. Rosti câteva cuvinte prin care declară deschis *Ritualul*. Mulțimea aștepta, cuminte, într-o tăcere religioasă.

– Ne este dat, în sfârșit, să trăim, pentru totdeauna, într-o Lume de Pace, spuse oratorul fără a irosi prea multe cuvinte de introducere și schițând un zâmbet din colțul gurii sale cu buze subțiri. După o mie de ani de conviețuire pașnică a popoarelor, suntem în măsură să putem afirma, în mod răspicat, că marea bătălie pe care omenirea o poartă împotriva nebuniei și iresponsabilității a fost, în mod definitiv, victorioasă. Ne gândim la *război*. Un cuvânt care, așa cum știm cu toții, este un arhaism ce și-a pierdut de secole rațiunea de a mai exista în senina societate

contemporană pe care am reușit s-o edificăm în acest mileniu. Un cuvânt ce va fi, într-o bună zi, destinat pieirii, dispariției din manualele școlare, deoarece semnificația lui nu va mai putea fi înțeleasă de către fiii fiilor fiilor noștri. Sărbătorim astăzi împlinirea unui mileniu de *pace absolută*, care confirmă valoarea structurii sociale și a adevăratei civilizații la care am fost în stare să ajungem și care ne desparte, în mod net, de acea oroare care se cheamă *Scârnele Secolului XX*. Blestemate să fie în veci!

– Blestemate să fie în vecii vecilor! reluă în cor mulțimea.

Războiul... mă tot gândeam eu. „Cum naiba putea să se întâmple asta? Adică niște oameni care să se ucidă între ei fără măcar a se cunoaște. Sânge la micul dejun în fiecare dimineață." Nu eram în stare să-mi imaginez una ca asta. Depășea capacitatea mea de a gândi și experiența pe care o dobândisem. N-aș fi fost niciodată în stare să omor o muscă. Fără a-l lua, bineînțeles, în considerare pe Siegfried Gottschon, care, chiar dacă îi dădea târcoale iubitei mele, nu era totuși chiar o muscă.

– Să considerăm lucrurile până la capăt, spunea oratorul. S-au scurs, așadar, o mie de ani – spun bine, *o mie* de ani – fără ca în acest răstimp un om să fi fost tentat să pornească război împotriva altei țări. În istoria speciei noastre nu s-a înregistrat nicicând un țel mai măreț. Omul a abandonat criminalele veleități de agresiune împotriva semenilor săi și singurul lucru pe care și l-a îngăduit să-l cucerească, să-l supună și să-l neutralizeze, în această mie de ani, este acea parte din propria-i natură care l-a împins, în trecut, să săvârșească toate barbariile pe care le cunoaștem din cărțile străvechi. Obiceiuri barbare – ce ți-e și cu memoria asta! – ce culminează, în mod tragic, cu acea cumplită catastrofă în care a fost târâtă specia noastră de către *Scârnele Secolului XX*!

– Blestemate să fie ele în vecii vecilor! răcni mulțimea, mai tare ca prima oară.

Nu cumva își va fi făcând acum felul cu Siegfried Gottschon? mă gândeam eu, rozându-mi, nervos, cu mândria mea de dinți mândria mea de unghii de la cele douăsprezece degete ale mâinii stângi. Gwendolyne întârzia de numai zece minute și poate că

trăgeam concluzii pripite, dar știam cât de repede se aruncau fetișcanele de orice soi în mârșavul pat al lui Siegfried Gottschon și mintea mea perversă se încăpățâna să-și închipuie că iubita-mi ar fi putut ceda acelei improbabile virilități a blestematului de nemțoi tomnatic. Oratorul habar n-avea de chinurile prin care treceam; el vorbea despre chinuri mult mai mari. Datorăm veșnică recunoștință memoriei strămoșilor noștri din cel de al XXI-lea secol, cei care au știut să se împotrivească și să lupte, cu o putere și un curaj de neimaginat, contra cumplitelor suplicii ale infernalei lumi a ghețurilor, ale cenușilor radioactive și a tot felul de alte pestilențe pe care le-au moștenit, fără voia lor, de la *Scârnele Secolului XX*.

– Blestemate fie-n vecii vecilor! urla oratorul.

– Blestemate să fie în vecii vecilor! răspunse mulțimea, la unison.

– Să vomităm pe nefasta amintire a *Scârnelor Secolului XX*, urmă el.

– Să vomităm, rostiră într-un glas miile de persoane ce se strânseseră între timp în piață.

Și am vomitat și eu, deși nu sunt un tip prea credincios. Ar fi fost însă o dovadă de lipsă de educație să nu vomezi pe nefasta amintire a *Scârnelor Secolului XX*. Am avut senzații de greață și mai mari decât ale altora, deoarece, la momentul potrivit, mintea mea renegată a avut grijă să-i prezinte conștiinței, în toate amănuntele, posibila scenetă cu Siegfried Gottschon posedând-o pe iubita mea. Era curată paranoia.

Între timp, locul oratorului cocârjat fusese luat de o pereche de frați siamezi. Unul dintre ei era păros și cu dinți lungi de felină, dar rotunjiți, iar celălalt semăna cu un lighean și era știrb având, totuși, gingiile ascuțite. Mi se întâmplă uneori să mă gândesc la faptul că natura este dotată cu un macabru simț al umorului. Siamezii aveau un picior în comun; în mod sigur și fragmente de creier, din moment ce vorbeau la unison, deși cu voci diferite. Își începură intervenția, care se dovedi a fi mai puțin originală decât ADN-ul lor.

– În această dimineață de întâi ianuarie a anului trei mii după Cristos, sărbătorim a mia aniversare, al zecelea centenar, primul mileniu de la acea întunecată dimineață care a urmat oribilei *Nopți A Marii Scârne*, noapte ce a marcat tragica trecere de la uitata *Eră a Unimorfismului* la actuala noastră *Eră a Diferențierii Polimorfe*, cunoscută sub popularul nume de *Eră a Păcii*.

Știm că înainte de *Noaptea Marii Scârne*, lumea era împărțită în două mari blocuri. Locuitorii și guvernanții fiecărui bloc – cu toate că în acele vremuri neamul omenesc era o specie unimorfă – aveau ferma convingere că erau mai frumoși, mai inteligenți și mai buni decât locuitorii și guvernanții celuilalt bloc.

Istoria relatează că în preajma anului 2000, guvernanții unuia dintre blocuri – ceea ce nu absolvă poporul pe care și-l aleseseră guvernanții – au plănuit să înceapă în forță noul mileniu, scăpând lumea de inutila povară a blocului advers. În noaptea de Sfântul Silvestru, dintre 31 decembrie 1999 și 1 ianuarie 2000, urmând unor focuri de artificii ale festivităților, un apocalips nuclear – care nu era sfârșitul lumii proorocit de Biblie ai cărei discipoli îl așteptau cu îngrijorare – a întors pe dos planeta de mai multe ori astfel că, atunci când se ivi prima dimineață din secolul al XXI-lea, dintre numeroasele raze de soare, ce ar fi luminat bucuroase zorile noului mileniu, doar o infimă parte a reușit să găsească o trecere prin compactul strat de miliarde de tone de pulbere foarte fină pe care îl ridicaseră exploziile timp de secole.

Iarna ce a urmat a cruțat doar câteva amărâte de așezări omenești din zonele ecuatoriale. *Strămoșii noștri*. Glorioșii străbuni ai străbunilor străbunilor noștri. Acești eroi, care supraviețuiseră inimaginabilului, au fost primele ființe omenești care s-au confruntat cu ceea ce se va fi numit apoi *Epoca Diferențierii Polimorfe*, atunci când cei dintre ei care nu deveniseră sterili au văzut cum li se nasc copiii pe care cu greu reușiseră să-i aducă pe lume.

Pământul se schimbase mult mai mult decât se putea vedea.

Indicele ridicat de radioactivitate, care în acești lungi o mie de ani a coborât într-o măsură neînsemnată, provoacă de atunci mutații genetice în 60% din cazurile celor ce sunt pe cale de a se naște, iar continua practică de a trage linie și a aduna, din

generație în generație, mutațiile, nu neapărat mortale, conduce la acea situație în care nici unul dintre noi să nu se trezească, practic, că nu mai este în posesia frumoaselor sale Particularități. Ale unora sunt mai neplăcute – siamezii arătară în public, spre o grațioasă femeie cu șase sâni, pe care se prelungea saliva a cinci omuleți cu o limbă lungă retractilă – iar ale altora sunt mai plăcute! – și oratorii siamezi se arătară pe ei înșiși, pe rând, schițând un zâmbet atroce, vădind o deșartă mândrie autoironică.

Cel smead își întrebuință gingiile tăioase pentru a roade și a rotunji colții de felină ai părosului său frate geamăn care, nebăgați în seamă pe toată durata discursului, crescuseră din cale-afară.

Atunci am văzut-o, în mod fatal, pe iubita mea Gwendolyne fâțâindu-se, prin mulțime, la braț cu poliedricul penis al lui Siegfried Gottschon. Se afla și el acolo. Fata tot privea de jur împrejur, pentru a da de mine, chipurile, dar nu mă găsea deloc. Eu nici nu m-am făcut văzut. Dacă m-ar fi zărit, ar fi fost înghițită de valurile de dezamăgire care, cu siguranță, le-ar fi stârnit mutra mea, ceea ce ar fi îndepărtat-o definitiv de mine. *Femeile...*, mi-am spus, cuprins de cea mai pură autocompătimire, *cine naiba le-a cerut să contribuie la reproducerea omului?* Îmi dădeam seama că oricare dintre femei mi-ar fi putut spune același lucru referitor la bărbați, dar, în acest moment, cel luat în zeflemea eram eu, nu o femeie. Totuși dacă, ajuns la acel punct, aș fi plecat din piață aș fi reușit, desigur cu timpul, să uit de Gwendolyne; dacă nu de numele, măcar de ființa ei; în plus, mi-aș fi salvat viața. Însă eu am rămas acolo. Nu pentru că m-ar fi interesat în mod deosebit discursurile infame ale oratorilor siamezi.

– Extraordinarele progrese înregistrate în acest secol în domeniul medical – spuneau ei la unison – au făcut ca, în ultimele decenii, durata medie de viață a individului să crească în mod considerabil, cu mult peste așteptări. Dacă nu ni se va întâmpla cine știe ce și nu vom avea ghinion, putem spera să ajungem cu toții la vârsta de douăzeci și cinci de ani, o limită absolut de nesperat pentru generațiile de acum câtva timp. Totuși – și poate că nu toți dintre voi sunteți la curent cu asta – este deja verificat că în Era Uniformismului, ființa umană va atinge, în medie,

vârsta de șaptezeci și cinci de ani. Chiar așa, șaptezeci și cinci de ani! Este mult, știm, nici măcar nu reușim să ne imaginăm dacă, și la ce anume, va fi de trebuință să trăim atâta. Aparent, fiecare dintre noi ar avea la dispoziție trei vieți – una poate pentru a învăța, una pentru a aplica noțiunile însușite și cea de a treia pentru a se bucura, în liniște, de rezultatele obținute. Dar această oportunitate a și fost eliminată din lume! Din vina *Scârnelor Secolului XX*. Blestemate să fie în vecii vecilor!

– Blestemate de-a pururi să fie! urlă mulțimea.

– Să tragem pârțuri pe nefasta amintire a *Scârnelor Secolului XX*, spuseră în chip de invitație siamezii.

– Să tragem pârțuri, încuviință auditoriul dând frâu slobod sfincterelor.

Eu, totuși, n-am reușit s-o fac. Eram prea tulburat de cataclismele mele sentimentale, pentru a fi în stare să mă reculeg într-o rugăciune formală, precum ceilalți. Sfânta acră miasmă a ritualei condamnări a *Scârnelor Secolului XX* m-a deranjat, pentru prima oară. Probabil că era vorba de somatizarea ușorului sentiment de vinovăție, pe care-l încercam pentru a nu-mi fi dat și eu frâu slobod sfincterului. Cu toate că nu sunt un tip prea evlavios, am crezut dintotdeauna în superstiții, așa încât am fost tentat să cred că neparticiparea urma să-mi aducă cine știe ce belea. Aveam motive să cred, chiar dacă nu-mi puteam imagina dimensiunile. Cu toate acestea, chiar în acea situație – nu reușesc nici acum să-mi stăpânesc frământarea – dacă aș fi știut să profit de indispoziția provocată de miasmă și aș fi plecat de acolo, acum nu m-ar mai chinui gândul că trebuie să mor. Am rămas însă, ca să ascult un discurs pe care-l mai auzisem de o mie de ori, încă de pe băncile școlii.

– Lucrul acela cunoscut sub numele de „război" a fost cea mai mare greșeală pe care a comis-o, întruna, neamul omenesc în Era Unimorfismului. Cunoaștem din textele antice ce au supraviețuit că, până la oribila *Noapte A Marii Scârne*, în istoria neamului omenesc n-a existat nici măcar o clipă în care să nu se fi consemnat un așa-zis *război*. Dar de la instaurarea *Epocii Diferențierii Polimorfe*, idealurile noi și definitive ale omenirii

renăscute n-au fost tulburate, nici măcar o clipă, de ceva care să fi semănat măcar cu descrierea *războiului*. Răzbunarea naturii, care ne-a lovit pe toți deopotrivă în toate celea, pentru ca să nu mai uităm nicicând lecțiile trecutului, le-a impus conștiințelor noastre binecuvântata respingere a *războiului*, care ne-a apărat de-a lungul acestor o mie de ani de străvechile bestialități și va continua să ne apere de ele și în următorii o mie de ani, ba poate și mai mult. Însă meritul de a fi ajuns la înalta treaptă de civilizație atinsă de noi este în întregime al nostru, al acelora care plătim cu stoicism, cu prețul pielii noastre, acele de neispășit vinovății ale blestemaților de strămoși, *Scârnele Secolului XX*!

– Blestemate de-a pururi să fie ele! interveni mulțimea furibundă.

– Blestemate de-a pururi să fie! confirmară oratorii siamezi. Noi, în schimb, vom fi binecuvântați și iubiți în amintirea apropiaților și îndepărtaților noștri descendenți, grație marilor eforturi pe care le facem zilnic, de mai bine de două sute și ceva de ani, în acele oropsite locuri de la capătul lumii în care mai este încă nevoie de intervenția noastră. De exact o mie de ani, nu știm ce este *războiul*. Și urmașii noștri ne vor fi recunoscători, nouă, tuturor celor care, atât cât am fost în viață, am vegheat să fie pace în lume. Ne vor aduce prinos de recunoștință nouă și iubitului nostru Președinte Pio, călăuza și inspiratorul acțiunii noastre pacifiste. Să-i mulțumim Președintelui Pio.

– Îți mulțumim, Președinte Pio! rostiră în cor toți cei prezenți.

Înșelat încă o dată! m-am gândit, văzând-o pe fosta mea iubită Gwendolyne încolăcită, de acum irevocabil, în jurul poliedricului penis al lui Siegfried Gottschon. Femeile mă părăsiseră toate, mai devreme sau mai târziu. Eram de acum expert în asemenea situații. Așa încât, atunci când m-am apropiat de pereche, încercând să dau lovitura de grație, știam deja sub ce formă aveam s-o fac.

– Oho, Geoffrey, iată-te! exclamă ea când mă văzu, desprinzându-se, din politețe, de penisul nemțoiului.

– Îl cunoști pe Siegfried?

– Nu-l cunosc, biblic vorbind, am răspuns pe un ton rece, dar am auzit vorbindu-se despre el.

– Sigie, el e Geoffrey, o scumpete de băiat, *un adevărat prieten*. Despre el ți-am vorbit adineauri.

– Încântat de cunoștință, minți el întinzându-mi mâna, cu zâmbetul calculat dezarmant, pe care știu să-l arboreze doar marii pui de cățea.

I-am strâns-o zdravăn cu cele douăsprezece degete și cred că am reușit să-l fac să-l doară nițel. Oricum, n-am mers prea departe. Iubirea se poate pierde, așa gândisem dintotdeauna, dar stilul *niciodată*! Și totuși, dacă în ziua aceea aș fi lăsat la o parte forma, pentru prima oară în viața mea, și aș fi umflat mutra de plastic a lui Gottschon, poate că aș fi reușit să mă răcoresc destul și nu m-aș mai afla acum în haznaua dinaintea morții, în care m-am cufundat, rugându-mă de stele să facă să mai întârzie puțin minutele și secundele ce zoresc să tragă de fatalul lănțug ce ar da drumul șuvoiului care m-ar târî cu el în uitare. Dar chiar dacă toate astea nu vor fi fost de ajuns, aș fi avut măcar satisfacția de a-l fi văzut pe Siegfried Gottschon înnodat și chiar sugrumat de anormalul său penis criminal.

N-am ales însă calea aceea. Ca un imbecil ce sunt, i-am răspuns:

– Plăcerea este de partea mea.

Ușoara strângere a mâinii lui față de strângerea mea prea viguroasă nu-mi alină decât într-o măsură insignifiantă durerea. Nu aveam să mai merg cu Gwendolyne la sărbătoarea simpatizanților Președintelui Pio.

Nu le-am mai dat nici o atenție celor doi. Am făcut un efort și m-am lăsat târât de fluviul de cuvinte inutile rostite de următorul orator. Era un General din *Forțele Antimilitariste*, organizație de binefacere sponsorizată de Guvernul Pacifist, având ca scop menținerea Păcii mondiale.

Generalul (*General* este un cuvânt urât, e adevărat, amintește de vremurile întunecate în care era la modă *războiul*, dar în vremurile noastre se obișnuiește să fie considerat un neologism cu înțeles nobil, tocmai din cauza enormului contrast dintre el și

străvechiul, oribilul termen) avea o singură Particularitate, dar deloc de invidiat. Printr-o ciudată toană a genelor sale în hârjoneala din interiorul cromozomilor în timpul haoticului vals al concepției, Generalul se trezise cu un chip alcătuit din două enorme părți cărnoase, care se căptușiseră cu celulită, din mijlocul cărora se ivea un nas ce părea a fi partea posterioară a tipicului cilindru de carne, întrebuințat de regulă în operațiunea în care părea a fi implicat nasul Generalului, adică explorarea voluptuoasă a acelei găuri care se află, mai întotdeauna, drept în mijlocul oricărui șezut. Expulzarea aerului necesar pentru ca Generalul să vorbească se făcea printr-un sfincter aflat între bucălații săi obraji ce se umflau la rostirea fiecărei silabe cu o stăpânire de sine care scotea în evidență strădaniile și sacrificiile Generalului pentru a trece peste nefericitul handicap reprezentat de *particularitatea* lui aparte.

Ar fi trebuit să intru imediat la bănuieli. Nu se putea ca un individ cu o asemenea față să nu fi avut atâtea și atâtea resentimente perfide față de restul neamului omenesc. Am ascultat în schimb, precum cel mai neghiob dintre neghiobi, sporovăiala lui cu acea detașare a celui ce se aruncă în jar, ca să nu fie prăjit în tigaie. Tigaia, mi se pare de prisos s-o spun, era reprezentată de umilitoarea viziune a fostei mele iubite Gwendolyne, care se înfășurase din nou în chip fericit în jurul penisului lui Siegfried Gottschon.

– Pacea este cel mai de preț bun al lumii, tocmai spunea Generalul, și toate persoanele cu o conștiință și un bun-simț, din toate țările, se îngrozesc la simplul gând că unii, cine știe de unde, ar putea fi în stare să prăpădească acel inestimabil tezaur – constând în concordie între popoare, tezaur al întregii omeniri – acumulat de-a lungul a o mie de ani. Să-i mulțumim, așadar, Președintelui Pio, care, cu sprijinul Guvernului Pacifist, și-a reînnoit încrederea în Armata Antimilitaristă, precum și în trudnica misiune de salvgardare a Păcii în acele locuri din lume în care, din păcate, ea este cel mai serios amenințată.

– Mulțumim, Președinte Pio, scandă din nou, ascultătoare, mulțimea. Blestemate să fie de-a pururi *Scârnele Secolului XX*!

– De-a pururi blestemate să fie! spuse Generalul, făcându-se ecoul maselor. Chiar în aceste zile, și nu pentru prima oară, într-o țară îndepărtată de noi, geografic vorbind, dar nu departe de inimile noastre, o bandă de haidamaci nemernici terorizează fermele, dând iama prin hambare și prin grajduri și cotețe, violentând vaci și găini. Aceasta în ciuda faptului că imperialismul a fost, de atâtea secole, interzis în mod categoric pe tot cuprinsul lumii! (Un murmur de indignare răzbătu dinspre mulțime.) În nemăsurata-i bunătate și iluminată înțelepciune, Președintele Pio, în deplin acord cu Guvernul Pacifist, ne-a însărcinat pe noi, cei din Armata Antimilitaristă, să ne deplasăm într-o misiune de pace în locurile nelegiuirilor, unde vom putea să-i înfruntăm pe haidamacii aceia cu bunătate și să-i convingem, cu armele nonviolenței, că nu este deloc frumos ceea ce fac fără a-și da seama. În acest scop, suntem pe cale de a pregăti un contingent de pace format din persoane sincere, ca voi și ca mine, care să simtă în străfundul inimii nevoia de a acționa pentru ca Dreptatea să biruie Nedreptatea pe Pământ. Persoane din al căror spirit să emane, în mod clar și hotărât, atât capacitatea cât și voința de a participa activ la educarea amărâților, la recuperarea acelor băieți nenorociți nu prin vocație, ci din cauza unui destin potrivnic.

Un vuiet de consens pecetlui cuvintele Generalului, de pe ai cărui obraji se scurgeau acum caracteristicile lacrimi de sinceritate, universal simbol și dovadă de autentică emoție interioară.

– Sunt obișnuitele bande de sturci, îmi spuse Gottschon ca și cum l-aș fi întrebat ceva. Haimanale ce-și trag toată îndrăzneala din faptul că se unesc în grupuri puternice, care apoi atacă și folosesc violența împotriva unora mai slabi ca ei.

– Ar trebui, oare, să folosească violența împotriva unora mai tari decât ei? am replicat fără a mă putea abține, așa de dragul contrazicerii, nu însă fără o oarecare logică ce mă uimi și pe mine.

– Dar de partea cui ești, prietene? se prefăcu Gottschon indignat. Mai bine zis, se prefăcu că se preface că se indignează, dat fiind că în realitate zâmbea, necatadicsind să mă privească.

Eram sigur că nu știa mai nimic despre astea și nici că-i păsa de ele. Însă convingerea mea n-avea să reziste la încercarea următoarelor șaizeci de secunde.

Gottschon o legăna mereu pe... fosta mea iubită cu blestematul lui de penis; apoi se întoarse, pe neașteptate, spre mine și mă întrebă:

– Ai privit vreodată vreun sturc în ochi?

Am luat-o drept o provocare.

– Ce vrei să insinuezi? am rostit pe un ton acru. Crezi că numai pentru faptul că sturcii au trei ochi, eu...

– Nu asta voiam să spun, mă întrerupse imediat Gottschon. E adevărat că toți sturcii au trei ochi, dar puțini știu că unul dintre ochi este din cristal. Al treilea ochi cu care se nasc le este scos de mamă imediat după naștere, pentru a se evita, ca mai târziu – având o viziune trioculară – , creierul lor să nu mai știe cum să se descurce. Voiam să spun că, privindu-l pe un sturc în ochi, percepi cu exactitate firea sa rea și nemiloasă. Potlogarii ăia nu-și mai revin din traumatismul postnatal – mama, propria ta mamă, să-ți scoată un ochi! – și nu-și dau osteneala să accepte propriile Particularități, așa cum știm noi să le acceptăm pe ale noastre.

Îi vine ușor să vorbească așa, m-am gândit. Din Particularitatea lui a știut să tragă numai foloase și privilegii. Dacă ar fi de admirat cineva prin preajmă, aceia ar fi monștrii infami care au știut să se adapteze la convietuirea cu ororile aduse înfățișării lor de mutațiile genetice. Siegfried Gottschon era prima persoană ce trebuia să fie invidiată. Dar ultima de admirat. Cel puțin așa mi se părea mie. Am încercat o silă și mai mare, constatând că nemțoiul era mult mai bine informat decât mine în privința sturcilor; eu îi considerasem dintotdeauna o ciurdă de haidamaci care provocau tulburări, undeva departe de propria-mi persoană și asta îmi fusese, dintotdeauna, de ajuns. Acum însă nu mai aveam chef să adaug motivațiilor ce o făceau pe Gwendolyne să mă părăsească și pe cea a profundei mele ignoranțe despre întâmplările din lume. Asta îmi mai lipsea: să pierd și provocarea intelectuală a blondului! Așa că am conferit chipului meu o înfățișare severă, de solemnă participare la cuvintele Generalului

și mi-am concentrat ostentativ atenția asupra cuvântării sale, pierzând astfel penultima ocazie de a face vreo prostie.

– Menținerea Păcii în lume este pentru prealuminata noastră civilizație o datorie mai presus de orice vrere, spunea Generalul. Este pur și simplu de neconceput ca nouă să ne treacă măcar prin minte să trădăm strădaniile zecilor și zecilor de generații ale strămoșilor noștri care au luptat, și-au vărsat sângele și au îndurat atâtea și atâtea amărăciuni pentru a scoate lumea din mocirla în care o aruncaseră *Scârnele Secolului XX*.

– Blestemate fie ele în vecii vecilor! tună, punctual, mulțimea.

– Blestemate fie ele în vecii vecilor! urlă ca un ecou Generalul. Iar speranțele, visurile, credința într-o Pace trainică din cele zece secole ale strămoșilor noștri își găsesc o ideală transpunere în viață în inițiativa de a veghea asupra lumii, pe care Guvernul Pacifist a avut-o de peste două sute de ani, pentru ca niciodată în viitor cineva să mai poată spune despre noi că n-am știut să veghem la menținerea lumii de pace moștenite de la strămoșii noștri. Acum avem datoria să-i apărăm pe acești frați ai noștri de spiritul nelegiuit care prinde să se înfiripe în ei! Pentru binele lor și al întregii lumi! *Să nu cumva să se ascundă printre voi* voluntarii contingentului de pace din Armata Antimilitaristă *care va salva Pacea*! *Fie ca ale voastre conștiințe să fie curățate de* [illegible]*nășitele de pasiune pentru menținerea Păcii milenare*! Cel ce se străduiește *în mod activ* ca Pacea să nu fie pusă în pericol, acela este *eroul* timpurilor noastre! Înrolările pentru contingentul de pace se vor face la sfârșitul *Ritualului* în standurile de pe laturile pieței. *Blestemate fie de-a pururi Scârnele Secolului XX*!

– Blestemate să fie în vecii vecilor! repetă în mod mecanic mulțimea.

– Să ne... pe nefasta amintire a *Scârnelor Secolului XX*, îndemnă Generalul.

Ritualul era aproape încheiat.

– Să ne..., răspunse auditoriul și, într-o religioasă unitate, fiecare din cei prezenți își deschise închizătoarea nădragilor pentru ca, lăsându-se pe vine, să sloboadă cât putea mai mult din conținutul mațelor pe nefasta amintire a *Scârnelor Secolului XX*.

În acel moment, îmi fu dat să îndur umilința cea de pe urmă, care făcu să se reverse picătura din vasul comportării mele chibzuite. În ciuda faptului că fusesem fidel Dogmei, prezentându-mă la *Ritual* cu intestinul plin, umplut de câteva zile, un neprevăzut atac de constipație isterică mă împiedică să particip la faza cea mai importantă a ceremoniei. Colac peste pupăză, l-am văzut pe Siegfried Gottschon cum reușea acolo unde eu dădusem chix; l-am văzut cum sloboade din mațe o cantitate de neconceput. Ca și cum n-ar fi fost și așa dotat cu atâtea alte alea! Gwendolyne zări neputința mea și pe fața ei am citit o deziluzie, inexistentă până atunci. Poate că era și oarecare spaimă. Neputința-mi m-a făcut să înjur în cel mai mârșav chip și am simțit imediat că Gwendolyne, de felul ei cucernică și sensibilă, nu avea să mai aibă niciodată un gând bun pentru mine.

Astfel în mintea mea se aprinse ceva, sau poate că tot acolo avusese loc anterior cine-știe-ce cataclism pe care abia atunci îl percepeam; fapt este că ultima răscruce de drumuri, la care mi-aș fi putut corecta cât de cât traseul destinului, se afla de acum în urma mea și nu este cazul să-mi cer mie însumi – mie, celui ce am devenit din acel moment – socoteală pentru propria-mi nenorocire.

O dată cu slobozirea fecalelor pe nefasta amintire a *Scârnelor Secolului XX*, *Ritualul* se terminase. Lumea începu, încet-încet, să se împrăștie. Am luat-o și eu din loc.

Într-o stare, pe care acum o definesc de *transă*, m-am dus să mă înrolez în contingentul de pace. Nu m-am gândit nici măcar o clipită. Creierul meu era ticsit de cuvintele Generalului și hotărâse, independent de *mine* – eu deja mă fofilam – ce era drept să fie și ce nu. I-am regăsit pe Gwendolyne și pe nemțoiul ei și le-am spus ce făcusem. Ea nu păru câtuși de puțin afectată. Apoi, n-am mai hotărât nimic. Instructorii Armatei Antimilitariste, care m-au luat în primire, s-au îngrijit ca – în săptămânile (sau lunile, nu-mi mai amintesc) următoare – să nu mă aflu, nici măcar pentru o clipă, în încurcata situație de a mă gândi la ceva. Ritmul și alternanța preocupărilor mele erau atât de paroxistice, încât funcția reflexivă a minții, cea care mă făcuse mereu să mă simt

atât de inteligent, se redusese dramatic, până aproape de inutilitate, până la punctul de a se retrage în vreun tainic colțișor al inconștientului, de unde nu avea să se mai ivească decât în tragica noapte a socotelilor ce nu prea ies.

Iar amintirile fragmentate pe care le păstrez din acea perioadă nu mă ajută în încercarea de a înțelege lumea. Îmi amintesc doar de faptul că ne-au dat țevile de fier ce bubuiau atunci când te foloseai de ele; ne-au spus că erau *Trâmbițele Adevărului* și că vorbeau o limbă pe care ar fi înțeles-o oricare dintre sturci; am reținut că ar fi fost vorba de un fel de traducător simultan. Ni se păruse evident că voluminoasele capsule de metal pe care le slobozeam – printr-o bufnitură și dâră de fum – pe câmpurile de instrucție reprezentau niște costisitoare focuri de artificii, având drept scop să mai înveselească serile bieților sturci, distrăgându-i astfel de la năvalnicele și barbarele lor incursiuni.

Atunci când, în cele din urmă, ne-au dus să le facem educație sturcilor, au dispărut și ultimele frânturi ale identității mele. Nu-mi mai amintesc mare lucru. Doar că era iarnă și că pătura groasă formată din cadavre apăra de ger – cu căldura sa plăcută – milioanele de semințe ce așteptau venirea primăverii pentru a încolți. Îmi mai amintesc marșurile pe câmpurile pline de cranii și degetele mari de la picioare care-mi ieșeau din bocancii scălâmbi și care nimereau, la fiecare pas, în orbitele țestelor ce scârțâiau, jeluindu-se, sub noi. Nu dormeam niciodată. Când eram din cale-afară de obosiți, leșinam. Era mai bine să leșini noaptea, pentru că după apusul soarelui precipitațiile de cadavre erau mai puțin abundente decât în timpul zilei, așa încât atunci când ne reveneam în simțuri, culcușul de cadavre pe care ne odihniserăm nu se făcuse prea gros deasupra noastră. Dacă se întâmpla, cumva, ca vreunul să întârzie prea mult cu leșinul și se afla printre ultimii ce se prăbușeau, nu mai avea pe nimeni care să-l acopere și nu rareori sfârșea prin a muri înghețat. Noaptea ne aducea, în vis, exasperate sinteze ale tragediilor diurne amestecate cu viziuni eliberatoare ale unui tărâm fermecat în care nu exista *Pacea* pe care o apăram; iluzii ce făceau ca fiecare revenire în simțiri să fie și mai amară, în ciuda gustului dulce strecurat în

cavitatea noastră bucală de sângele care picura cu punctualitate din morți. Și nu era frumos să ne hrănim din trupurile camarazilor noștri căzuți, deoarece carnea de pe oasele lor era puțină și plină de toxine. Unii improvizau câte o salată din fire de păr, ochi, limbi și testicule adunate la repezeală de pe câmpurile pline de cadavre, însă nu reușeam, pe deplin, să nu regretăm vechea bucătărie de casă din viețile noastre anterioare.

Cred că aș putea să-mi amintesc lucruri și mai puțin plăcute, dar n-aș mai avea nici timp și, sincer să fiu, nici chef s-o fac.

Infinitatea de indivizi (sturci, sau non-sturci; cine naiba a reușit vreodată să-i deosebească? N-am văzut niciodată vreunul care să aibă trei ochi) pe care i-am văzut murind sub loviturile a ceea ce eu considerasem a fi un traducător simultan se îmbogățiră într-o bună zi cu încă un candidat din cale-afară de drag mie. *Eu însumi.*

Am fost imediat obiectul solidarității colegilor mei, care avură grijă să se prăpădească loviți de același rău. Proasta rânduire a celor ce se prăbușeau făcu așa încât, atunci când suprafața de trupuri ce acopereau solul se mai ordonă, m-am trezit îngropat sub un unghi de cincizeci de grade; doar capul îmi ieșea afară din cuvertura de cadavre.

Acum pot vedea stelele și pot cugeta. De jur împrejur e liniște și moarte. Din când în când, câte o broască mă scuipă pe obraz. Cine știe de ce? Nu cred că stelele, dacă m-ar fi ascultat vreodată, au înțeles mare lucru din problema mea. Nu că mă îngrijorează faptul că trebuie să mor. Oricum voi muri. Mă deranjează, mai mult decât înțepăturile a o mie de tăuni, faptul că toate întrebările mele au rămas fără răspuns. Cu acest lucru nu m-am împăcat niciodată.

Cine știe de ce, de exemplu, mi-am redobândit luciditatea de gândire și deplina conștiință despre mine însumi tocmai acum, în aceste ore de agonie, când toate astea nu mai au nici o funcție pentru rămânerea în viață. Într-adevăr, conștiința mea este o inutilă și condamnată rămășiță a mașinii ineficiente și pe cale de a se stinge – ceea ce am devenit eu. Este exact ca mașina mea de spălat rufe, care s-a stricat când abia ieșise din garanție; îmi spăla

izmenele și ciorapii când, dintr-o dată, i s-a defectat motorul; de atunci a mai continuat să se învârtească câtva timp, în gol. Așa ca mintea mea acum. Eu – *eu, acum* – sunt produsul inerției pe care o avea mintea mea. Caraghios!

După cum caraghios este și faptul că mă aflu aici, să meditez, în zadar, asupra rațiunii de a fi a lucrurilor, în timp ce corpul meu e pe cale de a se integra, rapid, în mocheta de cadavre din care, în curând, voi face parte în mod mai armonios decât acum.

Sunt pe punctul de a intra definitiv în caruselul *dece-urilor* lipsit până și de infima consolare de a fi învins păpușa de cârpă a unui singur mizer răspuns la una dintre întrebările mele cele mai umile și cele mai practice:

Ce dracu' se-ntâmplă?

Privesc în jur și măcar de un lucru sunt destul de sigur. Am fost înșelat. Dar *de ce* am fost înșelat? Există vreun motiv?

Dacă asta-i *Pacea*, atunci cum era *războiul*?

Și de ce aceste întrebări îmi sună într-un mod atât de neverosimil de *idiot*?

Și de ce, așa, dintr-o dată, am iluzia, sau poate conștiința exactă, că am spus doar o grămadă de minciuni, o poveste care nu-i a mea și care nu s-a întâmplat niciodată, dar care m-a ajutat, poate, să uit că am mâna înfășurată într-un cablu neizolat, prin care trece un curent ce de un minut încoace îmi străbate trupul?

Și de ce reușesc să-mi pun numai întrebări, însă nu reușesc să-mi dau și răspunsurile?

Totuși în marea de durere care mă chinuie apare pe neașteptate o insulă de bucurie. Habar n-am ce este și de ce. Dar mă bucur.

Cred că de acum încolo voi tăcea, pentru că, îmi dau seama, am murit.

SFÂRȘIT

Ideea pentru povestirea Partida *mi-a venit în dimineața zilei de 14 octombrie 1988, în timp ce mă plimbam pe bulevardul Buenos Aires. A fost ceva ca o străfulgerare. În spațiul cuprins între stația de autobuz din piața Tommaseo și cea de pe Buenos Aires (de pe partea dreaptă, sensul spre centru), mi-a venit ideea pe care am dezvoltat-o în minte de-a lungul întregii povestiri. M-am grăbit spre casă – în mod logic – și de la ora 13 la 19 seara am scris cu frenezie, pe un blocnotes, 50% din povestire. În ziua următoare am terminat-o și atunci când am ieșit din atmosfera ei eram profund tulburat.*

Povestirea a plăcut mult la trei sau patru persoane din cele șapte-opt care au citit-o până acum. Pentru a fi o statistică, acest lucru lasă poate puțin de dorit, dar cine a spus că eu am intenția să dau o statistică demnă de crezut? În realitate voiam doar să spun că Partida *a plăcut în mod deosebit celor ce aveau oarece spoială într-ale jocului de șah.*

Povestirea cuprinde 3 604 de cuvinte.

PARTIDA

1.

Epilogul s-a consumat cam pe la ora 5 a.m. – G.M.T. – din ziua de 21 martie a anului 2599.

Atacul a fost declanșat în mod fulgerător de către una din părți. La înălțimea de 70 000 de kilometri, pe orbita terestră intră în acțiune o formație compactă de sateliți echipați cu tunuri cu laser, aruncând ucigătoare fascicule de radiații asupra întregului teritoriu al blocului inamic.

Ideea inspiratoare a fost, fără îndoială, faptul că dacă un atac cu laser din spațiu se deplasa cu viteza luminii era infinit mai rapid decât o agresiune convențională cu arme nucleare și nu lăsa, așadar, răgazul necesar unei reacții. În afară de aceasta, o ofensivă cu fascicule de radiații permitea sterilizarea instantanee a teritoriilor atacate, evitând colaterala distrugere macroscopică a mediului, tipică exploziilor nucleare, care, provocând ridicarea a miliarde de tone de praf, ar fi acoperit Soarele timp de secole făcând să se instaleze implacabila iarnă nucleară, ucigătoare chiar pentru învingătorul conflictului.

Într-adevăr, distrugerea aceea fu relativ curată și instantanee și în teritoriile atacate nu se înregistră nici o ființă omenească în stare să-și dea seama că încetase să mai existe. Tot ce însemna

viață dispăru în mai puțin de o miliardime de secundă. Întregul sistem de organizare și de informare electronică al calculatoarelor din acele țări dispăru în același interval de timp.

Partea agresoare câștigase, fără nici o îndoială, războiul. Dar victoria sa nu fu desăvârșită și aceasta provocă o nenorocire. Chiar în clipa în care radiația lovi ținta, calculatoarele blocului atacat înregistrară atacul și reacționară tot cu viteza luminii. În acea miliardime de secundă, pe care o aveau la dispoziție înainte ca radiația să le scoată din funcțiune, programele acționară rapid nanoprocesoarele și circuitele hiperconductoare, efectuând operațiunile prevăzute și făcură să explodeze mașina infernală creată în scop de descurajare și îngropată în sol: *bomba cu gaură neagră*.

Concepută dintr-o glumă, în anul 1968, într-o versiune mai din topor și abstractă de către geniul autor al scenariului unui film umoristic, care o denumise *Mașina Infernală–Sfârșitul Lumii*, bomba cu gaură neagră, atunci când dezvoltarea tehnologică permisese realizarea ei, fusese efectiv fabricată de ambele blocuri cu scopul de a se descuraja reciproc. În cazul în care calculatoarele aveau să înregistreze declanșarea atacului, de care nu va mai fi fost posibil să se apere, atunci avea să fie detonată automat bomba cu gaură neagră, târându-l și pe dușman în holocaust, într-o reeditare mai completă a mitului lui Samson.

Părerea părții atacatoare cu laser a fost că radiațiile aveau să anuleze instantaneu orice transmisiune de informații de tip electronic, evitându-se astfel detonarea bombei.

Greșeala părții atacatoare a fost că nu s-a întâmplat așa.

Minima fracțiune de timp a acelei și așa infime miliardimi de secundă, răgaz avut de calculatoarele atacate, le fu acestora întru câtva suficientă, așa că bomba cu gaură neagră explodă.

Sau mai bine zis *implodă*.

Materia se prăbuși vertiginos, se căscă o gaură neagră iar solul se fărâmiță – mai întâi încet, apoi cu viteză în creștere exponențială – și fu înghițit de gaură.

Ultimul organism terestru viu a fost un astronaut solitar aflat la bordul navetei sale spațiale, în apropiere de Marte. Când află ce se întâmplase, mai așteptă câteva zile, apoi se sinucise.

În locul marelui Pământ, o mică gaură neagră continua – ca și cum nu se întâmplase nimic – să se rotească în jurul Soarelui.

2.

Zeii erau cuprinși de o ușoară agitație.

– S-a încheiat încă o partidă, anunță Coordonatorul.

Zeii care nu jucau în acel moment se adunară în jurul *planului de Joc*, acolo unde avusese loc partida.

– A câștigat un tânăr *Candidat Maestru*, spuse cu amărăciune în glas, dar și cu admirație în același timp Tuub, un zeu expert care condusese jocul mult timp, fără a reuși să termine mai înainte de a fi oprit de o *lovitură de-a Hazardului*.

– Am asistat la o *noutate teoretică*, declară Coordonatorul. Tânărul Iehova, cu toate că este doar un *Candidat Maestru*, ne-a arătat o *variantă* inedită, care a surprins schemele adoptate de ceilalți jucători și care l-a condus la o victorie neașteptată. Părerea mea este că dacă nu va fi nimeni în stare să conceapă o *variantă* care să-i contracareze strategia, tânărul Iehova are mari șanse de a câștiga turneul.

Bineînțeles, mulți nu erau de acord cu opinia Coordonatorului, mai ales dintre cei care pierduseră de curând, dar cei mai pricepuți în jocul *De-a Viața* nu aveau nici o îndoială că spusele lui erau adevărate. Tânărul Iehova făcuse o partidă de-a dreptul exemplară.

Dat fiind marele interes suscitat de partidă, ea fu analizată în mod public într-o *încăpere* din vecinătatea celei în care se aflau *planurile de Joc*.

Coordonatorul, un *Maestru Intercosmic* recunoscut pe plan universal ca unul dintre cei mai mari experți în arta jocului *De-a Viața*, deschise lucrările analizei întâlnirii desfășurate în prezența tuturor celor interesați aranjând *Planul de Joc* – Pământul – pentru partidă.

– Ca în toate partidele jocului *De-a Viața*, începu Coordonatorul, *Planul de Joc* se găsește în spațiu-timp într-o *Incintă* supusă regulilor de cauză-efect, într-o zonă de relativă liniște entropică care permite o bună manevrare a *pieselor*. Cea de față este situată la marginile acestei mici galaxii unde domnește o oarecare liniște și te poți concentra bine. Pentru cei cu probleme de vedere, voi face precizarea că *Planul de Joc* este această mică planetă, a treia dinspre steaua locală. Pentru a face demonstrația partidei, am mărit suprafața de joc și am anulat restul. Vă prezint pe cei zece jucători care s-au încumetat să ia parte la competiție: *Marele Maestru* Tuub, *Maeștrii* Sim, RRR, Binz, Mum, *Candidații Maeștri* Tanz, Full și Iehova și cei din *Categoria Întâia Cosmică* Llarv și Bit.

Acum desfășor pe *Planul de Joc* cele zece piese cu care începe partida... vedeți, am introdus cele zece molecule convenționale de ADN într-un punct aleatoriu din oceanele de hidrogen și oxigen deja saturate de aminoacizi și partida a început!

Deschiderea nu este din cale-afară de interesantă. Jucătorii noștri cunosc bine *teoria deschiderilor*, așa că, pentru moment, nimeni nu are vreun avantaj. Fiecare își sporește numărul propriilor *piese de joc*, dar are grijă să nu iasă prea mult în evidență față de ceilalți. Acum încep să se organizeze, încet-încet, să întindă primele plase cu puținele *piese* pe care le pot desfășura. Este o fază de tatonare, nici unul din jucători nu încearcă să se *etaleze* prea în pripă, pentru că s-ar trezi eliminat de o eventuală coaliție a celorlalți. De câteva miliarde și miliarde de mutări, *desfășurarea* este riguros *teoretică* și deci destul de lipsită de interes. Mă veți scuza, așadar, dacă voi muta *piesele* mai repede, fără a zăbovi asupra fiecărui traseu.

Iată acum o evidentă deosebire de strategii. *Maestrul* Sim *face o rocadă*, rămânând pe poziția *Vieții Vegetale*. În timp ce alții fac tentative diferite, el preferă să arunce în joc toate *piesele*. O alegere discutabilă, dacă ne gândim că arareori a dus la victorii în trecut.

– Îmi permit să vă contrazic, interveni *Maestrul* Sim. Am câștigat turnee importante jucând *varianta Vegetală*.

– N-o contest, răspunse Coordonatorul. Voiam doar să spun că *varianta Vegetală* este un sistem de joc *închis*, de așteptare, puțin agresiv, tare prin el însuși, dar care, în general, *pierde* în fața unui stil hotărât care îndrăznește să-și asume riscuri.

– Rămâne de văzut, mormăi Sim. Jocul cutezător poate avea sorți de izbândă, dar mai degrabă dă chix.

– Este, în mod neîndoielnic, o problemă de strategii diferite, încuviință pe un ton concesiv Coordonatorul. Având în vedere că, așa cum știu cu toții, scopul jocului *De-a Viața* este de a desfășura pe *Planul de Joc* o formă de Viață în măsură să le elimine pe celelalte, *varianta Vegetală* întâlnește deseori greutăți din cauza dinamicii sale inferioare. Nu vreau să spun prin aceasta, *Maestre* Sim, că am uitat de splendidele partide pe care dumneavoastră le-ați câștigat, punând de acord mucegaiuri ucigătoare sau plante hiperomnivore, sau de acea memorabilă partidă, ulterior numită *A Verdelui Veșnic*, prin care ați câștigat turneul panuniversal, făcând să evolueze un spor ce transforma orice ADN în al său propriu, eliberând un pigment verde care a conferit întregii planete acea unică culoare.

– Partida respectivă a cucerit *Premiul pentru Frumusețe*, adăugă Sim, deoarece colorarea planetei cu acel verde unic constituia ceva „suplimentar" introdus de mine în *combinația finală*, un omagiu adus esteticii, întrucât nu avea nici o contribuție la reușita *combinației*.

– Ne reamintim bine, cu toții, spuse Coordonatorul. Dar să revenim la partida în chestiune. În timp ce *Maestrul* Sim se încăpățânează să rămână la algele sale și, încet-încet, renunță la alte strategii, ceilalți jucători abandonează regnul vegetal pentru a *desfășura* ordinea de bătaie a propriilor *piese* în organisme animale. Intrăm astfel în *Miezul Partidei*, aflându-i pe combatanți împărțiți între cei ce au ales *varianta Artropodelor – Maestrul* Binz, *Candidatul* Tanz și jucătorul de *Categoria Întâia* Llarv – precum și ceilalți care au optat pentru a face să evolueze sub încrengătura *Vertebratelor*.

Evoluția jocului pare a-i fi favorabilă *Maestrului* Sim, cu ale sale *Vegetale*, precum și jucătorilor ce au adoptat *varianta*

Artropodelor, care cuceresc, primii, pământurile ieșite din ape asigurându-și un indubitabil *avantaj pozițional.*

Dar adepții *Vertebratelor* își unesc în mod vremelnic forțele și recâștigă terenul pierdut, așezându-și noile lor *piese – Reptilele –* pe întreaga suprafață a *Planului de Joc.* Între timp, *Candidatul* Tanz a făcut să evolueze *Insectele Zburătoare* și a cucerit poziția aeriană dar, cu toată supremația sa în cer, nu va reuși să-i dea jocului său acel aspect concret necesar și să-l dirijeze astfel încât să fie în avantajul lui. Aceleași lucruri sunt valabile și pentru *Maestrul* Binz și pentru jucătorul de *Categoria Întâia* Llarv, care-și concentrează atenția asupra *Insectelor terestre.*

– În mod practic, planeta este a noastră, interveni *Maestrul* Binz. Și dacă reușim să intrăm în *Finală*, partida va fi câștigată de unul dintre noi doi.

– Da, aprobă Coordonatorul, cazuistica ne arată că *varianta Insecte* se dovedește superioară multor altora în partea finală a jocului. Ca în toate partidele acestui turneu, durata maximă de joc era cuprinsă în intervalul a opt miliarde de rotații ale planetei în jurul soarelui propriu, care era programat să se dilate la scadența termenului, să înghită Pământul și să confirme astfel *egalitatea*, în cazul în care cineva nu ar fi luat conducerea între timp. Este adevărat că atunci când te apropii de scadența termenului, condiția de *Zeitnot*[6] favorizează strategiile unei rapide mutabilități genetice cum este cea a *variantei Insecte.* Tocmai din acest motiv este logic ca jucătorii angajați, în schimb, în strategii tipice de *Mijloc de Partidă*, să facă eforturi maxime pentru a ajunge cât mai repede la o soluție. Priviți acum cu atenție *Planul de Joc.* Se pare că, pentru puțin timp, nu se întâmplă nimic deosebit. În schimb, poziția *pieselor* este foarte complicată și cât se poate de *combinativă.* Triliardele de *piese* aflate în joc interacționează într-o formă din ce în ce mai structurată. Iată, acum aveți posibilitatea de a urmări această lungă *combinație...* Vedeți cu toții, nu? Trebuie să mai măresc imaginea *Planului de Joc*? Iată, vedeți... *Maestrul* Tuub iese dintr-un îndelungat *schimb de*

[6] Criză de timp, în lb. germ. (n. trad.).

material într-o poziție cât se poate de avantajoasă. Este un atac foarte puternic! Vedeți? Jucând cu *reptilele*, face niște mutări de *piese* irezistibile. *Dinozaurii*. Jocul său este maiestuos, demn de marea clasă pe care i-o recunosc cu toții. *Maestrul Tuub zorește timpul și forțează poziția*, făcând astfel încât creaturile sale să pară mai mari decât oricare altele de mai înainte.

Dar o *Lovitură a Hazardului*, materializată într-un asteroid care lovește Pământul, provoacă pieirea celei mai mari părți a organismelor de pe planetă, inclusiv dinozaurii lui Tuub, descongestionând astfel *Planul de Joc* de aproape toate *piesele folosite*. Ei, Tuub, a fost chiar așa de rău?

– Dacă aș mai fi avut la dispoziție încă o sută de milioane de ani, partida era a mea, spuse Tuub. Oricum voi protesta la Ligă. Trebuie să se termine odată cu aceste scandaloase *lovituri ale Hazardului*!

– *Loviturile Hazardului* sunt necesare, obiectă Coordonatorul, în funcție de variabila de care trebuie să se țină seama în așezarea propriilor *piese* aflate în joc. Dumneavoastră știți mai bine decât mine că partidele sunt mai frumoase dacă jucătorii își făuresc *piesele* în așa fel încât să reziste nu numai atacurilor lansate de adversari, dar și curselor întinse de *Hazard*.

– O știu, o știu prea bine. Nu sunt un începător. Totuși criteriul după care se stabilește cum și unde trebuie să acționeze *Loviturile Hazardului* nu prea mă convinge. În timpul partidei anterioare, mi-a explodat o stea, la o distanță de numai trei ani-lumină, adică chiar atunci când mie îmi lipsea un quid ca să câștig. Cea de mai înainte m-a văzut drept victima unui *foarte improbabil* fenomen cuantic, care a făcut să dispară, literalmente, continentul de pe care mă pregăteam să dezlănțui atacul final. În sfârșit, mi se pare că *Hazardul* nu lovește chiar aleatoriu.

– Fluctuațiile statistice negative sunt și ele o *Lovitură a Hazardului*!

– Da, fir-ar să fie, dar, până la urmă, tot *eu* sunt cel care pierde!

– Faceți o plângere oficială către Ligă. Nu va folosi la nimic, dar măcar veți fi încercat. Sau, schimbați federația. Un *Maestru* de talia dumneavoastră nu va avea probleme să găsească un alt

cerc divin de jucători de *De-a Viața*, care să fie interesat să vă aibă în rândurile lui.

– Ceva îmi spune că dumneavoastră sunteți mai cunoscător decât mine în privința unei posibile conjurații împotriva mea.

– Ce tâmpenie! Suntem amândoi la fel de cunoscători. Vă rog să nu contribuiți la alimentarea părerii că Zeii ce practică jocul *De-a Viața* ar suferi, cumva, mai mult decât alții, de mania persecuției.

– Scuzați-mă.

– Nu-i nimic. Să mergem mai departe cu analiza partidei. Am văzut, așadar, cum au pierit dinozaurii și toate animalele având dimensiuni mai mari de patruzeci de centimetri. *Piesele* din joc au fost, deci, reduse în mod drastic. Atenție: cu toate că mai sunt, teoretic vorbind, necesare cinci miliarde de revoluții ale planetei în jurul soarelui înainte ca jocul să se termine prin forța împrejurărilor, ne aflăm la numai 60 de milioane de revoluții de sfârșitul partidei. În acest punct, fiecare mutare are, mai mult ca oricând, cea mai mare importanță.

După cum veți fi constatat deja, uitându-vă pe *Planul de Joc*, jucătorul de *Categoria Întâia* Bit a încercat să repropună *varianta Păsări* – respinsă în trecut – și reușește acum câteva configurații amuzante, din punct de vedere estetic, dar nu-i concludent.

Este, în schimb, hotărâtoare, alegerea coordonată a *Maeștrilor* Mum, RRR și a *Candidaților* Full și Iehova care, considerând de la bun început sterilă acțiunea prea specializată a lui Tuub, investiseră în acțiunea de punere la punct a *variantei Mamifere*, care, acum când au ieșit din scenă *reptilele*, are cale liberă în cucerirea *Planului de Joc*.

Mum și RRR ies din păduri și se adâncesc în *variantele Ierbivore* respectiv *Carnivore*, specializându-se. Full și Iehova rămân printre arbori, având în comun *variantele Insectivore* și *Fructivore*, punând apoi la punct, mereu împreună, *varianta Primat*. În acest punct, Iehova, cu o strălucire de geniu, vede *combinația câștigătoare*!

Nu este o *combinație* lungă, doar câteva milioane de ani. Se află în sală cineva capabil s-o vadă? Iată, am oprit timpul în acest

segment de Univers, astfel încât dacă cineva *vede combinația* înainte ca eu s-o arăt s-o poată spune. Nu-i nimeni în stare? Bine, atunci pornesc din nou timpul. Frumusețea *combinației* pe care o veți vedea constă în faptul că, deși durează vreo zece milioane de ani (perioadă mai întotdeauna foarte scurtă), efectele îi devin evidente abia în ultimii zece mii de ani, adică aproximativ a patra mia parte din întreaga durată a partidei de până acum.

Pentru a efectua acea *combinație*, Iehova îi propune lui Full un gambit. Îi oferă toate speciile de insectivore și de primate aflate sub controlul lui, cu excepția unui anume hominid.

Full, care *nu vede combinația* câștigătoare a celuilalt, acceptă gambitul și se trezește în situația de *Zugzwang*, adică forțat să facă mutarea și să coordoneze noile sale *piese*, operațiune care-i distrage atenția de la începerea *acțiunii* lui Iehova.

Acesta îl ajută pe hominid să dobândească interacțiunile ambientale necesare și un creier mai voluminos și, lucru mai important, capacitatea individului de a structura în propria-i minte configurații complexe. Iată marea *noutate teoretică*, domnilor! Vă rog să priviți cu atenție această formă de *Viață* care nu se deosebește, estetic vorbind, de celelalte, dar care e în măsură să creeze în ea însăși o stare de conștiință ambientală autoreflexivă.

Instincte potrivite, la care bine s-a gândit Iehova al nostru, se îngrijesc ca această conștiință să fie bine folosită, precum și mecanismul de fabricare a simbolurilor și gestaltul – puse, toate, în slujba jocului *De-a Viața* la care ei participă.

În aceste ultime clipe, vedeți fulminanta și neașteptata explozie a tehnologiei lor... Ceilalți jucători își dau seama, dar de acum deznodământul este *forțat*... și în cele din urmă, printr-un magistral autosacrificiu final, planeta dispare cu adevărat, cu singura, vremelnica excepție a unui singur exemplar al Neamului Omenesc, care supraviețuiește celorlalți pe astronava lui preț de câteva clipe, consfințind victoria lui Iehova. Un *final* năvalnic, spectaculos! O partidă cu adevărat frumoasă.

Iehova avu parte de vii și sincere aplauze. Puțin intimidat, se apropie de Coordonator.

– Te vei bucura să afli, îi spuse acesta, că opera ta a fost deja înglobată în *Teoria Vieții* și că acum este cunoscută ca *Varianta Gestaltică a Conștiinței Individuale* a lui Iehova. Este o mare contribuție la arta jocului *De-a Viața*.

– Sunt fericit, îngăimă Iehova negăsind alte cuvinte.

– *Motivul* autosacrificiului, continuă Coordonatorul, ce voia să ducă cu sine toate celelalte forme de viață a fost deja interpretat în cele mai variate chipuri. Totuși, rareori mi-a fost dat să asist la distrugerea planetei însăși prin crearea de singularități spațiu-temporale. A fost o găselniță de mare efect, dar în același timp a însemnat sfârșitul.

– Trebuie să admit că n-am făcut-o cu ușurință, zise Iehova. Mă confruntam cu o problemă: nu le putem distruge pe toate celelalte forme de viață, închipuindu-mi că poate supraviețui doar a mea. *Piesele* mele erau, ca să spun așa, „înțepenite", în urma împletirii cu celelalte, ceea ce în jargon se numește o *Infinită Cruce a Sfântului Andrei*. *Omul* era prea tare implicat, ca parte a ecosistemului, pentru a mai putea contribui la prăbușirea acestuia fără a nu fi târât și el în prăbușire. Ca să fiu sincer, am făcut câteva încercări. Le nimicisem aproape în întregime pe *Mamifere* și pe *Reptile* și mă aflam pe punctul de a face același lucru și cu *Pădurile* și cu *Vegetația*, dar împotriva *Insectelor* habar n-aveam ce măsuri să mai iau. În acea împrejurare *autosacrificiul* era, desigur, soluția cea mai înțeleaptă.

În ceea ce privește dispariția planetei într-o gaură neagră... hm-m, nu sunt de acord cu dumneavoastră că ar fi un epilog chiar așa de excepțional. După părerea mea, extraordinare sunt doar partidele de tipul *Nemuritoarea* lui Ander.

– Ce să-ți spun! râse șiret Coordonatorul. În *Nemuritoarea* sa partidă, *Marele Maestru* Ander a reușit să obțină ca *Forma Vitală Finală* să distrugă, printr-un măreț *autosacrificiu*, întregul univers și deci și spațiu-timpul, transformând restul într-un borcan de Nutella.

– Ah, dacă aș fi jucat eu o asemenea partidă...

– Am reținut, oricum, că partida dumneavoastră va câștiga și *Premiul pentru Frumusețe* al turneului, datorită unui amănunt

aparent insignifiant, dar sublim din punct de vedere estetic, pe care am avut plăcerea să-l notez. Domnilor, nu știu dacă veți fi fost în stare să pricepeți, dar lui Iehova al nostru, la capătul spectaculoasei sale *combinații*, chiar în clipele finale – în ultimele sute de ani – i-a venit cheful să inventeze și să pună în practică, în *Forma Vitală Finală*, un alt joculeț care prin concepție și dinamică imită în mod grațios și simpatic jocul nostru *De-a Viața*. Aș vrea, totuși, să vă pun o întrebare, dragă domnule Iehova: De ce ați dat acelui joc numele de *Șah*?

– Pentru că *Planul de Joc* este mai curând un *eșichier* decât o planetă.

– Așadar, o explicație de tip lapalissian. Bine, domnilor, ce să mai spunem? O citație rafinată, jocul de... *șah*. I se va cuveni, fără doar și poate, *Premiul pentru Frumusețe*.

– Fiindcă tot suntem în temă, adăugă Iehova, supun atenției dumneavoastră altă *găselniță* a mea. În ultimele clipe de joc, la doar câteva sute de ani înainte de sfârșit, l-am băgat pe fir pe un individ care a așternut pe hârtie – cu al său subdivin neșlefuit psihism – cronica partidei ce abia se terminase, precum și această convorbire. El este convins de faptul că a scris ceea ce se numește „o povestire cu subiect science fiction". Acum însă, după ce a așternut pe hârtie aceste ultime două rânduri, nu mai este chiar atât de sigur.

– Ce idee originală! exclamă Coordonatorul. Un alt citat... ba nu, aș spune o tușă personală. Un gest tot atât de lipsit de sens ca și cel de a decora, cu ceva ușuratic dar distinctiv, o operă prin ea însăși desăvârșită.

– Frumoase cuvinte, interveni *Marele Maestru* Tuub, dar acum cine își asumă sarcina de a reconstrui Pământul din acea gaură neagră în care nu mai încape nimic? Acolo se află milioane de Zei care vor să joace și nu mai există *Table de Joc* libere.

– Mă pot ocupa eu de asta, spuse Iehova. Așa cum am stricat jucăria, tot așa de bine pot s-o și repar. Dacă îmi dați răgaz, vreo șapte zile...

– Nu există nici un motiv ca dumneavoastră să vă murdăriți mâinile, se încruntă Coordonatorul. Lăsați treaba asta pe seama

Zeilor Muncitori. Ce părere ați avea, mai degrabă, de o partidă-fulger, așa, între noi? De o partidă *fulger*? Cu durata maximă de *cincizeci de milioane de ani*?

– Atât de *puțin*? Eu sunt obișnuit cu o durată de *minimum* o sută de milioane de ani. E în regulă, oricum. Mă voi îngriji să potrivesc soarele-cronometru. Iată... iată, așa va exploda peste... peste... *să zicem șaptezeci și cinci*? Hm, nu, mai bine peste cincizeci de milioane de ani. Cât e de puțin, totuși!

SFÂRȘIT

Povestirea Bărbatul e schimbător *a fost scrisă în după-amiaza zilei de 11 iunie 1988, după ce am tras cu ochiul la câteva fârnturi ale unui meci de fotbal din campionatul european. În acea perioadă, obișnuiam adesea să-mi masez cu degetul arătător al mâinii drepte gingiile umflate, care se încăpățânau să sângereze și să mă doară. Starea lor se înrăutățea de ani de zile. Încercând să găsesc un leac, comisesem greșeala de a apela la medici. Astfel am aflat de la unii că gingiile-mi erau pe cale de a se atrofia, iar de la alții că ele n-aveau nici pe dracu', plesneau de sănătate și n-aveau cum să mă doară. Diagnosticele porneau de la avitaminoză și mergeau până la inflamațiile intestinale (sic!). Mă siliră să înghit, timp de ani de zile, vitamine și fel de fel de substanțe în doze de cal pentru o mai bună circulație a sângelui în vasele capilare, precum și antibiotice și să fac gargară. De câteva ori, mi se sugeră să schimb dieta. Bineînțeles că starea gingiilor mele continua să se înrăutățească și, nemaiavând încotro, m-am dus la un dentist care mi-a prescris alte antibiotice. Abia în primăvara anului 1990, când eram gata-gata să mă resemnez și să aștept anunțata supurație, care avea să rezolve problema mea prin căderea dinților, un stomatolog amabil îmi spuse că treaba era o nimica toată și că pentru un insignifiant sfert din salariul meu pe o lună, mă putea vindeca. Am petrecut șaptezeci de minute în cabinetul lui ca să-mi curețe tartrul de pe dinți și portvizitul de bancnote iar după două zile orice durere, umflătură și sângerare a gingiilor îmi dispăruseră complet din gură. Timp de patru ani, nici unul din titrații în medicină la care apelasem nu-mi spusese că era de ajuns să mi se curețe tartrul.*

Toate astea n-au absolut nici o legătură cu următoarea povestire a antologiei, dar ar putea fi un lucru hotărâtor întru

salvarea dinților unor cititori de ai mei. Oricâte magnifice proteze s-ar face în ziua de azi, care să pară a gira ipoteza că anumiți oameni ar descinde, intelectual vorbind, din cai, ei bine, dinții rămân unul dintre bunurile cele mai de preț ce populează acea oribilă cavitate mucoasă și salivară care este gura noastră și care folosesc dacă nu la altceva măcar la a-ți mușca limba, atunci când îți dai seama că ai spus vreuna dintre obișnuitele tâmpenii personale.

Iată că și eu mi-am mușcat adineauri limba și, spre marea mea satisfacție, gingiile n-au simțit nimic!

Istorioara acestei „vieți trăite", pe care tocmai v-am servit-o, poate apărea drept rodul unei născociri, atât e de stupidă. Și povestirea Bărbatul e schimbător *tratează tema prostiei omenești și poate apărea drept rodul unei născociri și de fapt așa și este. Dar cât anume este ea cu adevărat?*

Gigi Picetti afirmă că „termenul mase este femininul de la bolovan; de aceea sunt atât de greu de urnit".

Meditați, meditați.

Povestirea Bărbatul e schimbător *cuprinde 3 016 de cuvinte. 3 016 de cuvinte absolut inutile, garantat.*

BĂRBATUL E SCHIMBĂTOR

Actul I

– *Ajunge*! o întrerupse el. Ai dreptate! Așa nu mai are rost să continuăm! S-a terminat cu iubirea noastră! *S-a terminat!*

– De ce trebuie să spui mereu așa? protestă ea. Hai să vorbim puțin despre asta...

– Vorbim și tot vorbim despre asta de o viață întreagă și nu rezolvăm niciodată nimic. Noi doi nu suntem făcuți pentru a sta împreună! Ar trebui să-ți dai seama de acest lucru!

– Nu ne potrivim, admise ea, e adevărat. Suntem plămădiți din aluaturi diferite și nici nu avem aceeași viziune a lucrurilor, e adevărat, dar asta nu ne împiedică să ne înțelegem pe rând și să ne acceptăm așa cum suntem.

– Ba da, ne împiedică! Ba chiar pe tine te împiedică! Dacă ar fi după mine, n-am sta aici să ne ciondănim. Tu nu-mi înțelegi niciodată punctul de vedere!

– Eu? Eu care la ultimul meci al Sampdoriei am mers cu tine la stadion și am stat în tribună!

– Dar te prefăceai! Nu era o participare sinceră. N-ai susținut echipa! În clipa golului, ți-ai dat arama pe față, aceea de suporteră a lui Genoa, și te-ai uitat la mine într-un fel care m-a făcut să spun c-ar fi fost mai bine să fi rămas acasă.

– Cum? Și ce ar fi trebuit să fac? Să-ncetez să mai țin cu Genoa doar pentru că am un prieten care ține cu Sampdoria? Fiecare e așa cum e! Iar eu una țin cu Genoa!

– Și te mai și lauzi cu asta! Poftim, ce trebuie să mi se întâmple!

– Nu, nu mă laud. Mă mândresc cu asta! Părinții mei țineau și ei cu Genoa, la fel și bunicii mei! Sunt mândră că le împărtășesc convingerile.

– Ai moștenit doar superstițiile lor. Singura credință cu bun-simț e cea în Sampdoria!

– Mă scoți din sărite când vorbești așa! Fraza asta denotă marea ta idiotenie!

– Vezi cum te-nfurii când cineva te atinge în superstițiile tale? Credința în Genoa este atât de lipsită de sens, încât imediat ce e pusă pe tapet vă pierdeți mințile.

– Credința în Genoa este lipsită de sens? Ești nebun? Ce te faci cu Nordhal, Skoglund și cu Mariolino, Corso, Pruzzo, Damiani și Fontolan, unde-i pui? Ai habar de ce vor să însemne cele nouă scuturele? Și cu Bruno Conti, ce te faci, unde-l pui? Unde, ai?

– Îl scot la pensie, aia fac cu el, pentru că acolo îi e locul. Dar tu, ce-mi poți spune de Vialli și de Mancini? Ei nu reprezintă nimic? Adică vrei să negi rolul hotărâtor jucat de Mantovani? Și semnificația celor trei cupe ale Italiei cucerite în ultimii cinci ani?

– Poate că nu-ți dai seama ce a însemnat Genoa pentru orașul ăsta și care este măreția istoriei ei și tradițiile ei, de la origini până în ziua de azi!

– Ce mare brânză a făcut Genoa pentru oraș? N-a făcut nimic. Aș putea lesne să-ți înșir sute de episoade dezastruoase, cărora orice persoană ce n-are orbul găinilor ar trebui să le recunoască! Și anumite lucruri pe care voi, suporterii lui Genoa, le dați uitării!

– Nu negăm faptul că s-au comis niște greșeli în trecut, dar asta nu scade cu nimic din valoarea *adevăratei* credințe în Genoa. Voi, cei cu Sampdoria, chiar dacă echipa voastră e la modă, sunteți niște neisprăviți. Dar cum naiba de ești suporter al

Sampdoriei? *Cum naiba?* Și ce semnificație are? Îți dau și răspunsul, imediat: la origine ați fost și voi suporteri ai lui Genoa, apoi ați trecut la Sampdoria din *oportunism*!

– Na-ți-o frântă că ți-am dres-o!... Ce mai aiureală! Ai de gând să mai debitezi și alte tâmpenii de-astea?

– Dar e purul adevăr, iubire. A fi suporter al Sampdoriei este pe punctul de a fi la modă, în timp ce a fi suporterul lui Genoa – *adevărat suporter* – este tot mai greu. Voi ați ales calea cea mai ușoară și mai plină de satisfacții iar acest egoism al vostru se răsfrânge și asupra vieții personale și face să se aleagă praful de legătura noastră.

– Aha, acum e vina mea că tărășenia noastră se află la ananghie! Ascultă aici, noi cei cu Sampdoria suntem persoane descuiate la minte, nu ca alde voi, de nu-și schimbă ideile nici în ruptul capului. Dar cum dracu' mai poate fi cineva în ziua de azi suporter al lui Genoa? Realitatea faptelor ar trebui să fie mai mult decât suficientă pentru a demonstra că maniera voastră de a înțelege jocul de fotbal e lipsită de orice credibilitate. În schimb, credința în Sampdoria are un sens, pentru că este susținută de fapte. Suntem în creștere continuă și viitorul ne aparține, pricepi? Eu te iubesc, scumpo, dar când te văd îngenuncheată pe trepte, înfășurată în stupidele flamuri roș-albastre și scoțând din geantă trompeta, ei bine, atunci mă cuprinde o tristețe nemărginită, pentru că nu faci decât să-ți pierzi timpul.

– Dacă te chinuiesc, de ce nu mă părăsești?

– Nu mă chinuiești, dar ți-aș dori o soartă mai bună. Nu vreau să te consumi așa. Nu ești niciodată fericită!

– Nici tu nu ești fericit vreodată.

– Dar eu nu sunt fericit, pentru că tu nu ești fericită. Cum aș putea fi dacă tu nu ești?

– Și eu la fel.

– Și tu la fel ce?

– Și eu sunt nefericită, pentru că tu nu ești fericit.

– Nu-i adevărat. Tu ești nefericită pentru că între noi se află un zid care ne desparte.

– Atunci, hai, să dărâmăm acest zid care ne desparte..., spuse ea pe un ton conciliant.

– Oh, ai priceput, în sfârșit! Pierdusem orice speranță. O să vezi că n-o să ai motive să regreți lumea aia care nu face nici două parale.

– Cum? Ce tot îndrugi?

– N-ai priceput chiar nimic? Ești deficientă mintală, ce mai! Spuneam că ne desparte un zid și tu te încăpățânezi să nu...

– *Ajunge*! îl întrerupse ea. Ai dreptate! Așa nu mai are rost să continuăm! S-a terminat cu iubirea noastră! *S-a terminat!*

– De ce trebuie să spui mereu așa? protestă el. Hai să vorbim puțin despre astea...

Actul II

– *Ajunge!* o întrerupse el. Ai dreptate! Așa nu mai are rost să continuăm! S-a terminat cu iubirea noastră! *S-a terminat!*

– De ce trebuie să spui mereu așa? protestă ea. Hai să vorbim puțin despre asta...

– Vorbim și tot vorbim despre asta de o viață întreagă și nu rezolvăm niciodată nimic. Noi doi nu suntem făcuți pentru a sta împreună! Ar trebui să-ți dai seama de acest lucru!

– Nu ne potrivim, admise ea, e adevărat. Suntem plămădiți din aluaturi diferite și nici nu avem aceeași viziune a lucrurilor, e adevărat, dar asta nu ne împiedică să ne înțelegem pe rând și să ne acceptăm așa cum suntem.

– Ba da, ne împiedică! Ba chiar pe tine te împiedică! Dacă ar fi după mine, n-am sta aici să ne ciondănim. Tu nu-mi înțelegi niciodată punctul de vedere!

– Eu? Eu care am fost cu tine la ultimul vostru ritual budist, acolo la locul de cult, în fața altărașului!

– Dar te prefăceai! Nu era o participare sinceră. N-ai luat parte, pur și simplu! În clipa în care se rostea rugăciunea NAM-Jo-Ho-Rem-Ge-Kjo, ți-ai dat pe față arama de catolică și

te-ai uitat la mine într-un fel care m-a făcut să spun c-ar fi fost mai bine să fi rămas acasă.

– Cum? Și ce anume ar fi trebuit să fac? Să fi renunțat la religia mea, doar pentru că am un prieten budist? Fiecare e așa cum e! Iar eu una sunt catolică!

– Și te mai și lauzi cu asta! Poftim, ce trebuia să mi se întâmple!

– Nu, nu mă laud. Mă mândresc cu asta! Părinții mei erau credincioși și bunicii mei așijderea! Iar eu sunt mândră că le împărtășesc convingerile.

– Ai moștenit doar superstițiile lor. Singura credință de bun-simț e cea în budism!

– Mă scoți din sărite, când vorbești așa! Fraza asta denotă marea ta idiotenie!

– Vezi cum te-nfurii când cineva te atinge în superstițiile tale? Credința în catolicism este atât de lipsită de sens, încât imediat ce e pusă pe tapet vă pierdeți mințile.

– Credința în catolicism e un lucru lipsit de sens? Ești nebun? Ce te faci cu Sfântul Matei, cu Sfântul Petru, cu Sfântul Paul, cu papa Ioan al XXIII-lea, cu papa Paul al VI-lea și cu Karol Wojtyla, pe ăștia unde-i mai pui? Ai habar de ceea ce înseamnă douăzeci de secole de istorie? Și pe Isus Cristos unde-l pui? Unde-l pui, ai?

– Îl pun pe cruce, acolo îl pun, acolo unde mi se pare că ar fi locul cel mai potrivit. Dar tu ce-mi spui despre Pakudha Kaccayana și despre Siddharta? Nu reprezintă nimic? Pui în discuție rolul hotărâtor jucat de Buddha? Și semnificația celor *douăzeci și cinci* de secole de istorie?

– Poate că nu-ți dai seama ce a însemnat catolicismul pentru această societate și care este măreția istoriei lui și tradițiile lui, de la origini până în ziua de azi!

– Ce mare brânză a făcut catolicismul pentru orașul ăsta? Aș putea lesne să-ți înșir sute de episoade dezastruoase, cărora orice persoană ce nu are orbul găinilor ar trebui să le recunoască consecințele nefaste! Și anumite lucruri pe care voi, catolicii, le dați uitării!

– Nu negăm faptul că s-au comis niște greșeli în trecut, dar asta nu scade cu nimic din valoarea *adevăratei* credințe catolice. Iar voi, budiștii, chiar dacă budismul e pe punctul de a deveni o modă, sunteți niște neisprăviți. Dar cum naiba de ești budist? *Cum naiba*? Și ce semnificație are? Îți dau și răspunsul, imediat: la origine ați fost și voi catolici, apoi ați trecut la budism din *oportunism*!

– Na-ți-o frântă că ți-am dres-o!... Ce mai aiureală! Ai de gând să mai debitezi și alte tâmpenii de-astea?

– Dar e purul adevăr, iubire. A fi budist e pe punctul de a deveni o modă, în timp ce a fi creștin, *adevărat creștin*, e din ce în ce mai greu. Voi ați ales calea cea mai ușoară și cea mai plină de satisfacții și acest egoism al vostru se răsfrânge și asupra vieții particulare și face să se aleagă praful de legătura noastră.

– Aha, acum e vina mea că tărășenia noastră se află la ananghie! Hm, ascultă, noi budiștii suntem persoane descuiate la minte, nu ca alde voi, ăi de nu-și schimbă ideile nici în ruptul capului. Dar cum dracu' mai poate fi cineva catolic în ziua de azi? Realitatea faptelor ar trebui să fie mai mult decât suficientă pentru a demonstra că, maniera voastră de a-l înțelege pe Dumnezeu și-a pierdut orice credibilitate! În schimb, credința în budism este ceva ce are un sens, pentru că este susținută de fapte. Suntem în creștere continuă și viitorul ne aparține, pricepi? Eu te iubesc, scumpo, dar atunci când te văd îngenuncheată în fața preotului, înfășurată în stupidele văluri negre și scoțând limba din gură pentru a-l înghiți pe Mesia, ei bine, atunci mă cuprinde o tristețe nemărginită, pentru că nu faci decât să-ți pierzi timpul.

– Dacă te chinuiesc, de ce nu mă părăsești?

– Nu mă chinuiești, dar ți-aș dori o soartă mai bună. Nu vreau să te consumi așa. Nu ești niciodată fericită!

– Nici tu nu ești fericit vreodată.

– Dar eu nu sunt fericit pentru că tu nu ești fericită. Cum aș putea fi, dacă tu nu ești?

– Și eu la fel.

– Și tu la fel ce?

– Și eu sunt nefericită, pentru că tu nu ești fericit.

– Nu-i adevărat. Tu ești nefericită pentru că între noi se află un zid care ne desparte.

– Atunci, hai, să dărâmăm acest zid care ne desparte..., spuse ea pe un ton conciliant.

– Oh, ai priceput, în sfârșit! Pierdusem orice speranță. O să vezi că n-o să ai motive să regreți lumea aia care nu face nici două parale.

– Cum? Ce tot îndrugi?

– N-ai priceput chiar nimic? Ești deficientă mintală, ce mai! Spuneam că ne desparte un zid și tu te încăpățânezi să nu...

– *Ajunge!* îl întrerupse ea. Ai dreptate! Așa nu mai are rost să continuăm! S-a terminat cu iubirea noastră! *S-a terminat*!

– De ce trebuie să spui mereu așa? protestă el. Hai să vorbim puțin despre astea...

Actul III

– *Ajunge!* o întrerupse el. Ai dreptate! Așa nu mai are rost să continuăm! S-a terminat cu iubirea noastră! *S-a terminat*!

– De ce trebuie să spui mereu așa? protestă ea. Hai să vorbim puțin despre asta...

– Vorbim și tot vorbim despre asta de o viață întreagă și nu rezolvăm niciodată nimic. Noi doi nu suntem făcuți pentru a sta împreună! Ar trebui să-ți dai seama de acest lucru!

– Nu ne potrivim, admise ea, e adevărat. Suntem plămădiți din aluaturi diferite și nici nu avem aceeași viziune a lucrurilor, e adevărat, dar asta nu ne împiedică să ne înțelegem pe rând și să ne acceptăm așa cum suntem.

– Ba da, ne împiedică! Ba chiar pe tine te împiedică! Dacă ar fi după mine, n-am sta aici să ne ciondănim. Tu nu-mi înțelegi niciodată punctul de vedere!

– Eu? Eu care am mers cu tine la ultima ședință a Partidului Socialist și am stat acolo printre ai tăi!

– Dar te prefăceai! Nu era o participare sinceră. Nu ai ascultat cu luare aminte! În clipa intervenției mele, ți-ai dat arama

pe față, arama ta de comunistă și te-ai uitat la mine într-un fel care m-a făcut să spun c-ar fi fost mai bine să fi rămas acasă.

– Cum? Și ce anume trebuia să fac? Trebuia să încetez de a mai fi comunistă, doar pentru că am un prieten socialist? Fiecare e așa cum e! Iar eu una sunt comunistă!

– Și te mai și lauzi cu asta! Poftim, ce trebuia să mi se întâmple!

– Nu, nu mă laud. Mă mândresc cu asta! Părinții mei erau și ei comuniști și bunicii mei așijderea! Iar eu sunt mândră că le împărtășesc convingerile.

– Ai moștenit doar superstițiile lor. Singura credință de bun-simț e cea în socialism!

– Mă scoți din sărite, când vorbești așa! Fraza asta denotă marea ta idiotenie!

– Vezi cum te-nfurii când cineva te atinge în superstițiile tale? Credința în comunism este atât de lipsită de sens, încât imediat ce e pusă pe tapet vă pierdeți mințile.

– Credința în comunism e un lucru lipsit de sens? Ești nebun? Ce te faci cu Marx, Engels, Lenin, cu Stalin, Hrușciov, Brejnev și Gorbaciov? Ai habar de ceea ce vrea să însemne biruința asupra sărăciei și a șomajului? Și pe Achille Ochetto unde-l pui? Unde-l pui, ai?

– Îl pun să se bălăcească printre gâsculițe, acolo-l pun, acolo unde mi se pare că ar fi locul cel mai nimerit. Dar tu ce-mi spui despre Gramsci și Nenni? Ei nu reprezintă nimic? Pui în discuție rolul hotărâtor jucat de Craxi? Și semnificația celor trei ani de guvernare stabilă a socialiștilor?

– Poate că nu-ți dai seama, ce anume a însemnat comunismul pentru această societate și de măreția istoriei lui și de tradițiile lui, de la origini până în ziua de azi!

– Ce mare brânză a făcut comunismul pentru orașul ăsta? Aș putea lesne să-ți înșir sute de episoade dezastruoase, cărora orice persoană ce nu are orbul găinilor ar trebui să le recunoască consecințele nefaste! Și anumite lucruri pe care voi, comuniștii, le dați uitării!

– Nu negăm faptul că s-au comis niște greșeli în trecut, dar asta nu scade cu nimic din valoarea *adevăratei* credințe comuniste. Iar voi, socialiștii, chiar dacă *PSI* e pe punctul de a deveni o modă, sunteți niște neisprăviți. Dar cum naiba de ești socialist? *Cum naiba?* Și ce semnificație are? Îți dau și răspunsul, imediat: la origine ați fost și voi comuniști, apoi ați trecut la socialist din *oportunism*!

– Na-ți-o frântă că ți-am dres-o!... Ce mai aiureală! Ai de gând să mai debitezi și alte tâmpenii de-astea?

– Dar e purul adevăr, iubire. A fi socialist e pe punctul de a deveni o modă, în timp ce a fi comunist, *adevărat comunist*, e din ce în ce mai greu. Voi ați ales calea cea mai ușoară și cea mai plină de satisfacții și acest egoism al vostru se răsfrânge și asupra vieții particulare și face să se aleagă praful de legătura noastră.

– Aha, acum e vina mea că tărășenia noastră se află la pnanghie! Hm, ascultă, noi socialiștii suntem persoane descuiate la minte, nu ca alde voi, ăi de nu-și schimbă ideile nici în ruptul capului. Dar cum dracu' mai poate fi cineva comunist în ziua de azi? Realitatea faptelor ar trebui să fie mai mult decât suficientă pentru a demonstra că maniera voastră de a înțelege politica și-a pierdut orice credibilitate! În schimb, credința în Partidul Socialist este ceva ce are sens, pentru că este susținută de fapte. Suntem în creștere continuă și viitorul ne aparține, pricepi? Eu te iubesc, cumpo, dar atunci când te văd îngenuncheată în tribunele festivalului ziarului Unit..., înfășurată în stupidele flamuri roșii și scoțând din geantă cuiele și ciocanul pentru a le face cadou altora munca ta și dorința de a face bine, ei bine, atunci mă cuprinde o tristețe nemărginită, pentru că nu faci decât să-ți pierzi timpul.

– Dacă te chinuiesc, de ce nu mă părăsești?

– Nu mă chinuiești, dar ți-aș dori o soartă mai bună. Nu vreau să te consumi așa. Nu ești niciodată fericită!

– Nici tu nu ești fericit vreodată.

– Dar eu nu sunt fericit pentru că tu nu ești fericită. Cum aș putea fi, dacă tu nu ești?

– Și eu la fel.

– Și tu la fel ce?

– Și eu sunt nefericită, pentru că tu nu ești fericit.

– Nu-i adevărat. Tu ești nefericită pentru că între noi se află un zid care ne desparte.

– Atunci, hai, să dărâmăm acest zid care ne desparte..., spuse ea pe un ton conciliant.

– Oh, ai priceput, în sfârșit! Pierdusem orice speranță. O să vezi că n-o să ai motive să regreți lumea aia care nu face nici două parale.

– Cum? Ce tot îndrugi?

– N-ai priceput chiar nimic? Ești deficientă mintală, ce mai! Spuneam că ne desparte un zid și tu te încăpățânezi să nu...

– *Ajunge!* îl întrerupse ea. Ai dreptate! Așa nu mai are rost să continuăm! S-a terminat cu iubirea noastră! *S-a terminat!*

– De ce trebuie să spui mereu așa? protestă el. Hai să vorbim puțin despre astea...

Actul IV

– *Ajunge!* o întrerupse el. Ai dreptate! Așa nu mai are rost să continuăm! S-a terminat cu iubirea noastră! *S-a terminat!*

– De ce trebuie să spui mereu așa? protestă ea. Hai să vorbim puțin despre asta...

...

SFÂRȘIT

Ideea pentru povestirea Sub semnul pluriproprietății *nu mi-a venit chiar pe neașteptate. În seara zilei de 13 februarie 1986, mă aflam în Panteca unde un cutărică, să-i zicem Esposito, mi-a făcut propunerea să scriu o povestire cu subiect science fiction – „așa, tocmai potrivită" – pentru revista societății imobiliare la care lucra el. Era o firmă barosană din Milano, care vindea apartamente în regim de pluriproprietate. Această pluriproprietate este o formă de vânzare a caselor pentru vilegiatură, potrivit căreia proprietatea asupra unui apartament este subdivizată în „cote-părți", în funcție de perioadele anului. Astfel, se poate achiziționa un apartament, să spunem în Sardinia pentru luna august, adică pentru exact perioada – luna – în care e nevoie de el pentru vacanță. Așa încât, în fiecare an, în luna august, se va intra cu depline puteri în apartamentul-proprietate, ce va fi cedată la scadența termenului.*

Bunul amic Esposito mi-a spus că i-ar fi drag să publice în revista lui o povestire cu subiect science fiction în douăsprezece episoade, care să preamărească virtuțile pluriproprietății. Dorea (îi reproduc aproape textual cuvintele) „...o situație în care să se ajungă la pluriproprietate și în măsură să salveze lumea!"

Zis și făcut; după două zile m-am pus pe treabă și am așternut pe hârtie primul capitol. Am terminat toată treaba în ziua de 1 martie, pe la ora 20.

Dragul de Esposito n-a fost prea încântat; mi-a spus, cu măgălășenie, că nivelul povestirii era mult deasupra publicului căruia se adresa revista și că, deci, nu se putea ca textul să fie publicat. S-a discutat să se scoată o ediție care să fie trimisă – în chip de cadou de Crăciun – unor ziariști, care, mai mult decât cititorii revistei, erau în măsură să-i aprecieze conținutul. S-a vorbit,

s-a vorbit și doar atât. Povestirea cu pricina a îngălbenit în cine știe ce sertar și nu aveam să mă procopsesc niciodată cu vreun sfanț de la bunul amic Esposito pentru treaba pe care i-o făcusem.

Dar acum, iată că povestirea a ieșit din sertar și este gata-gata să pătrundă în mintea voastră.

Sub semnul pluriproprietății *numără 6 872 de cuvinte și a fost citită până acum de peste cincisprezece persoane.*

SUB SEMNUL PLURIPROPRIETĂȚII

1.

Totul începuse în *Sordida Tavernă A Unui Mic Hotel De Munte Din Regiunea Cuneo*, într-un loc în care, de când Omul a colonizat și și-a aflat sălaș în cele peste o sută de miliarde de galaxii ale universului, nu reușește să-și găsească o poziție precisă în spațiu, în cosmografia modernă.

În taverna respectivă se strânseseră niște indivizi; oameni subțiri – așa păreau lor înșiși, dar și altora – , sclavii propriei lor personalități.

La un moment dat, unul dintre ei sărise în sus și întrebase: „Dacă o folosești doar o lună, de ce o cumperi pentru tot anul?"

Un altul se făcuse ecou: „*Dacă o folosești doar o lună, de ce o cumperi pentru tot anul?* Ce mai e și cu asta? Nu vorbeam de celulita cumnatei tale?"

„Mai las-o baltă cu cumnată-mea!" replicase primul. „Adineauri mi-a străfulgerat prin cap o idee nebunească. Celulită! Dă-mi sticla de whisky!"

În ziua aceea, văzuseră în mod cu totul neașteptat lumina zilei virușii *Pluriproprietății*.

Grupul de indivizi jigăriți inventase – așijderea lui Cristofor Columb, care descoperise America convins fiind că descoperise

Indiile – *Pluriproprietatea*, convinși fiind că era o operațiune imobiliară. Bineînțeles, se înșelau. Și, aidoma lui Columb, nu aveau să-și dea seama de greșeală până la sfârșitul zilelor lor.

Ideea pe care o avusese individul al cărui nume s-a pierdut în mod iremediabil în timpul teribiliardelor de ani ce ne despart de acea eră legendară avea farmecul unei formulări fericite.

„Dacă în loc să vindem un apartament unei singure persoane l-am vinde la zece persoane", le repeta el în mod obsedant prietenilor în zilele ce urmară, „am câștiga *mult mai mult*."

„Ești complet nebun!" îi spuneau prietenii. „Cum se poate realiza așa ceva?"

„E ceea ce continui să mă întreb și eu. Nu cumva răspunsul la această problemă se află în cuvintele sloganului «*Dacă o folosești doar o lună, de ce o cumperi pentru tot anul*?»"

„Ești tâmpit ca o mangustă!" continuau să-l tachineze prietenii.

Până ce, într-o bună zi, după cafeluța de la ora douăsprezece, tipul, după ce înghiți ultimul dumicat de brioșă, scoase un urlet sugrumat și exclamă: „*Am găsit!*"

Dar nu se afla nimeni acolo să-l asculte. El nu se pierdu cu firea. Repetă totul prietenilor, seara, în mica tavernă.

„Am găsit!" spuse cu fervoare. „Ascultați-mă cu atenție. După ce vom vinde apartamentul unei persoane, vom sta cuminți în banca noastră până ce persoana își va termina concediul. Apoi vom vinde din nou același apartament altei persoane, cu care vom face același lucru și așa mai departe. Vom deveni bogați!"

În linii mari, raționamentul stătea în picioare, dar mai rămânea de rezolvat o problemă. Ce i-ar fi spus primului proprietar, atunci când acesta și-ar fi manifestat intenția de a reveni în propriul său apartament pentru o a doua perioadă de concediu, în același an? Simplu: era de ajuns să i se explice dinainte: „Dat fiind că nu ați vrut să cumpărați locuința pentru tot anul, o puteți folosi doar o lună!" O dată spuse acestea, ocoli privirile uimite ale prietenilor și dispăru în ceață murmurând: „*Genial!*"

Apoi fu efectuată prima experiență și se constată un fapt, care avea să fie interpretat drept magic. La încheierea socotelilor, se văzu că toți câștigaseră. Atât vizitatorii, cât și cumpărătorii.

Calcule mai amănunțite nu numai că nu dezmințiră acel lucru, ba dimpotrivă, întăriră convingerea. Problema fu închisă, stabilindu-se că *Pluriproprietatea* era, pur și simplu, o afacere bună și sistemul se extinse. Dar inovații mult mai importante se ascundeau pe undeva și aveau să iasă la iveală ulterior.

2.

Pluriproprietatea înflorise peste tot și strălucea aidoma unor pietre prețioase într-o primăvară însorită sau, dacă preferați, aidoma unei pajiști cu revent.

În scurt timp, devenise o realitate indiscutabilă pretutindeni, chiar și pe alte tărâmuri.

Peste tot în lume oamenii descoperiseră excitanta oportunitate de-a poseda o casă proprie pentru vilegiatură, fără ca prin aceasta să se ruineze economic. *Nu mergeți spre ruină, mergeți în vacanță!* îndemnaseră sloganurile apărute în ziare și pe ecranele televizoarelor. Lumea răspunsese favorabil și pentru faptul că nu era deloc amuzant să te ruinezi, sau cel puțin nu pe cât era o vacanță. Așa se spunea. Apoi, în mod misterios, cei ce se ruinau erau considerați mai răi decât cei ce n-o făceau; iar cei ce plecau în vacanță erau mai buni decât cei ce nu plecau. Așa-i lumea asta.

Încet-încet, de pe fața pământului dispăruseră toate agențiile imobiliare cu concepții stupide, învechite privind vânzarea către uniproprietari.

În timp ce firmele ce operau în sistemul *Pluriproprietății* erau mereu în măsură să-i satisfacă pe toți aceia care-și doreau o casă numai a lor (era suficient s-o cumpere pentru tot anul), celelalte agenții imobiliare – ce nu putuseră oferi un serviciu atât de complet – fuseseră nevoite să-și vândă produsele pe străduțele cele mai întunecoase din cartierele rău famate, cu sloganul puțin ademenitor: „Eu v-o vând numai pentru tot anul." Suna cumva vulgar și vexatoriu.

Apoi, cum nu mai exista nici un cetățean civilizat care să nu locuiască în sistemul *Pluriproprietății*, casa ce până atunci păruse a fi doar un sistem de vânzare a imobilelor devenise prevestitorul și catalizatorul unor importante progrese omenești și al unei ulterioare civilizații.

Într-adevăr, o nouă oportunitate se prezenta în lumea muncii și în cea a ne-muncii: cea de a nu mai fi legați de un singur și oprimant domiciliu și de o singură activitate.

Existaseră, bineînțeles, unii care se opuseseră acelui nou, inevitabil, progres; așa cum se întâmplase, de altfel, mereu în istoria Omului, când indivizi ignoranți dăduseră de furcă unor legi ale evoluției, mai mult decât milenare și peste care nu se putea trece, ba le dăduseră de furcă și altora. Însă direcția în care se deplasa, de miliarde de ani, viața pe Pământ era *unică*.

Acum indivizii locuiau în mai multe locații în toată lumea, vedeau mai multe locuri și lucruri, aveau experiențe diversificate, meseriile pe care le practicau (mai toate în sectorul prestări servicii, fiindcă celelalte munci erau robotizate) evoluaseră rapid, iar producția mondială crescuse satisfăcător.

Unii locuiau o lună la Paris, o lună la Londra, o lună la Calcutta, la Tokyo, la Darmstadt, la En-Nehud, la Blagoviescensk, la Bussala și așa mai departe. În acest fel, frontierele naționale își pierduseră orice importanță.

După aceea își făcură apariția, pe rând, grupuri de *neohippies*, care schimbau casa, orașul și țara o dată pe zi, deplasându-se, pe blat, cu ajutorul plurimijloacelor publice de transport internaționale. Ici-colo, câțiva fanatici schimbau încontinuu casa, deoarece cumpăraseră mii de apartamente și locuiau în fiecare doar câteva ore.

Economia mondială atinse cele mai înalte culmi.

Atunci când lumea a treia pieri (nimeni nu știu sau nu vru să știe *de ea*), toți oamenii de pe Pământ aveau de a face, zilnic, cu *Pluriproprietatea*.

Nimeni însă nu intuia, deocamdată, *în ce măsură anume* noul mod de viață avea să transforme – și cât de profund – omenirea, ba chiar însăși structura universului.

3.

Lumea în care se locuise, în completă *Pluriproprietate*, fusese dacă nu fericită (să nu exagerăm!), atunci măcar cuprinsă de o mare satisfacție.

Erau vie în amintirea oricui acele îndelungate perioade în care Omul se îngrădise singur în locuințe fixe, case în care se scurgeau monoton perioade de viață dezolantă. Grație *Pluriproprietății*, Omul se procopsise cu tot mai multe reședințe, în care alterna propria-i prezență cu uriașe profituri pentru cunoașterea lumii fiecăruia și pentru muncă.

Frontierele dintre țări și culturi deveniră tot mai confuze, până ce pieriră definitiv, în timp de câteva generații. O dată cu ele dispăruseră majoritatea naționalismelor și xenofobismelor. Până și moda se schimbase. Cei ce nu obișnuiau să poarte părul de culoare azurie strâns ca o anghinare pe scăfârlie și nu-l dădeau cu briantină catarefrangentă erau considerați maniaci sexuali și revoluționari și erau loviți, simbolic, pe stradă, cu două ramuri de pelin împletite cu una de ienupăr. Astea însă nu prea au legătură cu *Pluriproprietatea*.

Nu puține perplexități au stârnit inițial căsătoriile în regim de *Pluriproprietate*, așa zisele *pluricăsătorii*.

O persoană se căsătorea cu diverse alte persoane – de regulă, de sex opus – , dar copiii care se năsteau făceau obiectul unor tranzacții, potrivit unor parametri bine stabiliți.

Oricât de bestială și de perversă păruse la început această practică, ea nu întârzie prea mult în a-și dovedi enormele avantaje.

În privința raporturilor heterosexuale, se constată numaidecât că era o afacere bună. Se împuținaseră cazurile de nesuportare reciprocă între soți; mânat de concurența necruțătoare, fiecare era stimulat să dea tot ce avea mai bun. Din fragedă copilărie, primeau educația nongeloziei, așa încât rareori se iveau probleme care să dea bătăi de cap. De-a lungul anilor, individul învăța de la plurisoți mult mai multe decât ar fi putut deprinde în timpul erei monogame. Iar copiii, având mai mulți părinți, se bucurau

de o afecțiune sporită și beneficiau de o educație diferențiată și mai puțin sectarială. Primeau mai multe înghețate și aveau bunici cu care să se joace.

Nostalgicii vechiului sistem, precum și cei originali, puteau oricând să găsească ceva pe măsura lor, ceva cu care să facă schimb, în exclusivitate, de reciproce *cote* afective, cu avantajul, față de trecut, al unei fidelități sigure și reciproce. Cei ce susțineau monogamia se bucurau, în felul lor, de acel grad sporit de civilizație.

După puține, scurte și inevitabile rezistențe, căsătoria în regim de *Pluriproprietate* își făcea loc – un loc îndreptățit – în cultura omenească, ferindu-se cu grijă de barbarele, necivilizatele și ridicolele obiceiuri ale trecutului. Așa cum, de altfel, se întâmplase de când lumea era lume.

Pe scurt, în câteva sute de ani, spiritul sistemului de *Pluriproprietate* plutea peste toate cele întreprinse de oameni, pricopsindu-i cu organizarea și cu informarea. Tehnologia sui pe culmi niciodată atinse până atunci și Omul se trezi – într-o bună zi, în sfârșit, după secole de visuri – gata să purceadă la cucerirea Universului.

4.

Raiul Pluriproprietății Totale – așa cum avea să fie denumită ulterior epoca terestră în care totul fusese în regim de *Pluriproprietate* – avu drept punct culminant cucerirea Spațiului.

De secole întregi, Omul se amuza să vagabondeze prin Sistemul Solar, chiar dacă unii obscurantiști susținuseră că nimeni nu pătrunsese vreodată în spațiu și că lansările de rachete și de navete spațiale fuseseră doar niște abile înscenări în scopuri propagandistice, imaginile și scenele filmate fiind opera calculatoarelor.

Se ajunsese, oricum, ca societatea bazată pe sistemul *Pluriproprietății* să evolueze tehnologia necesară pentru realizarea celei mai mirobolante dintre aspirațiile omenești: călătoria interstelară.

Instrumentul acestei măreţe întreprinderi era, bineînţeles, saltul în *plurispaţiu*.

Închipuit în nenumăratele opere science fiction din secolele trecute, saltul în plurispaţiu rămase un mister teoretic până şi pentru cei ce-l născociră. Aceştia ajunseră la el prin încercări empirice şi cu asta basta! Fără a mai pomeni de o sumedenie de alte belele. Naveta interstelară calcula ruta până la steaua dorită; se apăsa un buton roşu şi... *hop-ţop*! se ajungea la destinaţie, fără ca vreunul dintre cei de la bord să-şi dea seama de ceva. După saltul în plurispaţiu, se trezeau că sunt – în mod inexplicabil – ceva mai bronzaţi decât mai înainte. Acest fapt se pretă la unele speculaţii economice, dar, la început cel puţin, însemna doar că nu se puteau întreprinde călătorii prea lungi decât cu riscul de a suferi arsuri cumplite. De aceea, pentru început, Omul se mărgini la colonizarea sistemelor stelare din imediata apropiere (vorbă să fie) a propriului său sistem.

Pe planete cu caracteristici asemănătoare sau nu celor terestre, pluripionieri neînfricaţi îşi riscau integritatea corporală ca să le supună pentru nevoia sporită de bunăstare a speciei pe care o reprezentau.

Copiii ascultau în *plurişcoli* legendele despre faptele eroice ale exploratorilor şi mulţi visau la ziua îndepărtată în care vor fi şi ei în stare de asemenea isprăvi. Alţii, în schimb, visau să se facă pompieri. O altă categorie chiulea de la *plurişcoală* pentru idile prin parcuri. Iar alţii nu făceau, pur şi simplu, nimic din toate astea.

În scurt timp – câteva secole – , Pământul se procopsi cu un număr adecvat de sateliţi (în sens figurat vorbind), de pe urma cărora să-şi asigure resurse energetice şi materii prime. Toate acele corpuri erau, evident, administrate în regim de *Pluriproprietate*.

Nici aici nu întârziară să se arate avantajele. Proprietatea asupra fiecărei planete era subîmpărţită în cote părţi pe anumite perioade. O companie minieră, având o cotă parte de o lună la o planetă, era stimulată să-i stoarcă resursele pentru perioada ce-i era concesionată, folosind utilajele colectivităţii autohtone. Era în interesul ei să muncească din greu – până când avea dreptul

s-o facă – și la fel procedau toate celelalte companii. În acest fel, raportul timp/ cheltuială/ producție era cel mai favorabil, dintre cele posibile, pentru economia omenească ce nu întârzie a se îmbogăți în mod cumplit și nerușinat.

Crescu și nivelul cercetării științifice și fu rezolvată până la urmă problema bronzării în timpul salturilor în *plurispațiu*. Nu pentru că cineva ar fi descoperit *de ce* avea să se bronzeze, ci – mult mai util – fusese inventat *cum*-ul, adică modul în care acel lucru trebuia remediat. Un nou și foarte eficace balsam antisolar!

O dată rezolvate problemele privind melanina, Omul colonizează întreaga galaxie, bucurându-se de uriașele profituri pe care le comporta acțiunea, dar – vai, vai! – nedându-și seama de cumplita amenințare care, aidoma unei tumori maligne, se insinua perfidă în sistemul lui perfect.

5.

Galaxia era ca o uriașă ruletă care se rotea lent, făcând să alterneze bucurii și dureri pentru oamenii mărunți ce o populau.

Încălzite și alimentate de miliarde de aștri strălucitori, planetele erau fise dinamice care se mișcau încontinuu pe taraba comerțului făcut de oameni, îmbogățindu-i pe unii și sărăcindu-i pe alții.

Bunăstarea se aprecia în funcție de valoarea monedei de schimb. Se cumpăra și se vindea la prețul echivalent uneia, a două, a trei sau a cine-mai-știa-câte lumi avea să coste un anume lucru. O stea azurie, abia născută, de hidrogen costa de la trei la patru planete, deja aflate pe orbită. O pereche de cercei de *plurirarium* costa până la șase planete.

De multe sute de ani, indivizii, în afara faptului că se căsătoriseră în regim de *pluriproprietate*, ajunseseră la potou, la limita de a fi propriii lor pluriproprietari. Diversele conflicte ce distruseseră, timp de milenii, termenul de *eu* se încadrau acum într-un plan rațional de gestiune a propriei personalități și, deci, erau rezolvate. Fiecare își consacra timpul potrivit intențiilor și nevoilor proprii. Iar roboții psihanaliști în regim de *pluriproprietate*

contribuiau cu precizie, *fără nici o greșeală*, la identificarea în cele mai mici amănunte a unei nevoi stringente. Cu *pluriproprietatea* proprie, toți erau din cale-afară de fericiți.

Dar fericirea nu este nicidecum un lucru hărăzit neamului omenesc. De altfel, nici măcar nu-i ceva perfect, doar ceva despre care se povestește că ar fi fost, cândva, un sistem perfect. Era inevitabil ca într-o bună zi să nu se întâmple ceva cumplit.

Fu necesară o vreme până când marea mașină a destinului să devină eficientă. Însă acea vreme se scurse și mașina destinului se puse la punct pentru a-și toca victimele.

Din zonele cele mai îndepărtate și mai ascunse ale Imperiului Omenesc ceva se mișcă într-o direcție neprevăzută de conștiința colectivă.

Apărură insulițe de nefericire în oceanul societar, care prinseră a se răspândi lent și a se aduna ca într-un carcinom.

Fu născocit și pretextul. Era vag și dezlânat, bazându-se, mai mult sau mai puțin, pe constatarea că planetele – ca bunuri imobile în regim de *Pluriproprietate*, așa cum se aflaseră până nu de mult – deveniseră bunuri *mobile*, dobândind valoare de monedă de schimb. Astfel aduceau, într-un mod oarecare, dovada invalidității filozofiei sistemului *Pluriproprietății*.

La o adică, treaba nu ținea deloc; era doar un pretext, pur și simplu. Însă de când e lumea lume și de când omul s-a pomenit negustor, în politică și în afaceri scopul scuză mijloacele.

Logica și ilogica se căsătoriră în fața altarului bizareriilor cosmice și galaxia fu zguduită de crudele efecte ale războiului civil.

Poporul fericit, care trăia într-o perfectă și prosperă *Pluriproprietate*, nu știa nimic despre război. În schimb, rebelii puseseră mâna pe jurnalul intim secret, ținut prin anii '80 ai secolului XX de un oarecare Ronald Reagan.

Puciul nu dură mult. În unele zone, doar câteva minute.

După câteva zile, spre groaza miliardelor și miliardelor de ființe omenești, *Uniproprietatea* se întoarse să dicteze legi oamenilor. Și orice manifestare de *Pluriproprietate* – în comerț, în tradiții și în datini – fu reprimată sângeros.

De atunci, perioada respectivă a fost denumită „Sfârșitul Paradisului Pluriproprietății Totale".

6.

Opresiunea fu îndelungată și barbară. În mintea fiecăruia se imprima adânc, ca o pecete arzătoare de rușine, amara umilință de a fi fost izgoniți din Raiul Pluriproprietății Totale prin lucrătura unor barbari și filistini uniproprietari.

Întreaga galaxie plângea la amintirea timpurilor fericite în care Omul, aflat în regim de *pluriproprietate*, se bucurase – în cel mai fericit dintre chipuri – de propriile-i bunuri, de timpul său și de sine însuși. Bunăstarea pierdută era cel mai cumplit dintre suplicii.

Omul este totuși o lighioană care-și vinde scump pielea și, cu toate că asupritorii interziseseră orice formă de *Pluriproprietate*, se născură – în mod spontan, ici-colo – povești și legende transmise din tată în fiu, așa încât ideea de *Pluriproprietate* să nu se piardă în cursul generațiilor viitoare. Acest lucru a însemnat, probabil, salvarea de la o prăbușire totală și definitivă.

Alegorii sugestive nutriră astfel speranțele oamenilor de pretutindeni și povestiri simbolice educară progeniturile Omului în spiritul credinței într-o viitoare revenire a sistemului *Pluriproprietății*, perspectivă ce fu denumită, în mod eliptic, *Instaurarea Epocii de Aur*.

Printre numeroasele mituri ce datează din acea perioadă este de remarcat, în mod deosebit, unul dintre cele mai vechi. Este mitul lui Adam, creat în locul pe care documentele îl atestă a fi *Sordida Tavernă A Unui Mic Hotel De Munte Din Regiunea Cuneo*, la hotarele Raiului, raiul *Pluriproprietății Totale*.

Dacă o folosești doar pentru o lună, de ce o cumperi pentru un an întreg? spusese Unchiul, agentul imobiliar de atunci, în seara celei de a șaptea zi. Apoi stabilise niște convenții. Eva, soția în regim de *Pluriproprietate* a lui Adam, contravenise regulilor,

folosind locuința într-o perioadă în care nu avea dreptul. Astfel că Unchiul reziliase contractul.

Asemenea mituri, acum se știe și se răsștie, erau de natură pur alegorică, cocteiluri de simboluri având funcția de a exprima în mod eliptic ceea ce nu se putea exprima în chip deslușit. Cantitatea de simboluri circumlogice din care era plăsmuită o alegorie era invers – și deseori neverosimil – proporțională cu dimensiunea acțiunii represive, pe care mai sus menționata alegorie avea să i-o sugereze opresorului. Fapt e că, după puțin timp, nimeni nu mai pricepea nimic.

Abraham sacrifică mielul Pluriproprietății în locul fiului său Isaac, așa cum fu vrerea Unchiului crea, ce-i drept, confuzie în rândurile opresorilor filistini uniproprietari, dar și în cele ale bieților oprimați din poporul ales de *Pluriproprietate*. În sfârșit, după câtăva vreme, după ce se creară felurite mituri și parabole, care răsăreau ici-colo precum ciupercile după ploaie, galaxia devenise un talmeș-balmeș de semnificații și semnificative, despărțite și reunite pe baza unor coduri obscure, incomprehensibile.

Până și lumea, pe stradă, luase obiceiul de a vorbi eliptic. Expresia *Saul a lovit mii, dar David zeci de mii* voia să însemne inițial *Dați-mi două sute de grame de pâine toscană*, dar și *Thor să ne aibă în paza sa... și dumneavoastră să vă dați jos imediat de pe piciorul meu!* Apoi avu o sumedenie de alte înțelesuri.

În concluzie, galaxia devenise o întreagă harababură și, deși bulibășeala era atât de mare, încât să-i permită poporului ales al *Pluriproprietății* să se organizeze într-o revoluție cât de cât decentă, dezordinea se dovedi vestitoarea unor serioase probleme pentru opresorul uniproprietar. După ce că, timp de patru generații, cetățeanul galaxiei nu făcuse altceva decât să născocească felurite elegii și parabole, el începu să nutrească bănuiala că domnește peste un popor de îndârjiți consumatori de LSD, cu tot ceea ce comporta asta.

Totuși, pentru recucerirea sistemului de *Pluriproprietate* pierdut, omenirea mai avea încă de așteptat.

Suntem în așteptarea suculentului nostru desert, spuse cineva vorbind în parabole.

Barbarul interregn al *Uniproprietății* dură câteva secole. Istoria acelei nefaste perioade este tulbure și imprecisă, din cauza faptului că, nemaifiind în regim de *Pluriproprietate*, cultura se limita la isprăvile eroice ale câtorva indivizi redeveniți oameni fini pentru ei înșiși iar amintirea întâmplărilor se împotmolea într-o încâlcitură de drumuri înfundate. Memoria întâmplărilor pierduse univocitatea chibzuitului drum străbătut prin hăul timpului, iar fotografiile vechi păliră la iuțeală. Pare cu adevărat halucinant faptul că o situație politică poate avea influență asupra comportării halogenilor de argint, totuși așa este! Nici desenele animate nu mai erau cele de odinioară. Comediile nu te mai făceau să râzi; poate că erau înțesate cu parabole obscure cu cvintuplu înțeles.

Dar dacă în Potirul Istoriei se toarnă, diluat, Sucul Acru Al Harababurii ne putem stinge veșnica Sete de Curiozitate cu modestul Păhărel al Legendei.

În încâlcitul univers al uniproprietarilor, bazat pe samavolnicii și pe expulzări, mai pâlpâia încă flăcăruia sistemului *Pluriproprietății*, care, neîmblânzit, se adapta doar vremelnic la mediul ostil, străduindu-se întruna să regăsească drumul cel bun, pe care să se întoarcă într-o bună zi la strălucitoarea călăuză a întreprinderilor omenești.

Se povesti despre David, care-l doborî pe Goliat – un filistin de uniproprietar, care nu era nici pungaș și nici spion, dar care măsura mai mult de șase coți înălțime – cu o amărâtă de cărămidă ce o cumpărase în regim de *Pluriproprietate* împreună cu frații săi. Se mai povesti și despre Asterix, care apără un sat în regim de *Pluriproprietate* de samavolnicia uniproprietarilor. Se mai povesti despre Albă ca Zăpada, despre regina-cea-rea și despre șase din cei șapte pitici.

O enigmatică dar fermecătoare alegorie este povestea lui Moise, un tip care, din câte reieșea, făcuse nenumărate experiențe mistice, în cursul cărora auzea cum vorbesc tufișurile, îi trăsnea prin cap să-și scoată încălțările sau era învăluit de nori groși.

Într-o bună zi, așa spune legenda, el coborî de pe un munte pe care fusese în excursie, aducând o pereche de table magice. Pe acestea scria în limba aramaică, cu traducere în engleză sau viceversa (nu s-a știut niciodată în mod deslușit):

1. *NU VEI AVEA ALT UNCHI ÎN AFARA CELUI AL PLURIPROPRIETĂȚII*
2. *SĂ NU IEI ÎN DEȘERT NUMELE UNCHIULUI*
3. *CINSTEȘTE-I PE RÂND PE TOȚI TAȚII TĂI ȘI PE TOATE MAMELE TALE*
4. *SĂ NU UCIZI PE NIMENI CARE ÎNTR-O BUNĂ ZI AI PUTEA FI TU ÎNSUȚI*
5. *SĂ NU PREACURVEȘTI DECÂT ÎN PERIOADELE PRESTABILITE*
6. *SĂ NU FURI DIN APARTAMENT MAI ÎNAINTE CA ACESTA SĂ APARȚINĂ ALTORA*
7. *SĂ NU POFTEȘTI COTELE-PARTE ALE APROAPELUI TĂU*
8. *E O TÂMPENIE SĂ POFTEȘTI FEMEIA APROAPELUI TĂU MAI ÎNAINTE CA EA SĂ FIE DIN NOU NEVASTA TA*

Acestea erau cele Opt Porunci Condominiale ale *Pluriproprietății*. Un document foarte important ce supraviețuise secolelor întunecate ale *Uniproprietății*. Tablele, care existau realmente chiar dacă erau din material plastic, fură vândute, pe rând, la o licitație de opere de artă unui american bogat din Alpha Centauri. Într-adevăr, sensul tuturor acestor întâmplări ar apărea obscur istoricilor, care, într-o bună zi, o dată restabilită *ordinea regimului Pluriproprietății*, se vor încumeta să descifreze trecutul.

Au rămas pentru totdeauna învăluite în mister, bunăoară, cauzele care într-o bună zi scoaseră la iveală – pe o planetuță nebăgată în seamă, de undeva din centrul cosmosului – o mică, nouă și gingașă *cotă-parte la sistemul Pluriproprietății*. Era ceva ca o scânteie plăpândă într-un ghețar, scânteie ce putea să se stingă dintr-un moment într-altul. Dar dacă acea scânteie avea să reziste, poate că omenirea avea să-și poată reveni.

8.

După o lungă și chinuitoare așteptare, exista, în sfârșit, pe Calea Lactee o nouă, singură, mică și fragilă *cotă-parte* la *sistemul de Pluriproprietate.*

13. *„... și veni un bărbat, de foarte departe; și poate că va fi fost unul din Nazareth sau, poate, unul din Cuneo. Și era îmbrăcat modest; era Mesia. Și era de fel dintr-un loc aflat cam între Iudeea și Pleiade.*

14. *Toți îi spuneau Master și el era simpatic și zâmbea. Și spuse Master: „Salutare, am sosit". Și cum spunea numai lucruri bune, lumea îi dădu ascultare. Atunci Master, Mântuitorul, luă un coș cu pești și mai luă și singura Cotă-Parte la sistemul Pluriproprietății care mai rămăsese.*

15. *După oarece cugetare, trecu la treaba aceea cu înmulțirea Cotei-părți și a Peștilor. După care aruncă Peștii și reținu Cotele. Și dărui el Cotele celor cinci mii de spectatori. Care spectatori nu-și sfâșiară veșmintele de pe ei, ci plecară, pur și simplu, în vacanță și bineînțeles că în regim de Pluriproprietate.*

Existența lui Master reprezintă elementul de legătură dintre legendă și istorie. Contrar celor ce se cred despre Adam, Moise și Asterix, avem, în mod rațional, convingerea că Master a existat cu adevărat. Din păcate, fiind vorba despre anii în care Omenirea era pe cale de a ieși din tunelul Uniproprietății, datele respective se resimt încă de pe urma prea întortocheatelor alegorii ce fuseseră la mare preț până atunci. Un lucru e sigur: Master a avut un rol foarte important în procesul de înmulțire a primelor Cote la sistemul de *Pluriproprietate* și, probabil, la răspândirea în întreaga galaxie a industriilor peștilor congelați.

Omenirea, care continua să aibă o mentalitate mitocentrică, exorciză suferințele din trecut, idealizându-l pe Master și ridicându-l la rangul de obiect de cult și venerație. *Pluriproprietatea* deveni astfel și o religie.

Se povestea că Master, în păstoreștile sale întâlniri cu presa, obișnuia să ridice deasupra capului macheta unei clădiri și să exclame: *Veniți să locuiți aici, acesta e un imobil de al meu.*

Pentru a se marca reluarea luptei împotriva fariseului opresor uniproprietar, fu adoptat simbolul universal al unei coloane dorice. În tot mai multe case care se respectau, deasupra altarului familiei trona câte o coloană dorică desenată cu aerograful.

Credincioșii se constituiau în secte și se adunau să citească *Sfintele Scripturi ale Contractului de Cumpărare în Regim de Pluriproprietate.* Când doi credincioși se întâlneau, se salutau cu semnul *Pluriproprietății.* Acesta consta dintr-o mișcare a mâinii drepte, al cărei deget mare se rotea, unindu-se pe rând cu celelalte patru, simbolizând astfel eterna alternanță a mai multor proprietari asupra unei singure proprietăți.

O dată încălecat calul religiei, sistemul *Pluriproprietății* reîncepu să pătrundă în întreaga Cale Lactee, străbătând în galop spațiile siderale. Fu nevoie de câtva timp până să fie îndepărtați filistinii uniproprietari de la posturile de comandă ale destinelor omenești, dar cauza era dreaptă și procesul ineluctabil.

După toate cele ce se petrecură – în mod inevitabil, în anul 102 d.M. (după Master) – se purcese la reparcurgerea tuturor etapelor pierdute, ceea ce conducea către potoul *Pluriproprietății Totale.*

În cele din urmă, se savură din nou, în liniște, gustul pluricăsătoriilor și cel al *Pluriproprietății* tuturor indivizilor și asupra tuturor celor ce mai rămâneau.

Iar Omul, dintr-o reînnoită dragoste de viață, se pregăti să reia, din punctul în care se oprise cu multe secole înainte, drumul către infinit.

9.

Uriașele nave transoceanice intergalactice parcurseră anormalele distanțe ce-l separau pe Om și Calea Lactee de celelalte galaxii.

Nu s-a aflat niciodată dacă navele transoceanice și-au tras numele de la o anumită întindere de apă, care se va fi aflat pe planeta de obârșie a Omului sau, mai curând, de la un mult stimat cârpaci cu douăsprezece degete din Betelgeuse, specializat în confecționarea de șunci și de conifere pentru hobiștii negri. Totuși este necesar să se spună că nimeni nu-și pusese, niciodată, această problemă.

Milioanele, uneori *miliardele*, de ani-lumină ce despărțeau diversele galaxii, în afară de faptul că erau un motiv de inspirație pentru poeți și scriitori, aveau și o acțiune diuretică și antiurică asupra membrilor echipajelor ce se încumetau să efectueze colosalele salturi în hiperspațiu – un soi de plurispațiu mai întins și cu dungi roz-bombon.

Poate că și din aceste motive, colonizarea Universului se făcu într-un mod cât se poate de rapid, așa încât, după o sută de mii de ani și șase zile, Omul invadă toate cele o sută optsprezece miliarde de galaxii din univers.

Făcând acestea, se trezi cu niște lucruri și mai ciudate.

Deși era considerat în regim de totală *Pluriprosperitate*, Spațiul continua să fie legat de Timp, după modelul spațiu-temporal. Așa că, Omul se pomeni confruntat cu problema inevitabilelor paradoxuri legate de călătoriile lui prin acel *prea întins* Spațiu. În timpul unui salt de treizeci de milioane de ani-lumină, cineva se transformă într-un ramapitec, un soi de maimuță din care se trăgea Omul – adică unii oameni mai mult, alții mai puțin – dar teoreticienii susținură că așa ceva era, mai mult decât un paradox, o absurditate. Se trase concluzia că fusese un caz rar de mutație involutivă de origine isterică. În cele din urmă, ramapitecul fu vândut unui bogat colecționar american din Casale Monferrato, o tristă pitică albă de la marginea Andromedei.

Mult mai amuzant și mai fermecător a fost ceea ce s-a întâmplat ulterior, cu prilejul explorării uneia dintre galaxiile cele mai îndepărtate față de cea de obârșie a Omului. Mai întâi de toate, era asemănătoare cu Calea Laptelui; acest fapt fusese ulterior corectat: locul *era* Calea Laptelui, ce nu se afla încă în regim de *Pluriproprietate* și era mai tânără cu câteva miliarde de ani.

Descoperiră până și Pământul, înmuiat în *supa primordială*, cam insipidă, nu atât din cauza lipsei de sare, cât din lipsa vieții. Pentru a evita eventualele complicații și luând în considerare faptul că în tot universul nu se descoperiseră forme de viață extraterestre, Omul lăsă câteva molecule de ADN pe acel inospitalier Pământ primitiv, după care nu se mai interesă de problema respectivă.

Stăpân de necontestat al universului, Omul creă opere ce avură mare răsunet în lumea artistică și academică din acele vremuri.

Galaxia B 12 a fost amenajată ca loc de rugăciune; cincizeci și opt din cele nouăzeci de miliarde de stele ale ei au fost folosite pentru uriașa firmă stelară *DACĂ O FOLOSEȘTI DOAR PENTRU O LUNĂ, DE CE O CUMPERI PENTRU TOT ANUL?* – ce se putea citi din orice poziție, chiar din galaxiile limitrofe. În acel loc sfânt veneau mereu pelerini de oriunde, pentru a-l proslăvi pe Master, iar cultul lui era religia oficială a Omului în sistem de *pluriproprietate*.

Cucerirea întregului univers cunoscut a constituit o plăcută noutate în evoluția Omului în sistem de *Pluriproprietate*. Acum nu mai existau locuri ce trebuiau să fie descoperite și singura explorare ce rămăsese de efectuat era cea în universul interior al fiecăruia, în îmbârligatele lumi ale culturii omenești și ale modelelor, mereu altele, după care se lua conceptul de *realitate*.

Până și această evoluție avea să fie pusă, în mod clar, sub semnul sistemului *Pluriproprietății*.

10.

Se scurseseră milenii, apoi milioane de ani, deși ultimelor perioade le trebuiră ceva mai mult timp.

Iar Omul, despre care se credea a fi inventatorul sistemului *Pluriproprietății*, descoperi că sistemul respectiv fusese deja prevăzut de natură și că era parte componentă a principiilor ordonatoare ale existenței oricărui lucru în timp.

După multe și minuțioase studii, gravitația însăși se dovedi a fi procesul de gestiune în regim de *Pluriproprietate* a universului de către energie; iar materia nu era decât o sumă de *cote-părți*.

Acest lucru era un indiciu al unei ulterioare extinderi a frontierelor cunoașterii și făcea să apară bancuri mai inteligente decât cele din trecut:

„Un tip cu barbă se duce să cumpere niște carne și-și dă aere în fața măcelarului. În timp ce acesta se pregătește să-i împacheteze carnea, tipul îi spune: *Nu cumva ne-am mai văzut pe undeva?* la care măcelarul îi răspunde: *Nu, domnule, nu cred!*

Nemaiputându-se stăpâni, tipul îi spune: $E = MC^2$."

Marea încărcătură umoristică a acestei anecdote îi făcea să râdă până la lacrimi pe fericiții și foarte inteligenții locuitori ai universului în regim de *Pluriproprietate*; dar într-o epocă mai barbară, probabil că ar fi fost considerată cretină sau, pur și simplu, lipsită de sens.

După rezolvarea problemei gravitației, se rezolvă, bineînțeles, și cea a timpului. Aceasta în ciuda obișnuiților defetiști ce tulburau apele, susținând că misterele timpului aveau să poată fi dezvăluite numai *în timp*. Obstacolul cel mare consta în aparenta indivizibilitate a spațiu-timpului în „n" dimensiuni separate, fără legătură între ele; cum să se poată defini ceva, dacă acel ceva făcea parte din altceva? Se găsi totuși modul de a se veni de hac neajunsului.

În acest scop, fu formulată teoria spațiu-timpului tensorial pluricuantic.

Universul nu era decât o configurație de cuante, bine precizată și prin ea însăși atemporală, aidoma fotogramei unui film, aflată în raport de *pluriproprietate* cu nenumărate alte universuri cuantice similare. *Principiul Pluriproprietății* lega între ele, precum cleiul ce lipește fotogramele unui film, toate aceste universuri nemișcate, creând astfel efectul de timp. Fără *Principiul Pluriproprietății*, fiecare clipă avea să fie, într-adevăr, doar propriul ei proprietar și nu făcea schimbul cu clipele ce o vor fi precedat sau urmat, iar timpul nu mai exista. Realitatea spațiu-temporală era, așadar, rodul *Pluriproprietății* reciproce a universurilor cuantice.

În mod mai specific, timpul era descrierea acestei spontane operații a *Pluriproprietății Cosmice.*

Numeroase persoane se speriară de descoperire și pe multe le apucă sughițul, așa cum pe larg se arată în a treia vinietă a Enciclopediei Galactice a lui Topolino.

Trecură apoi alte câteva miliarde de ani; timp exprimat în perioade considerabil mai lungi decât cele echivalând cu milioanele.

O dată cu sistemul *Pluriproprietății* Ideilor, Omul atinse obiectivul eliberării sale de propriul individualism egocentric. Printr-o rudimentară telepatie, fiecare individ găzduia în mintea sa *cote-părți* din ideile altuia, pentru perioadele cuvenite. Galaxiile deveniră păduri cu hățișuri de gânduri împletite între ele, încâlcite fluxuri de submezoni dirijați. Dat fiind că nici gândul nu se putea deplasa cu o viteză mai mare decât a luminii, i se mijlocea să acopere marile distanțe prin salturi în hiperspațiu. Astfel se făcu legătura, succesiv, între cele o sută optsprezece miliarde de galaxii ale civilizației omenești.

Dacă tot se putea face să călătorească gândul, dispăru necesitatea zborurilor prin spațiu. Doar *Ideile în regim de Pluriproprietate* mai străbăteau nemărginitele întinderi ale universului omenesc.

Dar socotelile încă nu se încheiaseră...

11.

Sub semnul *Pluriproprietății*, erele galactice se succedară aidoma punctualelor anotimpuri ale anului, sau, dacă vreți, aidoma unor viniete hazlii dintr-o poveste ilustrată.

Omul reușise să ajungă la sistemul *Pluriproprietății Ideilor* și, de acum, barierele dintre indivizi erau doar de tip formal. La nivel de individ, cunoașterea sfârșea inevitabil prin a fi un bun al tuturor. Până și acea componentă mai inefabilă a experiențelor – emoțiile – era schimbată în regim de *Pluriproprietate*. Fluxurile submezonice ale unei sofisticate telepatii ajungeau acum, străbătând acel loc improbabil, care era, sau *nu*, hiperspațiul, în orice

punct din univers, într-un păienjeniș de Cunoștințe fără de seamăn în întreaga istorie, de când timpul era timp.

Omenirea intra în Epoca Pluriproprietății Finale.

Marele salt calitativ avu loc în același timp cu așa-numita *Pluriproprietate a Personalităților* sau, în jargon psihanalitic, *Pluriproprietatea „Eu-rilor"*. Nu era, cum ar fi de imaginat, o manifestare de schizofrenie, deși avea toate caracteristicile acesteia. Chiar dacă disocierea s-ar fi putut observa în fenomen, un lucru era sigur: acestea aveau un simplu caracter binevoitor și evolutiv și, măcar o dată, nici Verdiglione nu-și băga coada (un fel de a spune, care datează de la începuturile istoriei, pentru a sublinia probitatea unui concept).

Pluriproprietatea Personalităților sau *Pluriproprietatea „Eu-rilor"* era, într-adevăr, un lucru foarte simplu; așa încât, fu numaidecât evident câtă inevitabilitate și predestinare se aflaseră în acel mic pas făcut în căutarea Omului, într-o tot mai completă *Pluriproprietate.*

În funcție de necesitățile ce se înregistrau în sânul societății, indivizii erau în măsură – împingând la maxim procesul telepatic de schimb reciproc de *cote* submezonice – să-și schimbe reciproc, complet, personalitatea și deci identitatea, pentru perioadele necesare. În întregul univers, fiecare ființă umană, fiecare individ, putea în acel chip să devină, pe rând, oricare dintre ceilalți semeni ai săi. Ceea ce nu era deloc neglijabil. Omul putea acum, în sfârșit, să-și manifeste în voie predispoziția naturală pentru megalomanie. Mai mult decât atât, *Pluriproprietatea „Eu-rilor"* însemna îngroparea pe veci a conceptului de „individ" și afirmarea noii entități: *U.O.M.O.* (Umanitatea Omeozoică Multi Omniscientă).

Entitatea *U.O.M.O.* nu constituia doar suma gândirii tuturor indivizilor din care se compunea, ci ocupa o treaptă superioară pe scara ierarhică a Existenței. Era fructul, tânăr, al unui *câștig gestaltic.*

U.O.M.O. avea o conștiință proprie, ce-și trăgea originea din rețeaua de trilioane și trilioane de fluxuri submezonice, care, străbătând hiperspațiul, îi uneau pe toți indivizii din univers. Conștiința lui *U.O.M.O.* se afla atât în spațiu cât și în hiperspațiu. Împărțită în mod egal între toți indivizii ce o alcătuiau, entității

U.O.M.O. îi mai rămânea și ceva din ea însăși. Probabil că exista de cine știe cât timp; exista, ce-i drept, doar în embrion, de când apăruse viața pe scenele cosmosului, dar abia la apogeul Epocii Pluriproprietății Finale, mai precis, într-o zi de marți, noua entitate *U.O.M.O.* dobândi conștiința propriei sale existențe pe o treaptă superioară.

Mai întâi și mai întâi, nu reuși să evite constatarea propriei ubicuități iar acest lucru îi făcu plăcere. Apoi aduse mulțumiri sistemului *Pluriproprietății*, care făcuse posibil și inevitabil totul. Între timp, tot râzând și glumind, trecuseră deja trilioane și trilioane de ani. *Timpul*, își spuse *U.O.M.O.*, *este, într-adevăr, doar o variabilă!* Dat fiind că acum universul era deja pe ducă, iar ea putea supraviețui doar trăgându-și vlaga din stele, entitatea *U.O.M.O.* se gândi că ar fi fost mai bine să se retragă de tot, undeva în hiperspațiu, unde se aclimatizase între timp și unde putea continua să fiinţeze chiar fără energie, deoarece nu mai existau spațiul și timpul care s-o deranjeze. Hiperspațiul fusese creat anume pentru acel scop.

Așadar, *U.O.M.O.* exista în hiperspațiu în afara Timpului și a Spațiului și cugeta asupra tuturor acestor lucruri. Entității *U.O.M.O.* îi fu dat să constate că nu se afla numai ea acolo. Acolo mai exista cineva.

– Salutare! spuse *Celălalt.*

12.

Entitatea *U.O.M.O.* era foarte inteligentă și pricepu imediat despre ce era vorba.

– Înseamnă că exiști cu adevărat, observă ea.

– Mă tem că da, răspunse *Celălalt.*

– Ar fi trebuit să mi-o închipui!

– Așa spun toți.

– Și atunci?

Trecu un timp nemăsurat până când vreunul dintre ei să deschidă din nou gura. Dar acest lucru nu-l deranjă pe nici unul.

– Va trebui să ne punem de acord, spuse *Celălalt.*

– Cum?

– Am spus: *va trebui să ne punem de acord.*

– Am auzit, am auzit, nu sunt surdă! pufni *U.O.M.O.* Dar ce vrei să spui cu asta?

– Că va trebui să cădem de acord, îi întări spusele *Celălalt.*

– Aha...

Urmă din nou o pauză lungă.

– Mărturisesc, urmă *U.O.M.O.*, că n-am priceput o iotă. Trebuie să ții cont de faptul că de abia am picat aici.

– Voi fi mai explicit, încuviință *Celălalt.* Dacă nu vom cădea de acord, ne vom tot ciondăni, în vecii vecilor.

– Dă-mi un exemplu.

– Bine. Uită-te aici. Ce-i asta?

– Un scaun, răspunse *U.O.M.O.*

– Așa-i. Într-adevăr. Un scaun! Nu mai am timp să-ți dau exemplul cu un anumit scaun pe care te-ai așezat deja. Pricepi ce anume vreau să spun?

– Hm-m-m...

– Vreau să spun că dacă nu ne vom pune de acord în ceea ce privește ubicuitatea fiecăruia, ne vom călca pe picioare unul pe altul. Închipuie-ți că aș fi avut chef să mă așez *eu* pe scaunul acela, care este *al meu*!

– Oh, scuză-mă, n-am vrut..., se ridică *U.O.M.O.*

– Las-o baltă... Oh, fir-ar să fie, nu puteai să rămâi la tine acasă? Cine mi te-a adus aici? N-aveam deloc nevoie de tine!

– Ei, n-am făcut-o deloc dinadins! se justifică *U.O.M.O.* Am urmat doar cursul unei evoluții foarte firești. Eu sunt produsul evident al culturii în regim de *Pluriproprietate*!

– Tu și Pluriproprietatea ta!

– De ce te văicărești? Ia, ia stai puțin și ascultă: tu ești și omnipotent pe deasupra, iar ca atotștiutor ce te afli, știai din capul locului unde anume avea să ducă *Pluriproprietatea*. De ce n-ai intervenit imediat, când mai era încă timp, ca să-l oprești pe tipul acela care în *Sordida Tavernă A Unui Mic Hotel Din Regiunea Cuneo* se pregătea să le relateze prietenilor despre o nouă formulă imobiliară? De ce nu i-ai pus otravă în whisky? Acum n-ai decât să te descurci cum știi!

– Voiam s-o fac..., murmură *Celălalt* cu o voce cumva chinuită, dar dacă aș fi făcut-o, *El* mi-ar fi luat-o înainte...

– *El?...* șopti *U.O.M.O.*

– Salutare tuturor! spuse *El.*

– Hiperspațiul începe să devină întrucâtva aglomerat, observă *U.O.M.O.*, apoi întrebă: De ce sunteți doi? Nu era de ajuns unul singur?

El și *Celălalt* schimbară o privire de complicitate.

– Vezi tu, începu *El*, *Pluriproprietatea* n-ați inventat-o nicidecum voi. *Pluriproprietatea* este, mai întâi de toate, un principiu universal. Nimic nu poate exista fără o contraparte dialectică cu care să alterneze *cote* de înțeles. *Celălalt* n-are nici o noimă, dacă nu exist și *Eu,* și viceversa. Unii dintre nebunii voștri intuiseră existența complementară a forțelor noastre, deși în aiurelile lor se încăpățânau să le denumească *Bine* și *Rău.* Dar acum toate astea s-au schimbat. Acum ne aflăm între noi trei!

– Și ce ne facem? întrebă oarecum stingherită *U.O.M.O.*

– Ne vom uni în regim de *Pluriproprietate*, hotărî *El.*

– Cum?! făcu *Celălalt.* Nu sunt de acord!

– Eram sigur de asta, mormăi *El.* Dar n-ai de ales. Acum suntem trei, un număr perfect. Dacă mai așteptăm un pic, vor sosi alții și așa – în patru, sau poate în cinci ori șase – ne vom ciondăni în vecii vecilor.

Se uniră în regim de *Pluriproprietate.* Triada sau tripticul sau trinitatea sau trio-ul constituite din *El*, *U.O.M.O.* și *Celălalt* se contopiră într-o singură Entitate.

Dar noua Entitate nu putea exista prin ea însăși, din cauza *Principiului Universal al Pluriproprietății.* Trebuia să se grăbească să se împartă în mai multe părți, în cât mai *multe* și iar mai multe părți sau *cote-părți*, care să-și fi găsit chipul de a-și justifica, pe rând, existența. Entitatea zăbovi asupra a tot ceea ce fusese până atunci; căutând, dar zadarnic, să afle ceva nou și neavând, apoi, ceva mai bun de făcut, bombăni, pentru a-nu-se-mai-ști-a-câta-oară:

– Să se facă din nou lumină! după care explodă.

SFÂRȘIT

Povestirea În lumina neagră *a fost așternută pe hârtie în după-amiezele zilelor de 22 februarie și 5 martie 1989.*

Tocmai răsfoiam revista Frigidaire când, la vederea unor notabile obscenități, m-am gândit că poate sosise momentul să mă hotărăsc să scriu o povestire porno. N-aveam absolut nici o idee, dar îmi trăsnea așa, cumva, prin cap că, dacă aș fi pus treaba pe calculator, ceva-ceva tot ar fi ieșit.

Și iată că a ieșit ceva; ceva și mai grozav decât „ceva", deoarece tot scriind, am aflat de la mine însumi, cum că viitorul nostru apropiat ascundea o întreagă lume de perversiuni nemaiauzite. M-am amuzat copios, dar m-a cuprins și oarece stres; aveam să trăiesc, cel puțin perioada de timp pe care mi-o închipuiam în mintea mea, în acea neplăcută societate și trebuia să gândesc cu mintea „amabilului" meu personaj, așa că toate îmi dădură de furcă, nu glumă. De aceea, am fost nevoit să aștept ziua de 5 martie, pentru a-mi afla starea de spirit propice ca să termin povestirea. Apoi însă am fost extrem de satisfăcut. Exagerasem, cu siguranță, în anumite privințe, așternând pe hârtie povestirea dar mă consider întotdeauna mulțumit atunci când reușesc să exagerez. Cu cât exagerez mai mult, cu atât mă plictisesc mai puțin.

Atât în ziua de 22 februarie cât și în cea de 5 martie am fumat o jumătate de pachet de țigări, într-o perioadă în care reușeam să-mi limitez otrăvirea la două sau trei din acele malefice cilindrișoare pe zi. Așadar, am câștigat o povestire pentru antologia de față, dar am pierdut ceva pentru bieții mei plămâni. Entropia împinge de la spate și la cea mai mică ocazie profită de noi pentru a ne smulge fie și un vals. Lista zbânțuielii entropice

nu este niciodată completă, ca atare mai rămâne loc și pentru numele noastre.

În lumina neagră *numără exact 2 221 de cuvinte. Poate că vreo șapte dintre ele sunt urâte. Veți auzi mai multe de acest fel, dacă veți merge să beți o cafea într-un bar. Și, apropo de bar, iată un pertinent aforism creat de inventivele meninge al lui Gigi Picetti și enunțat în Panteea din Genova: „Să nu te bagi niciodată în gâlceava dintre bărbat și muierea lui".*

Vă las singuri să citiți povestirea. Simt nevoia unor senzații tari. Mă duc să beau o cafea într-un bar.

ÎN LUMINA NEAGRĂ

Vă voi depăna acum o poveste de iubire și de detumefacție.

Am avut pentru prima oară ocazia să mă înflăcărez la un film în culoare neagră, atunci când abia împlinisem cincisprezece ani. Am fost sărbătorit de un grupușor de puștani cu acea specifică manifestare nocturnă în cadrul căreia se vizionau, printre altele, filmulețele *tri-D* hiperporno din producția noastră. Mi-am făcut intrarea, cu oarece reverență, în locașurile inițierii mele. Era un apartament domnesc, cu fiecare încăpere parfumată diferit. Aparținea părinților unuia dintre băiețandrii ce se aflau acolo, care avea libertatea să-l folosească drept hogeac atunci când nu le era de trebuință babacilor.

Se întâmpla destul de rar ca un băiețandru să ajungă, ca mine, până la vârsta de cincisprezece ani, fără să fi vizionat, fie măcar o dată, măcar câteva frânturi dintr-ùn film hiperporno în lumină neagră. Rigida educație primită de la părinții mei nu-mi îngăduise niciodată să văd altceva decât obișnuitele și monotonele filme pornografice de două parale cu care ți se împuiază capul pe durata copilăriei. La vârsta de patru ani, la televizor, desene animate porno japoneze. De la șase la opt ani, plictisitoarele lecții de pornografie elementară la școală. De la opt la

cincisprezece ani, televiziune până peste cap (tridimensională, bineînțeles; doar în lumea a treia reușesc oamenii – eu nu-i înțeleg, pur și simplu – să fie satisfăcuți, zgâindu-se la acele vechi, stupide și absurde televizoare bidimensionale); și mereu nimic altceva decât pornotelenovela, pornotelefilm și pornofilm (aproape toate de factură „clasică", din timpurile trecute; cine, oare, în zilele noastre mai „înregistrează" filme pe peliculă?)

La vârsta de cincisprezece ani, eram deja sătul de plăcerile sexuale de tot soiul. Hectolitrii de spermă vărsată sub ochii mei mă scârbeau. Nu *aia* era *dragostea*!

Ei bine, în seara aceea, sătul fiind până peste cap de așa ceva, aveam să descopăr ce însemna, de fapt, dragostea.

La miezul nopții, marele *tri-D* polifonic a fost sincronizat cu satelitul care transmitea necontenit pe continentul nostru filme în lumină neagră. Parola de acces la programele satelitului era îndeobște cunoscută; se putea afla, fără prea mare cheltuială, la bursa cenușie (încetase să mai fie bursa neagră, după un proiect de lege care avea drept scop – chipurile – să facă ordine în sectorul respectiv).

Filmul acela m-a emoționat din cale-afară.

O fetișcană de culoare, virgină (o minitelecameră instalată la intrarea în uter, pentru filmări interioare, revela integritatea himenului), era răpită în primele secvențe de optsprezece brute anabolizate și apoi violată, în mod repetat (scena sfâșierii himenului era o adevărată splendoare, ce mai! Ulterior avea să fie reluată și cu încetinitorul). Apoi, în următoarele cadre, apăreau un câine ciobănesc german dresat și o haită de dobermani, care, după ce o violaseră și ei, o sfâșiau și-i devorau măruntaiele. Un cascador expert reușí performanța să adune totul la un loc, realizând happy-end-ul și izbutind prin aceasta să trezească în toți o mare emoție, un extatic catharsis monopolar.

Bipolarizarea și canalizarea pozitivă a catharsis-ului atins ne-au fost asigurate prin grija prietenilor mai mărișori, care închiriaseră o fetișcană din Ciad (una dintre cele mai ieftine de pe piață), în care am putut astfel să ne descărcăm, în mod fructuos,

libidoul acumulat. Fetișcana ne băgă în cofă pe toți (eram încă puștani și ne mulțumeam cu puțin), astfel că prietenii mei aveau să primească înapoi ceea ce arvuniseră. Nu era o sumă prea mare; dar atunci când economisești câte puțin, se vede că ai bun-simț. O arvună azi, una mâine și la fiecare patru fetișcane care ne băgau în cofă – ne supraviețuiau, ca să zicem așa – ieșea una gratuită (etiopiană, cele mai ieftine, în mod absolut).

Așadar, în acea seară cunoscusem adevărata substanță a dragostei; pentru prima dată, simțurile mele fuseseră trezite din toropeala abisală în care mă cufundasem dintotdeauna și lumea începuse, în sfârșit, să-mi surâdă și mie, după ani și ani în care îi invidiasem în taină pe acei norocoși care *știau*, care *încercaseră* și care *iubiseră*! Ce anume putea fi, cu adevărat, acea dureroasă senzație pătrunsă năvalnic în sufletul meu, mai întâi în timpul vizionării filmului și mai apoi în timpul posedării, pe rând, a negresei, dacă nu magicul și misteriosul sentiment pe care persoanele luminate la minte îl numesc *dragoste*? O Dragoste *Cosmică*, atât de sublimă, încât să fie mai presus de *Viață*, de *Moarte* și de *Respect*, situându-se deasupra oricărei valori și a tot ceea ce se hrănește din propria-i substanță, sărbătorindu-se într-un extaz de atotputernicie amestecată cu nihilism. Viață și Moarte, unite într-o legătură indisolubilă; în sfârșit și eu (aflat în întârziere, la cei cincisprezece ani) avusesem acces, cu propria-mi persoană, la experiența amoroasă autentică. Fusese ceva frumos, așa cum mi se spusese dintotdeauna.

De altminteri, nu crezusem niciodată cu adevărat că dragostea putea însemna numai acele tâmpenii care ni se propuneau la televiziune. Încă de la vârsta de șapte ani, începusem perversiuni sexuale cu colegele mele; nu vă spun cum și ce anume. Atunci când descoperisem că penisul îmi era susceptibil de schimbări neașteptate de dimensiune, mi-am făcut toate capriciile cu el. Dar ce *plictiseală* după aceea! Ce mare deosebire exista între a face amor, a mânca și a defeca? Nu erau oare, toate acestea, decât lucruri ce trebuiau, pur și simplu, să fie făcute. Asta-i. Dar *asta* nu se putea numi dragoste!

Fetișcana din Ciad a fost prima mea mare dragoste și-mi aduc și acum aminte de ea cu duioasă nostalgie.

În adolescență, am avut multe alte experiențe amoroase. La început, lesne de înțeles, lipsa de experiență mă făcuse oarecum stângaci în raporturile sexuale și iubitele mele mă băgau mai întotdeauna în cofă, provocându-mi impotență și frustrare, invidiere a prietenilor mai mari și mai abili decât mine. Mai economiseam câte ceva din arvună, e adevărat, dar ce însemnau bănuții aceia față de fermitatea unui sentiment? Apoi, nu întotdeauna îmi recrutam partenerele de la Centrul de Închiriat Dragoste; după ce îmi putusem permite achiziționarea celor necesare pentru vânătoare, mă duceam mereu să pândesc prada în locurile stabilite. Se pierdeau câteva după-amieze, dar, în afara indiscutabilului avantaj economic, se încerca o gamă mult mai largă de senzații. Să închiriezi era practic, dar să vânezi era *romantic*. Atunci când, la mijirea zorilor, înarmat până în dinți, plăteam biletul de intrare la portița de acces și mă avântam în ghetouri împreună cu credinciosul meu *pussy-dog*[7], mă simțeam ca un explorator din erele neolitice, un arheoexplorator, un arheovânător îmbătat de *Mitul* din care făceam și eu parte în acest fel, în mod activ. Atunci când pussy-dog-ul adulmeca piața cea mai bună (mirosul pussy-dog-ilor recunoștea, după secrețiile hormonale, urmele fetișcanelor și ale virginelor preferându-le celorlalte femele), inima începea să-mi bată cu o senină excitație. Seara, întorcându-mă în lumea civilizată cu prada mea recalcitrantă (dacă aveam mai multe prăzi trebuia, de regulă, să le droghez), catharsisul amoros îmi făcea deja furori prin sistemul nervos, iar ulterioara consumare în intimitatea tripoului meu mă arunca în brațele unui extaz în măsură să-mi potolească orice dorință pentru câteva zilișoare. Din păcate – la început, cel puțin – regularitatea precocității orgasmului mă împiedica să-mi

[7] Pussy-dog: rasă de câini obținută prin încrucișări și manipulări genetice, animale inegalabile în materie de a dibui ființe omenești de sex feminin (n. aut.).

duc la bun sfârșit în mod ortodox raportul sexual. Pus în fața faptului împlinit, confruntat cu tumefacția, interesul pe care-l manifestam pentru absoluta și definitiva posedare a iubitei mele apărea mai puțin șters. Mă gândeam, uneori, că eram un neisprăvit și că nu voi fi *niciodată* în stare, chiar așa *niciodată*, să am un raport sexual complet. Ajunsesem la punctul culminant al depresiunii mele: mi-am omorât, în mod cu totul neghiob, concubina în îmbrățișarea cea de pe urmă. În loc de plăcere, m-am ales însă doar cu un sentiment de vinovăție. N-o omorâsem din dragoste și nimeni altul n-ar mai fi putut s-o omoare. Fusesem egoist la modul prostesc.

Pentru că femeilor le *place* să fie omorâte. Nu chiar tuturor femeilor, bineînțeles (cele din clasele mijlocii și din cele superioare își sacrifică viața amoroasă pentru a putea aduce pe lume copii și pe ele nu prea poți să le faci să cadă pradă ispitei; bărbații cumsecade se feresc cu mare grijă să le curteze), dar fetișcanele din mediile subdezvoltate, mai ales, nu visează altceva decât să scape de mizeria în care trăiesc. Numai dacă este vorba de o moarte din iubire. Acest lucru e important și-l știu cu toții. Iar eu, unul, nu sunt chiar atât de tâmpit, încât să tăgăduiesc orânduielile acestei societăți.

Bineînțeles că fac un pic de circ. Încearcă să scape, dau din picioare, urlă, mușcă, zgârie. Toate astea, însă, fac parte din regulile jocului de-a dragostea. Răspund cinstei de a fi fost alese, netăgăduindu-le partenerilor plăcerea dârzei lor împotriviri. Iar când rezistă mai mult decât ei, simulează o mare fericire, pentru a nu-i umili.

Caraghioasă treabă mai este și Amorul ăsta, dacă stai să te gândești bine.

La optsprezece ani, am devenit și eu ceva mai copt. M-am întors dintr-o partidă de vânătoare cu două pipițe gemene, mulatre; ceva de-a dreptul rar. Nu erau chiar prospături, să tot fi avut cincisprezece ani; rezistența pe care se prefăcură c-o opun, până să reușesc să le posed, mi-a pus la grea încercare virilitatea, ceea ce mă sili să le pun în lanțuri. M-am gândit că erau oarecum plăpânde din moment ce se împotriveau cu atâta hotărâre, dar

deținеau o experiență în arta dragostei pe care eu n-o avusesem *niciodată*. Așa m-am procopsit cu vânătăi și cicatrice care persistară luni de zile. Și ce minunate țipete ieșeau din gurițele lor! Fiind gemene, aveau aceeași voce, iar corul văicărelilor a fost pentru mine o experiență de-a dreptul sublimă. *Niciodată* nu mă făcuse vreo femeie să mă simt atât de viril! Mă cuprinse un sentiment de imensă gratitudine, care-mi dădu puterea să mă dăruiesc lor cum nu știusem s-o mai fac niciodată! La atâta dragoste se cădea să răspunzi cu aceeași dragoste.

Am început prin a le sfâșia cărnurile cu niște cârlige, încercând să fiu egal în dragostea mea pentru ele, ca să nu le jignesc sentimentele. Am fost din cale-afară de delicat, îngrijindu-mă să nu-și piardă conștiința și nici discernământul a ceea ce era cel mai frumos. Le-am croit spații nemaipomenite prin cărnuri și am pătruns cu Dragostea până în străfundul măruntaielor. În punctul culminant al tumefacției, le-am sfâșiat în mod sălbatic carnea, făcându-le să plătească cu prețul morții orgasmul meu sau viceversa (în Dragostea Adevărată *totul* este reciproc, iar cauzele și efectele își schimbă ordinea la infinit).

După această experiență, n-am mai avut probleme în privința terminării actului sexual, dar nici altă aventură care să atingă cote atât de înalte, sublime. Le păstrez o foarte vie și frumoasă amintire celor două gemene și țin de atunci, pe noptieră, o fotografie a ceea ce a mai rămas din ele.

Povestea mea de dragoste e aproape terminată.

De ce oare am scris-o? Mă rog, mă rog, este o povestire *în cheie de lumină neagră*, o știți foarte bine, pentru că ați cumpărat revista aceea. Acum, în timp ce scriu, o videocameră mă filmează pe mine și orice cuvânt scris de stiloul meu; dovada că sunt autorul lor. Imaginile vor reprezenta începutul unui film în lumină neagră al cărui protagonist voi fi eu însumi. N-o să pot scăpa de asta nici în ruptul capului. M-au capturat în urmă cu cinci zile, la o lună după ce pierdusem la jocul numit *status*-ul cetățeanului din clasa mijlocie. Reușisem să supraviețuiesc, timp de trei săptămâni, în ghetoul în care mă refugiasem, apoi căzusem în plasa vânătorilor profesioniști. Acum mă aflu aici, într-o celulă

din Studiourile Cinematografice Universale, așteptând ca regizorul, după ce se va vindeca de o gripă păcătoasă, să înceapă filmările. Presupun că este vorba despre o producție *homosex*, având în vedere că interpretul voi fi eu însumi. Mi-au făcut propunerea să scriu o povestire în lumină neagră, promițându-mi ceva heroină. Am acceptat, bucuros. Știți, durerea fizică provoacă frică.

Nu mi-au spus în ce fel voi fi omorât. Este vorba despre unul dintre acele filme în care necunoașterea de către protagonist a amănuntelor exacte ale morții sale este atestată de un notar. Poate că înainte de filmare voi fi pus în fața detectorului de minciuni; asta pentru ca ei să se convingă de faptul că nu știu, cu adevărat, nimic.

Nu sunt câtuși de puțin fericit la ideea că va trebui să mor. Nu sunt, zău, o femeie! Mi s-a impus, pur și simplu, ca nu cumva în povestire să las să transpară o stare de depresiune sufletească. Pun mare preț pe heroină, atunci când va suna ceasul răzvrătirii. Chiar așa... din cabina de control mi se face semn că pot să scriu aceste lucruri. Între anumite limite, adevărul place întotdeauna.

Mă consolez la gândul că într-o bună zi voi muri, oricum, și că acel lucru s-ar fi putut întâmpla într-un mod banal și anonim; atunci din mine n-ar mai fi rămas chiar nimic. Dar murind într-un film în lumină neagră, am ocazia să fac un ultim gest de dragoste, într-o apoteoză întru câtva glorioasă, pentru că mulți vor trage foloase din cele ce-mi vor fi date să suport.

La urma urmelor, cine nu-și dorește o moarte utilă, o moarte care să fie pomenită în timp și care să fie o sursă de bunăstare pentru colectivitate?

Aici se termină povestirea mea intitulată *În lumina neagră*. Tot ceea ce am scris este, în mod evident, adevărat. Pentru a afla cum se va termina povestirea, n-aveți decât să vă procurați videocaseta care, în clipa când citiți aceste rânduri, va fi apărut deja pe piață.

SFÂRȘIT

Habar n-am de ce, în ziua de 2 februarie 1989, după ce [redacted] *încasem, m-am apucat să aștern pe hârtie* O poveste obișnuită. *Această scriere nu este o povestire science fiction, nu este una* [redacted]*nuzantă; este... este doar o povestire obișnuită.*

Am lucrat toată după-amiaza, dar la sfârșit n-am fost pe deplin satisfăcut; de povestiri din astea obișnuite e plină lumea și faptul de a fi născocit eu una în plus nu mă făcea chiar atât de mândru de isprava mea.

Cândva, Motanii lui Vico Miracoli spuseseră: „Toți cei în pielea goală ajung la mozoleli".

Bine, bine, în povestirea ce urmează nu există nici o referire la mozoleli și nici la goliciuni; nu apar în ea nici motani și nici nu se săvârșesc miracole. Atunci, care ar fi motivul citatului? Vai, ce exigenți sunteți! Nu există nici un motiv deosebit. Era doar un banc bun și mi-ar fi părut rău să fie dat uitării. Să-l fi spus din nou, cine știe ce mai neplăceri ar fi provocat cine mai știe cui. Căci spune înțeleptul: „E mai bine să asculți un banc bun decât să citești o introducere pertinentă, dar cretină!".

Însă cum putea să nu fie cretină o introducere care să repete, chiar mai înainte de început, ceea ce reprezenta imensa stare [redacted]*ormală/obișnuită? Vă asigur, ar fi fost mult mai rău dacă aș fi emis, cumva, pretenția de a vorbi în mod serios despre textul ce urmează.* O poveste obișnuită *este o scriere cât se poate de* [redacted]*șnuită/normală; atât cât să necesite redactarea, și citirea, unei introduceri obișnuite/normale. Să fie clar, asta nu-nseamnă că starea obișnuită/normală ar fi ceva neglijabil! Doar atunci când se exagerează cu starea obișnuită/ normală, ei bine, atunci se repetă conceptele, se ridică în slavă opiniile și ne paște păcatul de a ne lăsa seduși de tentația de a o lua în serios. Le dau un*

sfat, cât se poate de descurajator, tuturor celor ce se ambiționează, cât de cât, să priceapă oarece din natura lucrurilor.

O poveste obișnuită *numără 1 590 de cuvinte obișnuite (normale) și a fost citită de 4 sau 5 persoane neobișnuite/anormale.*

O POVESTE OBIȘNUITĂ

Într-o bună dimineață, la recepția unui hotel de lux dintr-o prestigioasă localitate turistică se prezentă un grup oarecum ciudat de clienți, format din patru persoane. Un *handicapat* suferind de sindromul spastic, un *negru*, un tip uscățiv *travestit* și un *heroinoman*. Neștiind ce să facă, portarul îl chemă pe directorul hotelului, un bărbat între două vârste, cu o înfățișare senină, care spuse fără ezitare că nu mai erau camere libere. Se putea să fi fost adevărat; însă cei patru rezervaseră în prealabil, telefonic, camerele și li se spusese că n-ar fi fost nici un fel de probleme.

Strâns cu ușa, directorul admise cu o neobișnuită sinceritate că nu le putea oferi găzduire, deoarece fiecare dintre ei făcea parte dintr-o categorie neagreată.

Scandalizate, cele patru personaje nu întârziară să-și manifeste nemulțumirea. Primul vorbi negrul.

– Dumneavoastră sunteți un rasist! exclamă el cu hotărâre. Dacă aș fi fost alb, mi-ați fi dat camera!

– Sunt de acord cu ceea ce spuneți, în a doua parte, răspunse calm hotelierul. Probabil că dacă ați fi fost alb, n-ar fi existat probleme. Totuși trebuie să vă contrazic în ceea ce privește prima

parte a spuselor dumneavoastră. Nu sunt un rasist. Trebuie să mă credeți.

– Toți zic așa, dar nu sunt decât *vorbe în vânt*! ripostă negrul. Adevărul stă *în fapte*!

– Având în vedere că nu aveți încredere în spusele mele, comentă calm directorul, dar mai ales pentru că nu-mi place să fiu considerat rasist, vă voi face o mărturisire. Am fost căsătorit timp de cincisprezece ani cu o femeie de culoare iar idila noastră a fost una de invidiat, până ce ea a părăsit lumea aceasta din pricina unui accident de automobil. De când a murit, nu m-am recăsătorit și nici n-am intenția s-o fac vreodată. Din unirea noastră, în afara unei amintiri magnifice, îmi rămâne un fiu, adolescent de acum, mulatru. *Cum* puteți susține că sunt rasist? Motivul pentru care nu vă pot primi aici rezidă în legile nescrise ale acestei societăți. Hotelul meu este cel mai luxos din localitate și clienții obișnuiți sunt oameni foarte pretențioși. Plătesc o grămadă de bani pentru a se simți parte dintr-o elită exclusivă și foarte mulți dintre ei m-ar părăsi, cu siguranță, dacă ar sesiza că mediului ar începe să-i lipsească acele calități de exclusivitate pentru care au plătit. Oricât de luxos ar fi hotelul meu, ba chiar tocmai din acest motiv, nu-mi pot permite să pierd niște clienți care își reînnoiesc anual încrederea în mine. Altfel aș risca să dau faliment, pentru că dacă m-ar părăsi clienții obișnuiți, așa de prost cum merg treburile în vremurile astea... Știu că legea m-ar putea obliga să vă dau o cameră, dumneavoastră sau oricărui alt cetățean care mi-ar cere-o, dar sunt sigur că veți binevoi să-mi înțelegeți problema și motivul pentru care nu vă pot îndeplini cererea. Dacă vă voi întâlni undeva, voi fi încântat să bem ceva împreună. Dacă veți dori, mă veți putea chiar însoți într-o vizită la mormântul iubitei mele soții. Acum însă îmi este cu neputință să vă dau camera pe care o cereți.

Negrul mormăi ceva și se retrase. Apoi vorbi handicapatul.

– Există mai multe forme de rasism, începu el nu fără o oarecare dificultate de coordonare labială. Rasism înseamnă și discriminarea dintre persoanele sănătoase și cele handicapate!

Nu se cade, știți, să fie refuzați cei cu care destinul a fost atât de vitreg. Dar dumneavoastră nu puteți înțelege...

– Ba înțeleg foarte bine, pentru că, din păcate, scumpul meu copil este afectat de sindromul *trisomia 21*, așa cum se mai numește mongolismul. Puteți înțelege, așadar, că sunt suficient de conștient de problemele practice cu care se confruntă categoria dumneavoastră, pentru a nu nutri aversiuni preconcepute față de starea în care vă aflați. Însă, așa cum eu nu-l aduc aici pe fiul meu, în societatea clienților mei (ceea ce ar însemna o *sinucidere* comercială), tot așa nu vă pot accepta drept client pe dumneavoastră. *Ceilalți*, cei ce frecventează acest loc, *nu vă doresc* printre ei și mă vor pedepsi pe *mine,* nemaicălcând pe aici, dacă nu le voi respecta dorința. Chiar și într-un hotel guvernează niște reglementări democratice: cel ce-l administrează trebuie să fie la dispoziția clienților, care-l pot destitui în orice moment, falimentându-l, dacă nu respectă dorințele și exigențele majorității. În ceea ce mă privește, voi fi bucuros dacă veți binevoi să veniți într-o zi la mine acasă pentru a-l cunoaște pe fiul meu, dar nu-mi cereți să vă primesc în hotelul meu.

– Dar împotriva mea ce ai? făcu heroinomanul, scărpinându-se între un tic și altul. Probabil că te gândești că sunt un intoxicat, nu? Nu-i adevărat, adică vreau să spun că m-am lăsat de asta. Da, da, m-am lăsat de o lună și acum sunt curat, nu mai sunt dependent. Îmi vei da camera, nu?

Hotelierul schiță un zâmbet.

– Numai un politician minte *mai mult* decât un toxicoman, dar oricine minte *mai bine*. Hm, pupile cât un vârf de ac, glas sufocat, „scărpinături"... Dar n-am căderea să te judec. Știu ce înseamnă să fii dependent de droguri, pentru că și eu am fost pentru o scurtă perioadă de timp, mai demult... Am reușit totuși să mă dezbar, cu propriile mele forțe. Printre numeroasele vicii pe care le-am avut în timpul vieții și de care am scăpat se numără și cel de a-i judeca pe alții. Însă oamenii obișnuiți, printre care se află și clienții mei, habar n-au că acesta este un viciu. De aceea, îți repet că nu voința mea face să nu fii primit în acest hotel, ci cea a majorității. În afara acestui loc, îți ofer bucuros ceva care

să înlăture ticurile – un ceai de mușețel, nu o injecție – și o să-ți mai povestesc câte ceva din experiențele mele trecute. Dar cameră n-o să-ți dau.

Travestitul schiță un zâmbet de femeie mofturoasă.

– Adică vrei să mă ții pe afară și pe mine, scumpule? De ce nu-ți plac? În definitiv, gusturile mele în materie de sex sunt treburile mele, puișor! Mă îmbrac așa cum îmi place, iar tu trebuie să te porți cu mine așa cum te-ai purta cu o persoană obișnuită! Îți închipui, cumva, că fiind atât de slabă am SIDA? Chiar dacă ar fi așa, ce-ți pasă ție? Nu accept discriminare numai pentru aceste motive!

Hotelierul oftă.

– Ai (te tutuiesc, ca și pe celălalt, pentru că voi m-ați tutuit primii) față de mine o purtare mult mai discriminatorie decât a mea față de tine. Din spusele tale, deduc faptul că ai înțeles că aș fi formulat vreo judecată și că aceasta este potrivită aprecierilor pe care le au, de regulă, persoanele în fața cărora te prezinți îmbrăcată astfel. Am afirmat adineauri, că eu, cel puțin în cazul unor astfel de fleacuri, am renunțat la absurdul și foarte răspânditul viciu de a judeca oamenii. Dacă te interesează, află că am un frate homosexual cu care mă aflu în relații foarte bune (nu te mai hlizi așa, *nu* sunt relații incestuoase), dar el are bunul-simț să se îmbrace potrivit exigențelor profesiunii mele, atunci când vine să mă vadă la hotel. În altă ordine de idei, bietul meu unchi centenar, care i-a supraviețuit tatălui meu și poate că mă va îngropa și pe mine, a fost infectat cu SIDA din cauza unei ticăloase de transfuzii și s-a mai căptușit și cu sarcomul lui Kaposi. Toate astea nu scad, însă, cu nimic sentimentele pe care le am pentru el. Deși mă situez mai presus de o tâmpenie precum cea reprezentată de sentimente generalizate de rasism, majoritatea oamenilor nu este la fel și cu ei trebuie să te înțelegi, dacă vrei să intri în acest hotel. Dacă vei dori acest lucru, eu voi fi bucuros să ți-l prezint pe fratele meu și poate că veți deveni cei mai buni prieteni, sau te voi duce la unchiul meu ca să schimbi cu el câteva impresii. Profesional vorbind, nu mă pot însă compromite, dându-ți o cameră. Mă împiedică s-o fac însăși societatea.

Cele spuse de directorul hotelului îi lăsară fără replică pe cei patru, care ieșiră din clădire.

După aceea îl dădură pe hotelier pe mâna magistraturii și a presei. Denunțul era bine ticluit, fiind însoțit de înregistrarea discuției, făcută de un aparat ascuns în geanta handicapatului. Hotelierul fu adus în fața tribunalului și acuzat în ziare pentru că ar fi călcat în picioare drepturile celor patru. Declarațiile lui fură examinate cu atenție și se stabili că tot ceea ce relatase corespundea adevărului. Când îi veni rândul să se apere, acuzatul își repetă spusele, subliniind faptul că un hotelier, la fel ca un politician sau un judecător, trebuie să se facă ecoul clienților la dispoziția cărora se află și că acela era singurul mod care să-i permită să-și continue exercitarea profesiunii. Competența unui politician, spiritul de echitate al unui judecător, elasticitatea unui hotelier nu pot fi decât oglinda fidelă a caracteristicilor grupurilor sociale aflate în spatele lui, care-i sprijină rolul și existența.

Hotelierul fu condamnat la plata unei amenzi substanțiale pentru manifestarea de rasism, hotelul său – care fusese închis pentru trei luni – dădu faliment și toți (în afară de el) se simțiră mai bine.

Judecătorul care pronunță sentința nu avea, bineînțeles, printre cunoștințele și prietenii lui vreun negru și nici *nu* văzuse vreodată de aproape un handicapat (trebuia, oare, să-și fi *făcut rost* de vreunul?), *nu* pusese niciodată pe limbă pic de heroină (*ferit-a sfântul*!), nu-i cunoștea pe toxicomani decât din interogatoriile la care îi supusese, iar *singura* dată când întâlnise un travestit fusese cu ocazia unei escapade întreprinse în tinerețe... de care aproape că nu-și mai aducea aminte.

Totuși fu în măsură să judece.

SFÂRȘIT

Povestirea Nebuni *a fost gândită pentru prima dată de creierul meu în apropiere de vespasiana din grădina Brignole, cunoscută populației genoveze nu atât pentru serviciul pe care-l oferă, cât pentru puternicele emanații mirositoare prin care amintește miilor de bipezi ce trec zilnic pe acolo de existența urinei. Prezența mea în acel loc, să fie clar, nu era premeditată. Nu aveam interese deosebite în privința urinei. Nu nutream interese profesionale sau personale față de cei ce frecventau în mod obișnuit acel mic templu al diurezei. Ideea mi-ar fi putut veni în vreo cofetărie, în timp ce savuram o înghețată în compania unei delicioase fetișcane (sau chiar a două). Hazardul, în schimb, hotărî ca în loc să savurez înghețata și să le sorb din ochi pe fetișcane, simțurilor mele să le fie dat să perceapă efluviile de amoniac provenite din cloacă. Dar să avem răbdare. Ideea îmi venise cu o clipă înainte de a fi atacat de miasme. Apoi am perceput oribila duhoare și am iuțit pasul, ținându-mi respirația. Când am ajuns să inspir în plămâni bunul aer poluat din grădina Brignole, vaporii de urină dispăruseră și m-am gândit din nou la ideea mea. M-am întors acasă și în trei-patru zile am așternut pe hârtie povestirea. Era, cred, prin toamna anului 1985. Dacă mă înșel cumva, nu vă faceți probleme: toamna lui 1985 rămâne toamna lui 1985, nu devine primăvara lui 2069. Consecința cea mai importantă a eventualei mele greșeli, dacă ar fi să mă iau după calculele făcute de mine, ar trebui să fie mult mai puțin importantă decât o răvășire a structurii spațiu-temporale.*

Nebuni *numără 3 085 de cuvinte și unora dintre ele aș dori tare mult să le deslușesc eu însumi înțelesul.*

NEBUNI

În jurul unei mese dintr-o încăpere altfel nemobilată se aflau adunate zece persoane. Împrejurările ce le determinaseră să se strângă acolo erau grave, iar subiectele de discutat numeroase. Cel mai vârstnic dintre cei prezenți, Giosu, se ridică în picioare.

– Are cuvântul Napoleone! spuse Giosu și se așeză din nou.

Napoleone se ridică fără grabă, le aruncă celor prezenți o privire aspră și rosti:

– *Tanto va la matta al lago che ci langue lo zampillo*![8]

Se auzi un murmur de indignare.

– Aaahhh! obiectă cu amabilitate Gino.

– Shhht! îl tăstui Giosu.

Napoleone continuă:

– Credeți chiar așa că prin urechea unui ac pot trece toate, chiar toate: și tărâțele și un pachet de Camel și mai nu știu ce? adresă el o întrebare cât se putea de clară și de retorică.

Tăcură cu toții; era o tăcere religioasă.

---

[8] Expresie fără sens, formă alterată a proverbului „Tanto va la gatta al lardo che ci lascia lo zampino", Ulciorul nu merge de multe ori la apă (n. trad.).

– Dacă e Waterloo cu crăpelniță după asfințit, e rândul Elbei! declară sentențios Napoleone și toți simțiră că-i cuprind fiori reci.

– Ga, ga, ga..., murmură Minor.

– Aaaaaahhhhh!... adăugă cu gingășie Gino.

Se ridică apoi în picioare un bărbat înalt.

– Oameni buni! începu el (era Nino Nietzsche). Atunci când, copil fiind, mă jucam de-a hoții și vardiștii, nu voiam niciodată să fac pe vardistul și nici pe hoțul – descopeream întotdeauna că celălalt avea ceva cu mine. Așa că am născocit mitul supraomului. Făcu o pauză, apoi spuse: Am fost destul de explicit?

– Cât se poate de explicit, îl asigură Giosu.

Și ceilalți fură de aceeași părere.

– Gaaa..., spuse Minor.

– Nu, aahh! confirmă cu modestie Gino.

– Bine! făcu Nino Nietzsche. Vă rog să luați în considerare acest lucru.

– Mulțumim, prietene Nietzsche, rosti Giosu. Cred că persoana cea mai... ă-ă-ă... în acest caz este Superpippo.

Superpippo se ridică în picioare, în centrul atenției generale. Tăcu preț de o clipă privindu-i pe ceilalți.

– *Ciomp*! spuse el, mișcându-și instantaneu tot trupul.

Fusese mai mult decât explicit. Cine voia să înțeleagă înțelesese. Pe chipurile tuturor se așternu un vădit văl de tristețe. Abia după câteva minute, Giosu își făcu curaj și rosti:

– Atunci să trecem imediat la *De-A-Bunul*.

– Ga..., spuse Minor.

– Nu, ah, îl susținu cu elan Gino.

Cele zece persoane din cameră scoaseră fiecare din buzunare, care un măr, care o bucățică de ciocolată, care o bucățică de carne sau cine mai știe ce. Le puseră pe masă. O femeie murmură:

– Pe când... *asss*!?

– Mai încolo, dragă, mai încolo, o asigură Giosu.

Numai că se întâmplă ceva important.

Din afara clădirii pătrunse *interferența*, scandată de megafoane.

– Sunteți *nebuni* bubui o voce deformată de amplificatoare.

Întreaga încăpere fu cuprinsă de stupoare.

– Dați dovadă că sunteți zdraveni la cap și ieșiți imediat, în șir indian și cu mâinile sus! continuă vocea pe un ton amenințător.

Erau, cu toții, înlemniți de frică.

Giosu știuse, dintotdeauna, că acel ceva avea să se întâmple într-o bună zi. De acel ceva se temuse și Superpippo.

– Blestematul de Nelson! mormăi Napoleone.

Femeile alergau încoace și încolo, înspăimântate.

– *Ass*! *Ass*! cloncăneau ele.

– Aahhhh! spunea Gino. Aahhhh!

– Gaaaaaaaaaaa, ga, ga, ga! se văicărea Minor.

Tom, un zdrahon ce stătuse deoparte până atunci, își păstrase calmul.

– Singurul lucru care ne rămâne de făcut e să gasperăm! spuse el cu voce tare.

Nu erau de acord cu toții, dar până la urmă gasperară. Unii, totuși, considerară necesar să-și bireze ripelmicamente o treime ni și una so. Făcând aceasta, avură totuși grijă să continue să gaspereze.

Apoi, o străfulgerare orbitoare și iluzia unui miros ciudat le șterse pentru totdeauna gândurile din minte.

În marea sală se aflau cam o sută de persoane ce stăteau cuminți pe locurile lor. Se desfășura ședința săptămânală a guvernului pe care îl reprezentau. Unii sorbeau câte o înghițitură de apă minerală, mulți șușoteau cu vecinii, alții dormitau, încercând să nu fie luați la ochi de cei din opoziție.

Murmurul compact fu întrerupt de clinchetul unui clopoțel. Se ridicase în picioare președintele Paul Haydn.

– Puțină liniște! rosti la microfon Haydn.

Vocea sa amplificată îi făcu să tacă pe cei mai mulți.

– Vă amintesc că pe ordinea de zi figurează problema foametei în cartierele sărace și cea a politicii referitoare la deficienții mintali. Îi dau cuvântul lui Oscar Fat, din partea partidului *Albastru* din majoritate!

Oscar Fat se ridică în picioare.

– Distinși colegi din majoritate și din opoziție, începu el, actuala convergență de rezultate concrete inerente binecunoscutelor probleme politico-sociale de diferite proveniențe, dar cu dezvoltare paralelă către o promițătoare perspectivă a unei probabile soluții de însănătoșire ne *îndeamnă* pe noi, cei din partidul *Albastru*, pe de o parte la un constructiv și dinamic optimism moderat, iar pe de alta, la o inevitabilă necesitate de a mări *coeficientul nostru de calitate* de la 3,1 la 3,5. Acest gest al nostru de autoîncredere este – veți înțelege, desigur – indispensabil și vă asigur că nu va întârzia să dea roade, de care ne vom bucura cu toții. Vă amintesc, în legătură cu aceasta, succesele pe care le-am obținut în zilele fierbinți ale luptei împotriva foamei în cartierele mizere și împotriva flagelului reprezentat de *minorițile deficienților mintali.*

– Vă referiți, poate, îl întrerupse în mod vulgar Samuel Gold, liderul partidului *Portocaliu-aprins*, la deșeurile fermentate ale industriilor Johnson-Like-Food, care au otrăvit în aceste zile o bună parte din concetățenii noștri din cartierele mizere?

– Domnule Gold! îl apostrofă președintele Haydn. Puțin respect, vă rog!

– Era mâncare de calitate, spuse cu glas molcom și cu o gravă solemnitate Oscar Fat. Mâncare controlată și avizată de *Comisia pentru Sănătate Publică*. Îi rog pe colegii din opoziție să se abțină de la obișnuitul inutil și imbecil obstrucționism!

– Iar în privința minorităților deficienților mintali, continuă cu încăpățânare, Samuel Gold, vă referiți, fără doar și poate, la masacrul acelei inofensive comunități *A Proștilor* săvârșit alaltăieri de poliția dumneavoastră...

În marea sală se auzi un murmur de indignare. Se auziră și câteva strigăte de protest dinspre băncile majorității. Președintele Haydn făcu din nou apel la moderație. Oscar Fat, cu privirea și mai gravă și cu un zâmbet vag pe buze, replică:

– Domnule Gold, și mă adresez tuturor celorlalți politicieni care, aidoma dumneavoastră, ar nutri dorința de a tulbura această civilizată adunare profitând de propria ignoranță, ei bine, domnilor, *Proștii sunt nebuni*! Acest lucru a fost *stabilit* în proporție

de sută la sută de o echipă de psihiatri însărcinată de guvern! Au scris despre asta toate ziarele și găsesc că este grav și simptomatic faptul că un om politic nu citește presa!

– Era chiar neapărat necesar să-i fi omorât?

Cel ce vorbise de data aceasta fusese Malcom Melbourne, din partidul *Violet*, tot din majoritate, deci aliatul lui Oscar Fat. Evident că referirea anterioară a lui Fat cu privire la autocreșterea *coeficientului de calitate* al partidului *Albastru* nu le mergea la inimă nici colegilor din guvern.

– Înainte de a se trage, li s-a cerut să se predea, dar ei n-au ținut cont de avertisment! replică sec Oscar Fat.

– Dar poliția s-a convins, înainte de a trece la acțiune, de faptul că *Proștii* pricepuseră că era vorba de o somație? insistă reprezentantul altui partid din majoritate, *Bej*.

– De ce, mă rog, să se arunce o bombă atât de puternică? se ralie Smith, din partidul *Galben*, făcând parte din aripa stângă a majorității.

Oscar Fat se consultă cu câțiva colegi de partid, apoi răspunse:

– Părerea mea este că, înainte de a continua, ar fi necesar să discutăm despre eventuala necesitate a unei realinieri a respectivilor *coeficienți de calitate*.

În afara celor din opoziție, nimeni nu avu nimic de obiectat. Se tocmiră preț de două ore încheiate și până la urmă căzură de acord asupra unui coeficient de 3,4 pentru *Albaștri*, 2,5 pentru *Violeți*, 2,1 pentru *Turcoaz*, 2,0 pentru *Bej* și 1,2 pentru *Galbeni*. Opoziției i se reduse coeficientul, de la 0,1 la 0,09; ea se împotrivi, bineînțeles, dar nu mai putu face nimic. Așadar, votul opoziției avea să fie înmulțit, în orice împrejurare, cu numai 0,09, minimumul istoric. Zece votanți nu aveau să fie de ajuns pentru a constitui un vot. Pentru *Albastru*, în schimb, un singur votant asigura automat 3,4 voturi. Pentru a egala un votant din *Albastru* opoziția avea deci nevoie acum de echivalentul a 49 de votanți.

Șeful opoziției, Samuel Gold, discuta descurajat despre acestea cu omul său de încredere, și eventual succesor, Tiny Tom:

– Cu cât mă gândesc mai mult, bombăni el, cu atât mă conving de faptul că *democrația calitativă* este o mare scârnă.

– Nu vorbi așa, Samuel, spuse grasul Tiny Tom. Ești dezamăgit deoarece *coeficientul nostru de calitate* continuă să scadă.

– Sunt dezamăgit, preciză Gold, pentru că mă chinuie din ce în ce mai tare gândul că majoritatea ar trebui să fim *noi*, nu *ei*!

– Ce spui, Samuel? întrebă uimit Tiny Tom. Astea sunt erezii. Este un biet spirit revanșard! Vorbești de parcă ai fi un degenerat din epoca acelor *Convingători pe Ascuns*!

– Dar noi suntem mai mulți decât ei, Tiny! Pentru fiecare cetățean care votează pentru ei, *cel puțin* douăzeci votează pentru noi!

– Ai noștri valorează mai puțin, argumentă dogmatic Tiny Tom.

– Întocmai! Și de ce? întrebă Gold.

– Cum, de ce? Hmm... În baza evaluărilor majorității... care majoritate, *numeric vorbind, nu* prea e majoritate...

– Așadar insiști?! răbufni Tiny Tom. Vrei să pui sub semnul îndoielii marea reformă făcută de Bill Brown? Dacă mă gândesc că până acum patruzeci de ani se mai obișnuia să se procure voturile cu ajutorul publicității și al *convingerii pe ascuns*, mi se face pielea de găină. Îți dai seama că la putere ajungea numai cel ce dispunea de cel mai bun birou de publicitate și de relații cu publicul? Teribil! Monstruos! Doar prin parametrizarea calității votului, pe care a ținut morțiș s-o facă Bill Brown, se poate ști acum cât de *poluat* este un vot de către presiunea publicitară care l-a determinat, astfel încât să-i fie atribuită justa lui valoare. *Democrația calitativă* înseamnă impunerea punctului de vedere politic, la care nu se poate renunța și cu care trebuie să se înarmeze fiecare societate care aspiră la un pluralism autentic.

– Poate că greșeala noastră... sau nenorocul... au fost cele de a nu ne fi aflat *noi* la putere atunci când s-a aprobat reforma, mormăi Gold, dar atunci ne aflam cu adevărat în minoritate.

Tăcu apoi pentru câtva timp, privind, fără a vedea, un punct din mijlocul sălii din care se auzeau zgomote nedeslușite.

– Am studiat temeinic istoria ultimului secol, continuă el, și am ajuns la concluzia că sistemul nostru actual nu este numai *omolog*, ci și *analog* celui la modă cândva. S-a schimbat, puțin, doar forma.

– Adevărat, încuviință Tiny Tom, ca un bun politician ce se afla, pentru a nu se pune rău cu superiorul lui. Totuși...

Între timp reîncepuse să vorbească Oscar Fat, de la *Albastru*:

– O analiză programatică a problemei minorității deficienților mintali a scos în evidență perspectiva incipientă...

– *Dar nu erau nebuni! Erau altfel!* urlă pe neașteptate Samuel Gold, ridicându-se de pe scaun și gesticulând.

Interveni președintele Haydn:

– Domnule Gold, vă amintesc că ne aflăm aici pentru a face politică, nu pentru a improviza un bazar cu sofisme greu de înțeles!

– Erau autonomi și inofensivi! Și lucrul acesta îl știți cu toții! continuă pe ton acuzator Gold.

– Domnule Gold, dacă aveți de făcut propuneri privind promovarea unei politici alternative față de nebuni le veți putea prezenta mai târziu, atunci când vi se va da cuvântul. Și le vom supune la vot.

– Vă temeți ca nu cumva comunitățile lor să se înmulțească în progresie geometrică, ca până acum?

– Domnule Gold, dacă preferința dumneavoastră evidentă pentru nebuni va continua să se manifeste într-un mod atât de irevereniios și de neobișnuit față de cabinet, mă voi vedea silit să cer pe viitor o diminuare a *coeficientului de calitate* al partidului dumneavoastră *Portocaliu-aprins*!

Chiar colegii lui îl convinseră pe Samuel Gold să bată în retragere.

Oscar Fat reveni în centrul atenției generale:

– Pentru a nu mai fi din nou întrerupt de alte manifestări de delirantă incontinență labială, voi trece la enumerarea celor considerate de către partidul meu drept *necesități* de primă urgență, ce se impun a fi luate întru ajutorarea locuitorilor înfometați din cartierele mizere. Mai întâi de toate...

Oscar Fat nu-și termină cuvântarea și n-avea să mai apuce s-o facă. Se întâmplă ceva.

Interferența era de tip acustic și pătrunse din toate direcțiile.

– Sunteți *nebuni*! tună o voce poruncitoare care-i învălui din toate părțile.

Se părea că vorbise, cumva, însuși aerul. Marea sală fu în întregime cuprinsă de panică. Unul avu ideea să fugă spre fereastră. Curând, se luară cu toții după el. Nici unuia nu-i venea să-și creadă ochilor. Un uriaș, incomprehensibil și monstruos *lucru* umplea cerul.

– Dați dovadă, imediat, că sunteți în stare să judecați, continuă să tune cumplita voce.... și... *chiarînturate și gransciarbelote rintriferend și pili crili buterili sența pe chestia smarmelizice cu borzonchi*!

În marea sală se așternu o tăcere de moarte.

Samuel Gold se temuse dintotdeauna că, într-o bună zi, avea să se întâmple așa ceva.

– Comuniștii..., croncăni Oscar Fat.

– Nu, nu, marțienii! țipă Malcom Melbourne, din partidul *Violet*, cu genunchii transformați în castaniete.

– *Este Dumnezeu! Este pedeapsa lui Dumnezeu!* urlă Paul Haydn, președintele.

Aproape toți ceilalți rămaseseră fără glas în urma șocului.

Cineva dădu fuga să aducă un popă ce locuia prin apropiere.

Când popa ajunse acolo, evidenta sa mirositoare incontinență rectală constitui o dezgustătoare și nemiloasă dovadă că, măcar în acea tărășenie, biserica nu avea nici un amestec.

Cineva se implică în activarea imediată a tuturor avioanelor de luptă și a rachetelor disponibile. Un telex aduse știrea că același feriomen se înregistra în întreaga lume. Toate celelalte puteri porniseră la luptă.

Prin sală, unii fură loviți de dambla, alții făcură infarct; pe alții, mai originali, îi apucase pântecăraia.

Îngrozitorul „lucru" nu atârna pretutindeni, în toate cerurile, și nici nu dădea vreun semn că ar fi avut de gând să dispară, sfidând *toate* regulile realității în care Omul se încrezuse dintotdeauna. Toate? *Aproape* toate.

Un individ, John Smith, în aparență calm, luă un microfon și spuse:

– Fraților! Da, așa vă spun vouă, *frați* și nu colegi, pentru că ceea ce se întâmplă acum este, în incomprehensibilitatea sa, un

lucru foarte evident. Este *Pedeapsa lui Dumnezeu*, prieteni. Apocalipsul. *Ziua Judecății de Apoi*! Eu am fost dintotdeauna ateu, fraților. Dar acum un minut m-am luminat la cap. *Am înțeles*. Domnul Dumnezeu mi-a luminat sufletul cu Lumina Credinței în *El*.

Pocăiți-vă, fraților, așa cum mă pocăiesc și eu. Să ne pocăim cu toții întru iertarea păcatelor noastre, pentru că suntem niște păcătoși. Deoarece eu sunt sigur acum, fraților, că acesta *nu* este sfârșitul, ci *începutul* Epocii de Aur, împărăția cerurilor. Pocăiți-vă pentru păcatele voastre. Petreceți-vă aceste ultime clipe în rugăciune și reculegere și implorați-L pe Dumnezeu să vă ierte. Cel ce va fi iertat își va mântui sufletul și a lui va fi împărăția lui Dumnezeu. Să ne pocăim și, sunt sigur, vom reînvia. Întru Cristos!

Se auzi apoi un bubuit scurt și surd.

Spaima fusese mai puternică decât judecata și două sute de genunchi penitenți atinseseră solul. O sută de oameni puternici se rugau și implorau. Un murmur plângăreț care spera să fie auzit în Cer. *Tatăl nostru, carele ești în Ceruri...* O străveche litanie care aduna întreaga omenire.

Nimeni din lume nu-și mai dădu seama ce se întâmplă apoi. Fu o treabă de o clipită. Cu o clipă mai înainte, existaseră toate. La o clipă după aceea, nu mai exista nimic.

Pământul dispăruse din Univers.

În locul lui rămăsese doar recele și nemișcatul hău spațial. Și o licărire chioară de raze-X.

O mie de indivizi erau așezați în ordine în Arena Înțelepciunii Universale.

Fiecare dintre ei reprezenta populațiile și guvernele unui conglomerat de o sută de milioane de galaxii (în medie, circa zece pentaliarde de stele). Toți împreună, reprezentau întregul Univers.

Lume bună. Elita cosmosului.

Numărul argumentelor ce se dezbăteau în acea clipă era considerabil, deoarece fiecare individ poseda un număr nelimitat

de minți și cu fiecare dintre ele era în măsură să elaboreze, *în mod conștient* și simultan, 3 141 592 de teme diferite.

Transmiterea de informații între indivizi se făcea prin intermediul unei telepatii sofisticate.

Să alegem, la întâmplare, un amănunt infinitezimal din ceea ce se discuta în acel moment în Arena Înțelepciunii Universale.

Barlab (în realitate numele era mult mai lung și bogat în nuanțe schimbătoare, dar noi îl scurtăm, din comoditate, și la fel vom proceda și cu altele), *Marele Vișnu Pangalactic*, tocmai îi spunea, printre altele, omului său de încredere, Vizz:

– Vizz, în privința problemei marginale 1045 + 33141, ești sigur că *iterul etic* a închis *cercul*?

Răspunsul lui Vizz a fost (aproximativ):

– Conform programului.

– Hm, bine, bine! bombăni (sau ceva în genul ăsta) Barlab.

Un al treilea personaj, deși continua să discute despre o sumedenie de alte lucruri, se amestecă în această discuție.

– Mi se pare că asta nu-i adevărat, spuse (în linii mari) Tromb.

– De ce, mă rog? întrebă Barlab.

– Neîndeplinirea normelor de etică precumpănitoare, răspunse (mai mult sau mai puțin) Tromb.

Barlab i se adresă lui Vizz.

– Ce dracu' mai pui la cale?

– Am respectat regulamentul! se apără Vizz. Era o formă de viață bipedă, dotată cu ceva sensibilitate, nu tocmai pe linia moralei noastre. Dar i-am oferit alternativa, potrivit celor prestabilite.

– Și atunci? întrebă Barlab întorcându-se spre Tromb.

– Există probabilitatea, se exprimă Tromb, ca ființele cu pricina să nu fi priceput alternativa.

– Îmi permit să informez, Mare Vișnu, spuse Vizz, că am codificat mesajul de avertisment standard cu termenii limbajului lor. Iar în privința alternativei, o formă de viață care nu este în măsură să înțeleagă sensul expresiei „*chiarînturate și gransciarbelote rintriferend și pili crili buterili senta pe chestia smarmelizice cu borzonchi*" nu poate fi numărată printre cele

dotate cu sensibilitate. Ergo, dacă au înțeles, n-au urmat sfatul nostru, iar dacă n-au înțeles, faptul de a-i fi distrus o dată cu acea inutilă planetă, nu constituie o încălcare a normelor.

– E adevărat! spuse (sau cam așa ceva) Barlab. Îți mulțumesc credincioșule Vizz, iar dumneavoastră, Tromb, întoarceți-vă la treburile pe care le aveți, dar să vă ocupați mai serios de ele.

Arena Înțelepciunii Universale palpita de inteligență și de organizare. Complexele și structuratele urzeli de gânduri se întrețeseau într-o mare varietate de combinații și nuanțe, potrivit unei *ordini* fără de egal în tot cosmosul. Printre altele, acel lucru era deosebit de util, dat fiind că, la urma urmelor, acolo se hotărau destinele universului.

Interferența ajunse pe aripile Realității însăși.

Toate nenumăratele minți ale fiecăruia dintre cei o mie de indivizi prezenți acolo suferiră intruziunea a ceva oribil. O formă străină, ciudată se răsucea pe neașteptate în ei și le sfâșia străvechea Ordine a gândurilor. Percepură cu toții cum intrusul dezgustător lua din ce în ce mai mult o formă, pe care ei aveau cât de cât s-o interpreteze.

Apoi, forma aceea fu în măsură să comunice.

– Sunteți *nebuni*, rânji ea.

SFÂRȘIT

Am început să aștern pe hârtie povestirea Ziua Judecății *în ziua de 13 decembrie 1988, într-o perioadă în care, imediat ce aveam o clipă liberă, scriam. M-am apucat de treabă cu cea mai mare concentrare deși, așa cum mi se întâmplă deseori, nu aveam nici cea mai mică idee despre ce urma să se petreacă în povestire. Întrevedeam vag sfârșitul, dar pentru rest totul era cufundat în întuneric. Era însă un întuneric ademenitor, pentru că intuiam posibilitatea de a da formă unei fascinante configurații de concepte care, lipsite încă de „învelișul" lingvistic, erau prezente în mintea mea sub neproductiva formă de senzații abstracte, o formă care mă împiedica să le comunic cuiva, nici chiar mie însumi. Știam că în creierul meu se afla „ceva", dar nu știam ce anume și numai scriind aș fi putut să știu și să-i fac și pe alții să știe. Astfel că, în săptămânile ce urmară, m-am amuzat teribil să văd apărând pe display-ul calculatorului meu gânduri despre care nu știam că le puteam avea și să văd cum se nasc personaje ce se caracterizau ele însele, fără a le păsa de inexistența unui plan schițat de mine cuprinzând o trăsătură caracteristică a lor. Personajele trăiau prin ele însele, așa că, la un moment dat, se hotărâră să facă exact contrariul celor ce-mi imaginasem eu că trebuiau să facă. Asta mi-a dat multă bătaie de cap, deoarece orientasem intriga într-o anumită direcție tocmai în funcție de ceea ce, în acel moment dat, personajele ar fi trebuit să facă. Neașteptatul lor oportunism mă făcu să mă tem că nu voi mai fi în stare să termin povestirea. Dar personajele mele știau ce făceau, așa că, în ziua de 11 ianuarie 1989, la sfârșitul unei după-amieze de cufundare completă, am scris, cu o extatică ușurare, cuvântul „sfârșit" în josul paginii după cele*

12 535 de cuvinte câte numără povestirea. În ziua aceea, am fumat șapte-opt țigări.

Ziua Judecății *s-a bucurat de mare succes. A fost, cu siguranță, citită în întregime de două sau poate trei persoane, uneia plăcându-i întru câtva. Alte trei sau patru s-au luptat cu lectura, dar nu se știe dacă au terminat-o. Nici măcar eu nu-mi amintesc dacă am recitit povestirea. Acum este rândul vostru. Știu că o puteți face.*

Dat fiind că a deranjat cuvântul „judecată", iată o strălucitoare declarație, în legătură cu asta, făcută de Alessandro Testa: „Judecata este pârțul gândirii".

Povestirea numără 12 536 de cuvinte (12 535 plus cuvântul „sfârșit").

ZIUA JUDECĂȚII

1.

Pentru un profesor de fizică, domnul Onestone era cu adevărat un tip ciudat. În mod normal te aștepți ca un individ să obișnuiască să pună în mișcare contingentele cele mai interesate de impulsuri electrice de pe tărâmul său de neuroni sau, mai simplu, dacă preferați, *să facă să funcționeze creierul* în domeniul indicat de calificarea lui specifică. Se presupune, astfel, că un cercetător biochimist se ocupă cu precădere de probleme de natură biochimică, un campion de șah de probleme șahiste, un antrenor de fotbal de probleme inerente calității jocului echipei, un fizician de probleme specifice domeniului său.

Aparent, profesorul Onestone evitase dintotdeauna cu dibăcie acest obicei practic. Cu toate că el considerase mereu că joacă rolul unui fizician mai bine decât colegii săi, era aproape necunoscut în lumea academică, trăia în condiții financiare precare, iar puținii prieteni pe care-i avea – savanți și ei – îl apreciau doar în calitate de *filozof*, calitate pe care el o declina mereu, considerând-o prin definiție puțin semnificativă, precum și monstruos de infatuată.

Lui Onestone nu-i plăcea să se autoeticheteze. Îi plăcea doar să-și închipuie că era cel mai mare inventator din lume. Nu

constituia un păcat de înfumurare, fiind absolut sigur că era adevărat. De altfel, avea să întâlnească greutăți în tentativa de a-i convinge de acest lucru pe unii și pe alții, dat fiind că nu-și dăduse osteneala să inventeze niciodată nimic, deoarece – gândea el – erau și așa prea mulți care inventau câte ceva și nimic din ceea ce inventau nu era realmente important. Invențiile materiale nu constituiau decât transformări ale materiei, adică ale energiei și ceea ce se obținea până la urmă era numai un obiect, adică o altă modalitate de existență a unei mici și limitate fracțiuni de energie. Atunci, ce rost mai avea?

Putea să se consacre elaborării unor noi concepte teoretice, dar și acestea, ce altceva erau dacă nu rudimentare modele interpretative a modalității în care energia interacționa cu ea însăși? Existau și așa prea multe persoane care-și orientau eforturile spre enunțarea unor teorii care să ia locul celor anterioare, sfârșind prin a fi și acestea înlocuite de altele. În lipsă de ceva mai bun, se putea pierde timp cu elaborarea unei noi *teorii a relativității*, a *cuantelor* sau ceva similar. Dar, într-o bună zi, cineva va demonstra că sensurile existenței, la care ați lucrat toată viața, nu sunt *adevărate*, propunând explicații *mai demne de crezut*. Iar într-o zi și mai îndepărtată, acel cineva va avea aceeași soartă cu a dumneavoastră și așa mai departe. Atunci, ce rost mai are să vă trudiți? Sau, mai bine zis, în ce scop să vă trudiți dacă, poate, există ceva mai bun de făcut?

Bineînțeles, nu-i ușor să știi dacă poți să te gândești la ceva mai nobil decât acestea, dar simpla îndoială că s-ar putea să existe ceva mai bun constituia pentru Onestone un puternic motiv ca să-l facă să nu irosească timpul, și așa limitat al existenței sale, pentru a-și bate capul cu probleme despre care știa că sunt nepermanente și deci, cu siguranță, inutile.

Astfel că, în ochii oricărui om de știință, profesorul Onestone trecea drept nepotrivit pentru rolul pe care logica capacităților profesionale și existențiale i-l atribuia; așa stând lucrurile, nu se bucura de nici o considerație. Dar lui puțin îi păsa.

Profesorul Onestone *nu* lucra la nici un proiect, *nu* era pe cale de a enunța nici o teorie, *nu* preda lecții, *nu* ținea conferințe,

nu producea nimic, *nu* vorbea despre ideile sale. Hm... asta nu-i adevărat. Profesorul Onestone *vorbea* despre ideile sale. Dar nici asta nu-i adevărat! Profesorul Onestone *încerca* să vorbească despre ideile sale puținilor prieteni care-i dădeau crezare... dar nici asta nu-i adevărat. Puținii prieteni care-i dădeau *crezare* îl ascultau ce-i drept, dar, fiindcă erau inteligenți, încercau să priceapă ce se străduia să spună, numai că tot ceea ce spunea el era nebulos, fără punct și virgulă, fără corelații precise. Nu i se putea da prea multă crezare. Iată o mostră din discursurile lui:

„Ceea ce doresc să comunic este practica în vigoare, absolut lipsită de funcție, de a despărți obiectul de studiu. «A fi» în mai multe și răzlețe segmente de știință în mod nesocotit rupte între ele, ca și cum ar fi fost *realmente* entități deosebite unele de altele. Cine vorbește de spațiu-timp, gravitație, cuante, găuri negre, viață, inteligență, Dumnezeu, universuri paralele, nu este în stare să efectueze o integrare a tuturor acestor concepte în propria-i minte *uitând* identitățile lor în parte. Pentru a avea o viziune de ansamblu, în același timp, este necesar – într-un anumit sens – ca mai înainte să fie distrus orice lucru ce ar părea fi adevărat. Să se curețe mintea de orice semnificație exogenă, adică dobândită, păstrându-se, totuși, cu luciditate, toate noțiunile pure, aseptice, lipsite pe cât posibil de suprastructura simbolică ce le deformează *substanța*. Dar nu asta voiam să spun. Atunci când eu vorbesc, ies niște cuvinte, la limita frazelor, însă nici cu unele și nici cu celelalte nu se poate lucra în afara logicii simbolice. Dar *nici asta* nu voiam să spun! Înțelegeți dificultatea în care mă aflu? Cuvintele exprimă numai sensurile pe care matricea lor simbolică apreciază că pot fi rostite. Un lucru, *realmente* nou, *nu poate* fi exprimat cu ajutorul limbajului cunoscut, pentru că dacă limbajul cunoscut l-ar putea exprima ar însemna ca acest lucru să fie cuprins, potențial vorbind, în limbajul însuși și atunci n-ar mai fi *nou*. Limbajul matematic este cuprins între aceleași limite pe care le cunoaște cel lingvistic. Orice concepție *absolut nouă* pe care am încerca s-o comunicăm folosind limbaje *vechi* ar fi, prin forța lucrurilor, viciată de o *monstruoasă* greșeală epistemologică. Iată că acum în loc să

vorbesc despre intuiția care se plimbă prin mintea mea, am sfârșit prin a vorbi despre motivele pentru care nu pot s-o explic nimănui. *Toate* încercările mele sfârșesc așa. Singurul mod pe care l-aș avea pentru a comunica intuițiile mele ar fi să le dau o formă, făcându-le să fie eficace în lumea fenomenologică. Dar este un adevărat talmeș-balmeș! Să mergem să bem ceva pe chestia asta. Care din voi face cinste cu o votcă? Știți, sunt lefter..."

Cam *ăsta* era profesorul Onestone. Cel mai mare inventator în viață, el se autodefinea drept persoana cea mai distrată din lume. În legătură cu asta, mulți erau dispuși – reținându-și cu greu un zâmbet amuzat – să-i dea deplină crezare. Dar în felul în care o făceau nu exista nimic amuzant. Onestone se mândrea cu împrăștierea lui. Din *Haos*, îi plăcea să spună, atunci când totul era una, se născuse universul. Iar acum, când universurile apăreau sub forma unor *pachete* simbolice – numite *teorii și reprezentări matematice* – , numai printr-o inteligentă harababură mintală se mai putea ivi ceva nou din mintea oamenilor. Timp de decenii, profesorul Onestone cultivase Haosul lui personal, conștient de faptul că ceva vast și definitiv avea să încolțească în acel *humus* de câteva sutișoare de grame care era scoarța sa cerebrală.

Iar acum, într-adevăr, *haosul* se risipise, se născuse *ordinea* și lui Onestone îi era clar ce anume putea și trebuia să facă.

Și o făcu.

2.

Cei patru savanți, prieteni de-ai profesorului, se adunaseră în... Hai să-i spunem laboratorul său. Nu avea multe dintre caracteristicile unui laborator tradițional. Obiectele mai frecvente acolo, distribuite în mod omogen peste tot, cu siguranță după un proces de sedimentare naturală de-a lungul a multor ani, erau ciorapi și izmene murdare, mucuri de țigară, cârpe, boabe de struguri mucegăiți, hârtii mototolite, cărți, resturi de mâncare și videocasete porno. Plus altele. Un calculator, un scaun debarasat

de sedimente, un colț de masă liber, stilouri, piese electronice și coli de scris.

Profesorul Onestone îi invită pe prieteni să se așeze pe niște grămezi de boarfe care zăceau pe un divan, cerându-și scuze pentru dezordine.

– Ce te-a apucat, Onestone? întrebă, pierzându-și cumpătul, tânărul doctor Firework.

– De ce vorbești așa? se interesă Onestone.

– Pentru că nu ți-ai mai cerut scuze *niciodată* pentru dezordine! E ceva-n neregulă?

– Ah, nu, râse șiret Onestone. Totul e-n regulă, merge strună.

Ceilalți îl priviră cu neîncredere. Nici măcar nu avea o expresie de halucinat. Totuși ceva, ceva trebuia să se fi întâmplat cu el, hotărât lucru.

– Hai, dă-i drumul, spune-ne tot, vorbi profesorul Getsmart, un bărbat ascuțit la minte în ciuda vârstei înaintate. Era cel mai bătrân din grup. Vom face tot ce ne stă în putință pentru a-ți da o mână de ajutor.

– V-am spus că totul e-n regulă, repetă pe un ton calm Onestone. După ce vă voi explica totul, veți înțelege de ce anume sunt liniștit. Într-adevăr, nu-i nici un motiv să ne agităm, să ne chinuim, să ne pierdem cu firea. Am *rezolvat* eu totul.

Prietenii îl priviră cu îngrijorare.

– Într-adevăr, prieteni! continuă el zâmbind. Totul e-n regulă. M-am gândit la toate și am izolat *lucrul Definitiv*. Acum pot să-mi permit să nu mai continui să reflectez. Știu la ce vă gândiți. La faptul că dacă nu mai am acea caracteristică înfățișare de halucinat, înseamnă că mi s-a întâmplat ceva, ceva care să mă fi făcut să înnebunesc. Da' de unde! Expresia de halucinat pe care o aveam nu era decât simptomul unei conștiințe plecate cu sorcova, aiurea, în aflarea adevărului. Ei bine, acum am aflat Adevărul și pot să-mi permit să nu mă mai gândesc la *sistemele maxime* și să afișez mereu o expresie de halucinat. În viață trebuie să încerci totul. Până și starea firească. De astăzi încolo, îmi îngădui o vacanță în normalitate. Ei, dar de ce faceți mutrele astea? Veți vedea bine, atunci când vă voi explica totul. Când vă

voi explica totul, cred că *voi* veți fi cei cu înfățișare de halucinați. Dar să nu vă fie frică: voi avea toată grija să vă întoarceți cu picioarele pe Pământ.

Prietenii rămaseră fără glas preț de câteva clipe, nemaiștiind ce să creadă. Semnele nebuniei lui Onestone erau contrabalansate de cele ce puteau dovedi, la fel de bine, că era zdravăn la cap. Cu siguranță, suferise o schimbare radicală. Problema cea mai importantă, în legătură cu care trebuia să se facă lumină, era de a se înțelege dacă *mai înainte* fusese nebun sau nu. Bineînțeles, exista eventualitatea ca el să fi fost nebun, mai înainte, ori acum... sau ca nebunia să nu-l fi atins *niciodată*! În acest caz...

– Spune-ne ce anume ai descoperit, rostiră buzele lui Goldberg fără voia sa.

Inconștientul, mai iute decât conștientul său deuteragonist, intuise niște concluzii descurajatoare. Dar putea fi vorba de ceva mult mai important!

– E cam greu să vă explic totul prin cuvinte, făcu Onestone. De altfel, dacă acest lucru ar fi fost cu putință, adică să explic prin cuvinte, poate că nu m-aș fi văzut silit să inventez un mod fenomenic pentru a împărtăși ceea ce am înțeles.

– Treci la subiect, se impacientă Getsmart.

– Da, da, imediat. Natura problemei de care am fost preocupat atâta vreme e atât de îndepărtată de modelul de normalitate, pe care o minte inteligentă îl poate înțelege, încât... *Hm*, nu, hai s-o luăm altfel. Așadar, pentru a mă putea cufunda în studiul problemei acelor... le-am putea numi *Armonii Cosmice Absolute*, am fost nevoit să trec peste logică bazându-mă pe *principiul antropic*...

– Știm totul despre principiul antropic, interveni profesorul Morrison, al patrulea din grup, un personaj flegmatic.

– Asta ar mai lipsi, să nu fi fost așa, comentă Onestone, și evident am trecut și peste bulibășeala cu *antropia*, peste treaba cu oglinjoara de ademenit ciocârliile, constituită din deplasările spre roșu, peste caraghioslâcul cu presupusa dualitate *izotropie-anizotropie* și...

– Când vei binevoi să încetezi de a ne mai lua peste picior, îți vom fi recunoscători, făcu Goldberg.

– Dar nu aveam deloc intenția să vă iau peste picior! Știți... nu reușesc să-mi intru în mână. Nici măcar n-am început să rostesc discursul pe care intenționam să-l țin și iată, deja sunt înțeles greșit. Voi face tot posibilul ca să vă prezint imediat invenția mea.

– Suntem de acord cu tine, vorbi doctorul Firework în numele tuturor.

Profesorul Onestone scotoci sub o grămăjoară de lenjerie murdară și scoase de acolo un cubuleț cu aspect insignifiant.

– Știam eu că aici trebuie să fie, zise el. Domnilor, vă prezint Invenția Definitivă, cea în măsură să confere Extrema Eficacitate *Determinării Absolute*, singurul și autenticul Principiu de Bază al Universului, ce cuprinde în sine cele care, începând de astăzi, sunt străvechile și depășitele principii ale *nedeterminării*, precum și cele ale *determinării*.

– Ce naiba vrei să spui cu asta? întrebă profesorul Getsmart.

– Ca de obicei, cuvintele mele sunt nepotrivite conceptului pe care intenționam să-l exprim dar acest lucru, vă asigur, nu scade cu nimic din funcționalitatea invenției mele.

– Dar ce rost mai are invenția ta, dacă nimeni nu-i în stare s-o înțeleagă? pufni doctorul Goldberg.

– *Eu*, unul, o înțeleg, atrase atenția Onestone.

– Bine, bine, dar după câte spui o înțelegeai și mai înainte. Ai conferit însă ideilor tale o înfățișare fizică, așa încât și ceilalți să poată înțelege, zise Getsmart, numai că noi tot n-am priceput nimic până acum.

– Pentru că încă n-am explicat nimic, încuviință Onestone. Vedeți voi, la un nivel superior nu se mai face deosebire între *Întreg* și *Partea din Întreg*, și nici – iar acest lucru reprezintă un salt logic important – între *Întreg* și *Toți*, după cum nici între *Toți* și *Toți dintre Toți* iar toate astea pentru a nu știu câta oară. Acum...

– Din nou bați câmpii, observă profesorul Morrison.

– Chiar așa? Mda, cred că am procedat bine, dându-i descoperirii mele un aspect tangibil.

– Chiar nu vrei să ne spui la ce anume folosește? întrebă Getsmart.

– E o cacealma, fără îndoială, conchise Morrison.

– Au început să mă supere hemoroizii, mormăi Firework. Sunt pe cale de a somatiza, în mod sigur, această carență de semnificații comprehensibile.

– Un bob zăbavă, dragii mei prieteni, îi rugă Onestone. Veți vedea că atunci când vă voi spune la ce anume folosește invenția mea, nu vă va mai interesa să aflați ce anume ascunde ea. De aceea, încerc să vă sugerez elementele unei baze teoretice, tocmai ca să puteți înțelege mai bine...

– *Sugestie* teoretică, obiectă Goldberg. N-am mai auzit până acum de o informație care să nu cuprindă, teoretic, elemente de tot soiul, susceptibile criticii.

– *Ah, blestemul limbajului!* exclamă Onestone. Instrument inadecvat și ineficient pentru o comunicare ce poate trece dincolo de perfecțiunea și în același timp de grosolănia sa!

– Mi-a fost dat să aud imprecații și mai și, comentă Morrison.

– Vrei să ajungi odată la subiect, ori ba? întrebă pe un ton plângăreț Firework.

– Da, cred că-i lucrul cel mai bun ce ar trebui să fie făcut, aprobă Onestone. Vă voi spune acum la ce anume folosește, practic vorbind, invenția mea.

– De o oră ne tot spui și nu faci altceva decât să ne duci cu vorba.

– Oh, în sfârșit, domnilor! Aceasta este cea mai grozavă invenție născocită vreodată de mintea Omului și de aceea trebuie să aveți nițică răbdare! Dați-mi răgaz să cuget la o formulare adecvată.

– Bine, bine, dar fă-o mai iute!

– Bine. Acest obiect pe care-l vedeți în fața voastră nu este, bineînțeles, decât *o parte* din invenția mea. Să spunem că este extinderea sa *materială*. El îndeplinește funcția de a forța universul în care trăiește Omul să atingă propria-i homeostază ideală, să scurtcircuiteze, dar numai în sensul scopului urmărit,

Clipa Prezentă cu *Ultimul Obiectiv al Universului*. L-am putea denumi un *Accelerator al Destinului*.

– Vrei să spui că este în stare să *ridice* entropia pe cele mai *înalte culmi*? întrebă mirat din cale-afară Firework. Sfinte Sheckley!

– Nu! Vrea să spună că este în măsură s-o *coboare* până la nivelurile *cele mai de jos*! interveni Goldberg. Sfinte Asimov!

– Îmi pare rău, spuse Onestone, dar nu este nimic din toate astea. Aparatul funcționează cu riguroasa respectare a normelor *Determinării Absolute*, singurul și autenticul Principiu de Bază al Universului, ale cărei entropie și entalpie nu sunt decât părți neglijabile. Efectul său practic este cu totul altul.

– Care anume?

Profesorul Onestone îi privi pe rând pe colegii săi. În mod cu totul contrar declarațiilor anterioare, avea din nou înfățișarea reconfortantă de halucinat.

– Pentru a formula o sinteză comprehensibilă, începu el, acest „obiect" este în măsură să forțeze înregistrarea evenimentului ineluctabil pe care l-am putea descrie, lingvistic vorbind, și să-l rezumăm ca „Ziua Judecății".

– Ce-e-e?... murmurară colegii.

– Da, chiar așa, confirmă Onestone.

– Chiar îți bați joc de noi! exclamă Goldberg.

– Nu. Lucrurile stau chiar așa, zise Onestone.

– Și ce anume ar trebui să fie această fantomatică „Zi a Judecății"? se interesă, pe un ton foarte calm, profesorul Morrison.

– După părerea voastră, cam ce ar putea fi? întrebă Onestone. N-ați mai auzit niciodată vorbindu-se despre Judecata de Apoi, cea din *Biblie*? Mi se pare că ar fi vorba de așa ceva.

– Vrei să spui că nu ești sigur? se încruntă Getsmart.

– Nu prea. Adică vreau să spun că înțeleg procesul pe care descoperirea mea este în măsură de a-l desfășura – zorirea destinului universului nostru – , dar este logic ca amănuntele să-mi fie cu totul necunoscute. Nu sunt, nicidecum, Dumnezeu, ce naiba! chicoti profesorul Onestone, cu înfățișarea de halucinat din momentele cele mai bune.

– Ce altceva ne mai poți spune? întrebă Firework.

– Aș putea să vorbesc ore, sau chiar ani în șir, dar mă tem că nu veți fi în stare să pricepeți o iotă din ceea ce voi spune. Să fie clar, nu din vina voastră. Mă gândesc că instrumentele mele lingvistice sunt, pur și simplu, inadecvate. A vorbi rațional este un fel de dănțuială de silogisme bizare și un vals de greșeli epistemiologice.

– Atunci?... întrebă Goldberg.

– E logic, nu? spuse Onestone. Acum, hai să punem în funcțiune invenția mea și să vedem ce se întâmplă.

– Și dacă se întâmplă să funcționeze? făcu Firework.

– Cum adică „și dacă"?! exclamă Onestone. Bineînțeles că funcționează, ce dracu'! Am făcut-o tocmai ca să funcționeze!

– Să-l lăsăm s-o pornească, zise Getsmart. Toată povestea e pur și simplu halucinantă. Nu se va întâmpla nimic.

– Ești un inconștient, Getsmart! izbucni Goldberg. Chiar dacă ar exista *o singură probabilitate* ca drăcovenia să funcționeze, ei bine ea va fi distrusă imediat, fără doar și poate! Accepți cumva ideea că ar putea provoca sfârșitul lumii?

– Distinși colegi, interveni Morrison. Mi-aș permite să observ că în baza teoriei *nedeterminării*, orice eveniment imaginabil are întotdeauna cel puțin *o probabilitate*, fie ea și îndepărtată, de a se adeveri. Timpul este susceptibil de a porni invers, așa încât, în această încăpere pot să apară obiecte care până acum câteva clipe nu existau, sau care să fi dispărut – existente fiind – fără un motiv aparent. Teoretic vorbind, aici s-ar putea materializa, în câteva clipe, cinci minunate fetișcane care să fie amorezate de noi. Realitatea nu ar face altceva decât să scoată din rezervorul evenimentelor improbabile un fenomen lesne de explicat prin teoria nedeterminării. Din fericire, normalitatea este păzită de *statistică*, așa încât, în practică, astfel de evenimente se pot ușor considera drept *imposibile*. Cu toate că eu aș fi vrut bucuros să fac o excepție în privința celor cinci superbe fetișcane mai sus-amintite, sunt fericit să-mi spun aici părerea despre invenția nebunului nostru prieten. Ei bine, *nu va funcționa*. Chiar dacă, așa cum am mai spus, *nimic* nu poate fi exclus apriori. Oricum,

nu va funcționa. Putem fi liniștiți, așa după cum putem fi siguri că timpul nu va începe să se scurgă invers și că cele cinci superbe fetișcane, sclavele noastre, nu vor apărea nicicând în această încăpere.

Profesorul Onestone zâmbi disprețuitor.

– Bine, dragi prieteni, aprobă el. V-ați liniștit? Sunteți pregătiți să asistați la evoluția instantanee a universului? Nu, nu astea erau cuvintele pe care voiam să le rostesc, dar...

– *Termină o dată!* Dă-i drumul drăcoveniei! îl apostrofă Goldberg.

– De acord, domnilor. Sunt fericit că mi-ați acordat... complicitatea voastră.

Profesorul Onestone meșteri ceva la misteriosul său obiect; apăsă, poate, un *buton*... Nu, mai curând răsuci niște *comutatoare*... dar aceea, da, aceea era mai degrabă o mică *pârghie*... Învârti un *potențiometru*? Nu era prea clar ce făcea. În cele din urmă, spuse:

– Am declanșat fenomenul. De acum, procesul nu mai e reversibil.

Nu se întâmplă nimic.

3.

– Nu s-a întâmplat nimic, observă Goldberg.

– Era logic, spuse Morrison.

– De ce ne mai pierdem vremea pe aici? întrebă Getsmart. Să mergem să bem ceva. Fac eu cinste. Haide, Onestone, nu mai fi atât de deprimat. Era imposibil.

– *Nimic* nu-i imposibil, îl corectă Morrison, ci doar improbabil. Desigur că...

– Oh, Morrison, nu căuta mereu nod în papură. Ei, mergem să bem ceva sau nu?

– Eu rămân aici, spuse profesorul Onestone.

– Ca să înnebunești, tot gândindu-te de ce n-a funcționat drăcovenia? pufni Goldberg. *Hai*, vino cu noi.

– De ce sunteți chiar atât de siguri că n-a funcționat? întrebă Onestone.

Colegii lui își ascunseră cum putură mai bine expresiile de compătimire care le apăruseră pe chip.

– Sunteți prea cufundați în logica fenomenică, continuă el. Chiar dacă nu sunt semne evidente că s-ar fi stricat ceva, eu *simt*, *știu* că ceva a fost. Poate că vă veți schimba părerea, atunci când vor apărea primele simptome materiale.

– Și cam care vor fi aceste... *simptome*? se interesă Goldberg, cu o nuanță de plictiseală și de nerăbdare în glas.

– Nu știu. V-am mai spus deja că nu sunt Dumnezeu. Din păcate... Dar bănuiesc că vor exista niște efecte materiale. Altminteri, ce sens ar mai avea toate astea?

– Chiar așa, ce sens ar mai avea toate astea? repetă Getsmart. Ei, domnilor, să mergem odată să ne bucurăm de binecuvântata băuturică.

În acel moment se auzi o bătaie în ușă.

– Ciudat, se încruntă profesorul Onestone. Nu aștept pe nimeni... adică, nu cunosc pe nimeni în afară de voi patru.

Se duse să deschidă ușa.

Colegii săi așteptară în liniște, neîncumetându-se nici unul să spună sau să gândească ceva.

În pragul ușii apăru un bărbat cât se poate de obișnuit, cu o înfățișare plăcută și haine elegante. Putea fi un comis-voiajor.

Cei patru prieteni ai inventatorului scoaseră un suspin de ușurare.

– Bună ziua, spuse nou venitul. Permiteți-mi să mă prezint: mă numesc Isus.

– Isus? îngăimă Getsmart. Ce mai nume!

– Ce doriți? întrebă impacientat doctorul Goldberg.

– Ei, asta-i casa *mea*! interveni Onestone. Nu vă băgați peste atribuțiile mele de amfitrion. Spuneți, domnule, cu ce vă putem fi de folos?

– Poate că n-am fost destul de explicit, spuse necunoscutul. Sunt Isus Cristos. Cel din *Biblie*. Sunteți la curent, nu?

– Drăguță glumă, chicoti profesorul Getsmart. Prietenul nostru Onestone a tocmit un actor ca să-și bată joc de noi toți.

– Nu fi prost, replică Onestone. Dacă aș fi angajat un actor care să joace rolul lui Isus Cristos, l-aș fi îmbrăcat în chip de comis-voiajor?

– De ce nu, mă rog? ridică din umeri Firework. Tocmai ca să ne încurci și mai mult.

– Haida-de! N-am angajat nici un fel de actor. Nu l-am văzut *niciodată* pe acest domn!

– Atunci, intrusul este un nebun, decretă Goldberg. Nu este un caz rar. Potrivit unor statistici recente, în lume se înregistrează un număr crescând de persoane care afirmă că sunt reîncarnarea lui Isus Cristos.

– Eu nu sunt o reîncarnare, spuse nou-venitul pe un ton calm. Sunt chiar *El*.

– De ce vă băgați? pufni Getsmart. Suntem în stare să judecăm și singuri!

– Socotesc, interveni profesorul Morrison, că există doar două probabilități demne de luat în considerare. Prima – intrusul este nebun. O socotesc eventualitatea cea mai plauzibilă. A doua – suntem victimele unei halucinații colective. Poate că invenția prietenului nostru Onestone degaja vapori hipnotici și...

– Termină cu prostiile! îl luă la rost Getsmart. Eu susțin, în continuare, că este un actor. Priviți-l bine: are toate stigmatele unui actor.

– *Am* stigmate, încuviință intrusul, dar de cu totul alt gen.

Arătă două cicatrice sângerânde, câte una în podul fiecărei palme.

– Ulcerații psihosomatice de clară origine isterică, diagnostică doctorul Goldberg. Este incredibil ce poate face un psihic bolnav.

– Da' de unde! protestă Getsmart. Sunt cicatrice contrafăcute. Machiaj teatral.

– Observ că prezența mea aici este băgată în seamă, nu glumă, din moment ce a suscitat o întreagă dezbatere, interveni

intrusul. Dacă n-aș fi susținut cu încăpățânare că sunt cel autentic, aș avea motiv să fiu cât se poate de impresionat.

– Iertați-i pe prietenii mei, domnule Cristos, spuse profesorul Onestone făcându-i semne să ia loc. Sunt niște pragmatiști incurabili, dar într-o măsură mai puțin izbutită decât sunt eu însumi.

– Nu este nici o problemă, domnule profesor. Vă rog, însă, să nu-mi mai spuneți *Cristos*. Prenumele meu este Isus. „Cristos" (care în limba aramaică înseamnă *mesia*) este doar termenul ce definește meseria mea. Atunci când îmi iau identitatea omenească, nu-mi place să fiu denumit prin meseria mea. Găsesc că are un efect depersonalizant.

– Cum preferați, domnule Isus, aprobă Onestone. Isus, deci, Isus din Nazaret.

– Isus din New York, vă rog, îl corectă Isus. Aceea este o poveste mai veche.

– Bine. Puteți lua loc aici. Ignorați aceste stratificări... uite că am ridicat maldărul de ciorapi... neverosimil, nu, ați văzut? S-au lipit între ei, formând un conglomerat... îi arunc, cât colo, pentru că put.

– Nu vă faceți probleme. Mirosul de picioare nespălate nu mă deranjează.

– Ați venit aici, special pentru mine?

– Da.

– *Vă cred.*

– O știu. De aceea am venit la dumneavoastră.

– Onestone.

Vorbise Goldberg.

– Noi patru am ajuns la concluzia că în toată tărășenia asta e ceva care nu prea ține. Ne-am hotărât să mergem să bem o sticlă, pentru a avea răgazul să ne vină în minte vreo teorie care să fie în măsură să ne pună de acord pe toți și care să ne explice, în modul cel mai satisfăcător cu putință, ultimele evenimente.

– Ce mai e de explicat? întrebă Onestone. Mi se pare că toate sunt destul de clare, nu?

– Pentru moment, dispunem de date insuficiente pentru un răspuns semnificativ. *Sfinte Asimov*! Dar o vom scoate, cumva, la capăt cu toate aceste ciudățenii!

– Isus! spuse Onestone. Spuneți cum ați venit aici, anume pentru Ziua Judecății!

– Putem să ne tutuim, îi zâmbi Isus. Oricum, zic da, doctore Goldberg, mă aflu aici pentru *Judecată*.

– Nu știu ce-ți trece prin cap, Onestone, dar vom afla noi, spuse pe un ton calm Morrison. Sper că va fi ceva amuzant.

În șir indian, Goldberg, Getsmart, Firework și Morrison părăsiră apartamentul, având cu toții întipărite pe figură semnele contradictorii ale siguranței dogmatice, precum și cele ale harababurii fără-de-scăpare.

4.

– Vrei să bei ceva? îl întrebă Onestone pe Isus.

– Dacă ai, cumva, un whisky, mulțumesc. Sau, mai bine, un cocteil sau un whisky de malț. Dacă nu, orice ar fi.

– Am whisky.

Îl servi cu whisky, apoi îl întrebă:

– Acum ce se va mai întâmpla?

– „Acolo Sus" se pun la cale toate cele pentru Ziua Judecății. Va fi nevoie de un răstimp.

– De ce?

– Nu știu. Este un mister de ce pentru lucruri atât de simple să trebuiască să se muncească atât. Și n-o știu nici măcar ei, „Acolo Sus".

– E cu neputință! Cum să *nu* știe cei de „Acolo Sus"?

– Ah, dar este foarte cu putință, spuse Isus, privindu-l în ochi pe profesor. Tu ai atins un nivel de înțelegere mai înalt decât oricare altul atins de semenii tăi, dar care nu e, nici pe departe, comparabil cu cel existent „Acolo Sus". De altfel, există lucruri ce le scapă până și celor de „Acolo Sus". Pe cât se poate ști aici la noi, *Absolutul* este o condiție imposibilă, afară numai dacă nu-l

asemuiești cu *Nimicul*. *Întregul Definitiv* nu este, în mod logic, diferit de *Nimicul Definitiv*, așadar, ceva care să fie „absolut" n-ar putea ști, necesarmente vorbind, că există și că, deci, nici n-ar exista.

– Da, dar aici ar trebui să existe o condiție cât mai apropiată de cea a „absolutului", care nu se suprapune în întregime cu aceasta, nu se identifică cu ea și nici cu condiția „nimicului". Acesta ar fi *Absolutul Real*.

– Te joci cu infiniturile ca un puști cu nisipul de pe plajă. Ai înțeles deja destul, față de posibilitățile pe care le ai. Dar să nu te aventurezi încă în *Haos*, pentru că nu te vei alege cu nimic de acolo.

– Tu *știi* mai multe decât mine. Eu de ce nu pot să știu mai multe decât știu acum?

– Te înșeli. Eu știu, mai mult sau mai puțin, tot atât cât știi tu. În identitatea mea omenească, funcționez „lăudând" modelul vostru rudimentar al creierului material și organic și nici măcar eu nu pot trece dincolo de limitele tehnice ale acestui instrument. Așa încât, e mai bine să te resemnezi și să aștepți, în liniște, Ziua Judecății.

– Cum va fi această Zi a Judecății?

– Sunt programat astfel încât să nu dau nici o informație înainte de timpul stabilit.

– *Sunt programat?* Ei fir-ar să fie, te exprimi ca un robot. În Biblie, nu vorbeai deloc așa!

– Sunt dotat cu un limbaj adecvat epocii în care trăiesc. Ce să ne mai încurcăm cu anacronisme? Dacă acum mi-aș acoperi trupul cu zdrențe, mi-aș face apariția în Palestina și i-aș incita pe cei de acolo să facă revoluție, aș fi imediat arestat de israelieni. Dacă aș avea intenția să mă las din nou răstignit pe cruce, m-aș alege, cel mult, cu o condamnare pe viață. Nu mă interesează așa ceva.

– În ce fel anume vei muri de data aceasta?

– *No comment*. Secret profesional.

– Împărtășesc părerea că te-ai strecurat în mod magistral în moderna etică colocvială a personajelor importante.

– Mulțumesc.

– De ce ai venit la mine?

– Trebuia să fi mers la cineva, nu? Ai vrea, cumva, să dorm pe sub poduri? Ești singurul care poți crede în identitatea mea.

– Aha, vei sta, deci, la mine?

– Desigur. Ai și pentru mine un pat, nu?

– Aș putea să-ți fac loc pe divanul ăla... să-l descotorosesc de toate cele adunate acolo timp de ani și ani.

– Va fi foarte bine.

– Dar n-ai bani? Adică, vreau să spun că... într-un hotel ai putea beneficia de mai mult *confort*.

– N-am nevoie de cine știe ce *confort*. În privința banilor... hm-m, evident că de așa ceva nu-i nevoie „Acolo Sus", așa încât n-am bani la mine. Aș putea să-i procur printr-o minune, dar falsificarea banilor este considerată o infracțiune și nici nu-mi stă în caracter să fac una ca asta.

– Bine, bine, dar cândva ai făcut să se înmulțească pâinile și peștii, așa că...

– Nu era interzis. Eu n-am făcut niciodată lucruri oprite de lege, în afară de a fi vorbit, ceea ce, teoretic vorbind, nu reprezenta un delict.

– Și nu poți să faci o minune, așa de vreo sută de dolari, barem, pentru nevoi stringente?

– Exclus.

– Am putea înjgheba o făbricuță de *pâine* și de *pești*, sau de mai știu eu ce, și apoi, tot înmulțind... Numai atât cât ne este de trebuință nouă, să fie clar!

– În ziua de astăzi, activitatea de producție, atât artizanală cât și industrială comportă achiziționarea de materii prime numai cu acte în regulă. Altfel se încalcă legea. Nu merge.

– Îți poți găsi o slujbă și să câștigi cât să poți trăi.

– Nu pot. Aș pierde din vedere motivul pentru care am coborât pe Pământ: acela de a verifica, direct, pregătirile pentru Ziua Judecății.

– Dar poți cere, din când în când, de pomană și...

– Cerșetoria este interzisă prin lege.

– Atunci, trebuie să te întreţin *eu*!

– Mă tot întrebam cât timp îţi va trebui ca să-ţi dai seama de asta.

5.

În perioada următoare, profesorul Onestone fu nevoit să-şi caute o slujbă. Până atunci, trăise dintr-un ajutor de şomaj care abia dacă îi ajungea pentru nevoile stringente. Acum suma aceea modestă nu mai era suficientă pentru încă o persoană. Acceptase, fără greutate, ideea de a începe să desfăşoare o activitate convenţională, pentru că nu mai avea nici un motiv să-şi petreacă zilele şi nopţile cercetând Invenţia Definitivă, fiindcă o realizase şi nici o fiinţă omenească nu-i mai putea aduce vreo completare. Totuşi integrarea în muncă nu-i o treabă tocmai uşoară pentru un bărbat în jur de cincizeci de ani, care nu avea altă specializare decât aptitudinea de a gândi în mod sucit.

În lumea academică, titlul lui de profesor îşi pierduse de multă vreme orice valoare şi, cu siguranţă, nimeni nu avea să se încumete să-i încredinţeze vreo însărcinare. Astfel că Onestone căută îndelung prin anunţurile din ziare, fără a avea mare succes; în cele din urmă, se hotărî să se mulţumească cu postul de curier la o societate de servicii de avangardă. După numai două zile, îşi dădu demisia, aflând că slujba lui avea să fie de asistent distribuitor de heroină la comunităţile ce se ocupau cu recuperarea copiilor toxicomani. Nu i se păruse o slujbă *cumsecade*. După ce mai căută o vreme, nimeri la o mare farmacie. Poate că avea să fie o treabă bună. Avea sarcina de a transporta tranchilizante „la domiciliu". Piaţa nu era încă acoperită şi, în ciuda vârstei sale, avea să poată face carieră.

Se sfătui cu Isus, dar ajunseră la concluzia că nici îndeletnicirea aceasta nu se deosebea prea mult de cea precedentă, aşa încât se lăsă păgubaş. Încercă să facă pe comis-voiajorul, schimbându-şi hainele ponosite cu cele ale lui Isus. I se propuse să vândă prezervative unor triburi din Africa Centrală, activitate

care, contrar părerii prietenului său mesianic, se împotmoli și ea aproape imediat. Mai trecu o lună. Onestone tot nu avea ocupație și banii erau pe terminate.

În viața lui și a lui Isus își făcu apariția spectrul foamei.

– Când o să te hotărăști să-ți găsești o slujbă? îl întrebă într-o bună zi Isus. N-am coborât pe Pământ ca să crăp de foame.

– Îți vine ușor să vorbești, răspunse Onestone. Cum naiba să găsești o slujbă decentă la cincizeci de ani? Prin venirea ta, m-ai băgat într-o mare belea!

– Nu da vina pe *mine*! *Tu* nu știi să te adaptezi. De ce n-ai acceptat să fii vânzător de prezervative?

– Ce naiba să fac eu în Africa Centrală? Ai face mai bine să procuri ceva parale printr-o minune. Ei, fir-ar să fie! Am putea fi *bogați* și în schimb crăpăm de foame!

– Potrivit eticii mele, facerea de minuni contrar spiritului legii este o abatere foarte gravă. Trebuie să mă abțin să fac vreuna, altminteri „Cei de Acolo Sus" m-ar pedepsi cât se poate de aspru. Bineînțeles că aș prefera să fiu bogat și nu sărac! Crezi, cumva, că sunt masochist? Din păcate tu ești, aici, singurul în măsură să asiguri bunăstarea noastră materială. Atunci fă ceva, *pentru numele lui Dumnezeu – Tatăl Meu*!

Onestone făcu ceva. Mânat de foame, își înteți ritmul căutărilor și, într-o bună zi, reuși să fie angajat, în calitate de ajutor de proiectant, la o firmă producătoare de ustensile mecanice și electronice întru satisfacerea libidoului omenesc. În afară de capacități tehnice deosebite, era nevoie de o imaginație bizară pentru a se putea inventa ceva nou în acest domeniu destul de restrâns în care, de ani și ani de zile cercetarea își făcea toate capriciile, dar bătea pasul pe loc; Onestone știuse să facă dovada că poseda atât imaginație cât și capacități tehnice într-o măsură cu adevărat notabilă. Începu cu un salariu respectabil, care-i permise să-și cumpere haine noi; prinse a se pieptăna cel puțin o dată pe săptămână, își potrivi metabolismul după ritmul și programul ortodoxiei contopistice, iar atunci când era nevoie își lua acasă lucrările pentru a le pune la punct.

Însă prietenul lui mesianic tot îi găsi nod în papură.

– Chiar e musai să ticsești casa cu toate scârboșeniile alea? îl întrebă într-o bună zi.

– Scârboșeniile alea, cum le spui tu, ne dau de mâncare. Nu se cade să scuipi în blidul din care mănânci.

– *Ia te uită! Tu* îmi faci *mie* morală! Hm, ia ascultă: nu-i deloc imoral să ți se facă scârbă atunci când vezi o asemenea colecție absurdă de organe sexuale mecanice autohtone extravagante! Astă-noapte am fost trezit de un vagin care se bâțâia și încerca să mă seducă, recurgând pur și simplu la *dialectica kantiană*! De unde dracu-ți vin ideile astea? Am rămas treaz toată noaptea, stând de vorbă cu vaginul și nici dimineața, când probabil i s-au descărcat bateriile, n-am fost în stare să adorm.

– Puteai să-l decuplezi, nu? L-am uitat aprins ieri seară și dacă-l decuplai, economiseam bateriile. Erau noi, fir-ar să fie!

– N-am văzut nici un întrerupător.

– Întrerupătorul este mimetizat, pentru a salvgarda estetica. Ar fi fost de ajuns să rotești clitorisul cu 360° și...

– Ce să-ți spun, îmi băgam mâinile în porcăria aia!

– Faci pe mofturosul, ai? Dacă n-ai reușit să adormi nici dimineață, nu-i din vina vaginului.

– Eram, ce-i drept, excitat. Din păcate, în casa asta, raportul dintre organe genitale false și femei adevărate nu este...

– *Uite că merge*! exclamă Onestone. Deci Kant *poate* avea efecte excitante, sexual vorbind! Nu eram sigur, dar acum...

– De ce, la o adică, așa pentru variație, nu mi-o prezinți și mie pe femeia aceea adevărată?

Profesorul Onestone îl privi pe Isus cu o expresie perplexă.

– Vorbești serios?

– Ce crezi, că sunt vreun pervers?

– Nu, fără îndoială că nu. Dar credeam că din etica ta făcea parte și abstinența sexuală.

– Cine a mai zis și tâmpenia asta? Ia zi-mi, cunoști vreo femeie care să-mi poată domoli, la o adică, gonadele?

– Sincer să fiu, nu. În ultimele decenii, am fost prea ocupat cu Invenția Mea Definitivă, ca să mă pot ocupa de altceva.

– Păcat că geniile își folosesc toată energia întru proslăvirea lor, în dauna activității reproducătoare. Nu-i deloc în favoarea evoluției speciei.

Onestone oftă.

– Sunt și eu de părere că există unele absurdități în criteriile selective ale neamului omenesc. Poate că tocmai din acest motiv am simțit nevoia să creez Invenția Mea Definitivă.

– Deci femei ioc?

– Ți-am spus că nu! Cel puțin nu de la mine. De ce nu încerci să-ți faci singur rost? La urma urmelor ești atotputernic, nu? rânji el șiret.

– Nu râde. Există unele probleme.

– Care anume?

– *Ce naiba* să-i spun eu unei femei? *Cine* să-i spun că sunt?

– Nu văd care-i problema. Îi spui adevărul. Îți vor cădea, *toate*, la picioare. Ești *idealul* lor. Poți deveni bărbatul cel mai dorit din lume! Chiar nu-ți dai seama? *O aventură cu Isus Cristos*! Ești călare pe situație, dragul meu prieten ultraterestru!

– Tocmai aici este problema. Dacă reușesc să-i explic unei femei cine sunt, apar două situații: dacă este o persoană echilibrată, mă ia drept un delirant mitoman și atunci pierd orice șansă. Dacă, în schimb, este emotivă, va leșina, din cauza imaginii idealizate pentru mitul pe care-l reprezint eu, nu pentru mine, cel ce sunt acum realmente. Aș putea fi verde, monstruos, plin de gâlme și i-aș produce același efect, aș fi pe post de fetiș. Nici una din cele două eventualități nu este, estetic vorbind, suficientă. Iar în dragoste, estetica – înțeleasă într-un sens mai larg – e totul.

– Ai putea trece sub tăcere adevărata ta identitate. Misterul fascinează la fel ca sacralitatea.

– Mă tem că, procedând așa, voi cădea în cine știe ce greșeală. Nu cred că aș putea-o evita. În plus, minciuna nu face parte din etica mea.

– Dragostea *e făcută* tocmai din mici greșeli și minciuni!

– Din păcate, n-am avut prilejul să verific asta personal, dar am citit-o pe undeva.

– *Tu ai spus-o!*

– Ei, fir-ar să fie, acum două mii de ani, când cu Pilat...

– Oho, dar ești cu adevărat un tip dificil! Apropo de cei două mii de ani trecuți, pe atunci nu-ți făceai toate problemele astea, nu? *Știm totul* în legătură cu Maria Magdalena și așa mai departe!

– Ce anume vrei să afli? Oricum, pe vremea aceea situația era diferită. Nu existau precedentele actuale și nici o biserică nu-și făcuse, timp de două mii de ani, un portret idealizat de al meu cu care să mă confrunt acum. Totul era pe atunci mult mai simplu.

– Ascultă: de ce nu faci un lucru care să fie bun făcut. Te duci frumușel în China, unde *sunt jumătate de miliard de femei* care n-au auzit în viața lor vorbindu-se despre tine. Mergi acolo ca și cum ai fi un tip oarecare!

– Cum adică, să merg tocmai până în China, pentru a afla un pic de căldură feminină? Ei, fir-ar să fie, ce mai decepție...

– Te văicărești, da? Atunci ce soluție propui? Având în vedere că tu continui să vorbești despre asta, îmi închipui că ai ceva în minte. Altfel nu ți-ai mai pierde vremea cu palavre.

– Dacă ai organiza o mică petrecere, cu câteva dintre prietenele tale, ei bine, atmosfera destinsă, lipsită de obligații, prielnică discuțiilor, poate că ar favoriza evoluția.

– Din păcate, eu nu am prietene.

– Ești un tip nesociabil, da? Îmi închipui că n-am motive să-ți fac reproșuri, din moment ce ai fost atât de ocupat cu Invenția Ta Definitivă. Eu, unul, nu-ți aduc nici o vină.

– *Sunt mișcat de indulgența Măreției Voastre.* Dar și impacientat. De luni și luni de zile, tot trudesc pentru a te întreține, iar despre Ziua Judecății nici pomeneală. Cât mai avem până atunci?

– *Secret profesional.* O știi foarte bine.

– Povestea asta nu mă prea convinge. Te-ai folosit timp de patru luni de divanul meu, de lenjeria mea (apropo, *ai fi putut să-ți aduci cu tine ceva schimburi, nu*?), ai mâncat din mâncarea mea, te-ai folosit de videocasetele mele, de casa mea și drept mulțumire pentru toate astea, nici măcar nu-mi zici cât mai durează! Doar n-o să-mi spui că până la Ziua Judecății trebuie să mai treacă treizeci de ani? *Spune-mi*, în planurile tale ai prevăzut

și faptul că eu va trebui să muncesc, pentru a te întreține, până la sfârșitul zilelor mele?

– Nu, nu va fi nevoie de atâta timp.

Profesorul Onestone îi aruncă o privire bănuitoare.

– Nu cumva toată povestea asta e doar o înscenare?

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că, la urma urmelor, n-am nici o dovadă că ai fi cu adevărat Isus Cristos. Poți fi vreun afurisit de escroc, care a aflat, cine știe cum, despre invenția mea și care a știut să profite rapid de ocazie pentru a pătrunde aici pe furiș. Nu-i cumva la mijloc vreo afurisită de farsă a lui Getsmart, Firework și compania?

– Cum de ai înțeles? întrebă Isus întunecându-se la față.

– *Blestem*! Să nu-mi spui că am dreptate... Cristos, te-am întreținut luni de zile!

– Nu mai ai încredere în Invenția Ta Definitivă?

– De ce schimbi vorba? Ești, sau nu, un escroc?

– Glumeam, prostule! *Eu sunt cel ce sunt*. Repet: Nu mai ai încredere în Invenția Ta Definitivă?

– Nici nu știu ce să mai cred. Mi-am dat seama de faptul că, de când am realizat Invenția, procesele mele mentale și-au cam redus intensitatea. Nu mai gândesc cu acea limpezime de odinioară. Am devenit mai firesc și am bănuieli firești. Poate că tu ești doar o închipuire.

– Dacă-i așa, fă-mă să dispar. *Dovedește-ți* ție însuți că ai revenit la starea firească.

– Nu-mi încurca ideile! Poate c-ar fi mai bine să consult un psihiatru.

– Nu cred c-ar fi o idee bună.

– În cazul că nu ești o închipuire, ai putea să spui altceva?

– Probabil că nu. Dar dacă aș fi o închipuire, nu ți-aș mai spune tot ceea ce-ți voi spune acum: peste două săptămâni, voi dezvălui identitatea mea, precum și motivele venirii mele aici.

– *Ce-e-e?*

– Ești mulțumit? Vei pricepe și motivul pentru care doresc cu atâta ardoare să am de a face cu o fetișcană acum. Acum, cât sunt încă necunoscut, nu mai târziu. Peste două săptămâni se va

crea o mare harababură și pentru mine nu va mai fi oportun și nici plăcut să cedez instinctelor de reproducere la care mă împinge complexul glandelor din acest trup uman.

– Cum vei dezvălui identitatea ta?

– *Strict secret.* Secret profesional. Vei vedea atunci când va sosi momentul.

– Mai du-te dracului!

6.

Două săptămâni mai târziu, Isus din New York dezvălui tainele existenței sale. Prin sisteme numai de el știute (vreo minune mai mică?) organiză o conferință de presă cu răsunet mondial, în cadrul căreia își dezvălui identitatea și explică faptul că el coborâse pe Pământ anume pentru a supraveghea operațiunile de pregătire a Zilei Judecății. Nimeni dintre sutele de ziariști aflați acolo nu avu nici cea mai mică îndoială în legătură cu spusele sale (să fi fost altă minune?). Știrea căpătă imediat un caracter oficial și fu transmisă imediat în lumea largă. Ziua Judecății, spuse Isus, fusese fixată la treizeci de zile de la acel moment.

Toate guvernele convocară reuniuni extraordinare, pentru a adopta hotărâri în privința poziției ce trebuia adoptată față de noul eveniment, însă reuniunile produseră o harababură și mai mare. Au fost consultați cei mai buni gânditori și filozofi, dar zăpăceala crescu. Totuși dezordinea ce domnea în rândul claselor conducătoare nu-și afla corespondență în clasele de mai jos. Cele șase miliarde de ființe omenești care populau Pământul nu au fost afectate de știre. După o tulburare inițială, știrea fu absorbită și transportată undeva în străfundurile inconștientului colectiv; ca un concept al morții prezent în minte, care apare oricând îl chemi și totuși este absent din conștiință, unde ar deranja prea mult. Bunul și vechiul sistem al *mutării din loc* se dovedi din nou operant, astfel încât viața – pe ogoare, în birouri, pe stradă – își urmă cursul. Doar că deasupra capului fiecăruia atârna o nouă

sabie a lui Damocles, adăugată celor de mai înainte. În ierarhia socială se afla la nivelul cel mai înalt, la care eventualitatea de a pierde din mână puterea era considerată, într-un oarecare sens, mai gravă și, în același timp, mai evitabilă decât cea de a-ți pierde viața; așa încât, mesajul lui Cristos nu încetă să provoace griji, zdruncinături și să determine, finalmente, luarea de hotărâri.

7.

Isus și profesorul Onestone discutau în salonul-laborator al celui din urmă.

– Din ce motiv ai răspândit știrea despre iminenta Zi a Judecății? întrebă Onestone. N-am de gând să analizez dacă acest lucru se cade sau nu, dar tare aș fi curios să aflu, dacă-mi este îngăduit, care ar fi scopul, fiindcă nu-mi închipui că „Acolo Sus" se fac niște alegeri aleatorii.

– Motivul este simplu și evident, răspunse Isus. Ar fi fost de preferat, pentru reușita acțiunii Ziua Judecății, ca neamul omenesc, conștiința sa, să fi avut ceva mai mult timp, pentru a cugeta mai bine în legătură cu acest eveniment.

– Da, e logic. Nu-mi poți spune, însă, nimic referitor la desfășurarea evenimentelor? Despre cum anume va arăta acea Zi a Judecății? S-a stabilit deja totul, sau mai există încă niște variante necunoscute nici chiar „Acolo Sus"?

– Este un lucru evident că nu toate variantele sunt deja determinate. Altfel nu și-ar mai avea rost o Zi a Judecății, sau, cel puțin, nu și-ar mai avea rost intervenția mea aici. După cum ar trebui foarte bine s-o știu, în teoria *Determinării Absolute* – pe care ai enunțat-o – viața reprezintă, dintr-un anumit punct de vedere, un fel de sac al *Nedeterminării Parțiale*, care este unul din elementele ce stau la baza faptului că nici măcar „Acolo Sus" nu se știe tot ceea ce s-ar putea ști. Rămâne de notat faptul că orice s-ar putea întâmpla va fi exact ceea ce trebuie să se întâmple potrivit *Legii Fundamentale a Existenței*, sau, dacă preferi, a inevitabilei împliniri a *Destinului Universal.*

– Mărturisesc că, în ultima vreme, eficiența mea mintală nu s-a situat la niveluri care să-mi permită să înțeleg aceste lucruri în totalitatea lor. Îmi dau seama de faptul că sunt victima unui *declin entropic*. Dar pot încă să înțeleg, să-mi dau seama de această involuție aidoma, întru câtva, protagonistului acelui excelent roman al lui Daniel Keyes, *Flori pentru Algernon*. Iar acest lucru face să-mi piară toată vlaga.

– Nu trebuie să te mâhnești pentru ineluctabilitatea anumitor fenomene. Grație Invenției tale Definitive, ești individul cel mai puțin îndrituit din lume să se plângă de propria-i soartă. Tu ai coborât de pe cea mai înaltă culme pe care ar fi putut ajunge cineva vreodată. Asta nu trebuie nici să te mire, nici să te facă să-ți pară rău.

– Atunci când mă aflam pe culme, eram un filozof absolut și acceptam orice, așa încât mi-am putut realiza Invenția Definitivă, fără a fi deranjat în vreun fel. Dar acum, când nu mă mai aflu în starea firească de odinioară, nu mai sunt în măsură să mă situez deasupra evenimentelor și a judecăților cortico-talamice.

– Mai rezistă și tu vreo lună, apoi mâna *Domnului*, sub orice formă va fi ea, va pune lucrurile la punct într-un fel.

– Chiar nu-mi poți da nici un amănunt în legătură cu Ziua Judecății?

– Nici o ființă omenească nu trebuie să afle amănuntele cunoscute „Acolo Sus" în legătură cu asta. Acest lucru ar putea, teoretic vorbind, să polueze, *ca să zicem așa*, „puritatea Destinului". În ceea ce privește unele amănunte, necunoscute nici „Acolo Sus", ei bine, nu le-aș putea dezvălui chiar dacă aș vrea s-o fac.

– Faptul că unele lucruri trebuie să rămână secrete, înseamnă că ne așteaptă anumite surprize. Dacă Ziua Judecății ar trebui să fie așa cum și-o imaginează oamenii, n-ar mai fi nevoie de atâta taină.

Isus schiță un zâmbet.

– Constat că funcționalitatea plastică a configurațiilor tale neuronice nu te-a părăsit încă. Da, așa-i, vor fi niște surprize. De altfel, ia gândește puțin: cum ar putea să nu fie?

– Îi compătimesc pe cei care vor muri în următoarele treizeci de zile și nu vor apuca *Momentul Adevărului*, se strâmbă el. Trebuie să am grijă ca nu cumva să mă calce vreun autobuz zilele astea. În acele puține clipe ce mi-ar mai rămâne de trăit, nu mi-aș ierta-o niciodată.

În acel moment se auzi o hărmălaie, provenind dinspre ușa de la intrarea în apartament. În câteva clipite, ușa fu smulsă din țâțâni, iar un grup de indivizi mătăhăloși, echipați de război și având o înfățișare excitată și ostilă, pătrunse în salonul profesorului Onestone. Unul dintre ei lătră niște ordine tactice către alții din grup, care se împrăștiară rapid să ia în stăpânire colțurile, ușile și ferestrele. Șeful tăcu pentru o clipă, ocupat să-i confrunte pe profesor și pe mesia cu o fotografie pe care o ținea în mână. Apoi, arătă cu degetul spre Isus.

– *Ăla-i omul nostru!* Dragă domnule, dumneavoastră aveți nevoie de un tratament frumușel pe bază de ser al adevărului. *Înșfăcați-l!* Și aveți grijă să nu-l răniți! Și *eliminați-l pe celălalt!*

În timp ce doi soldați se năpustiră asupra lui Isus, ceilalți își îndreptară pistoalele-mitralieră asupra profesorului.

Acesta este, deci, modul în care El a ales să moară de data asta? se gândi Onestone pradă unor presentimente tragice. *În urma torturilor serviciilor secrete? Și eu care mă temeam ca nu cumva să fiu călcat de vreun autobuz...*

La numai o clipă după aceea, se săvârși minunea.

Din mâinile lui Isus țâșni un fascicul de fulgere care-i dezintegră pe intruși. Din ei nu mai rămase nimic.

Pentru prima oară, după ani și ani, profesorul avu o înfățișare prostească. Și nu spuse nimic.

– Când e necesar, *atunci o fac*, spuse Isus. Îmi pare rău că te-am speriat.

– Credeam că a... uci... ucide pe cineva era ceva con... contrar eticii tale..., se bâlbâi Onestone.

– Hm, știi cam puține despre etica mea. Oamenii ăia voiau să facă ceva nelegitim, dar, mai ales, nepotrivit din toate punctele de vedere, așa cum puține lucruri sunt pe lumea asta.

– A fost, totuși, un mod, ă-ă-ă, cam prea frapant de a săvârși o minune. M-am simțit mai degrabă decât într-un episod biblic, într-unul dintr-o povestire science fiction. Ba chiar ca într-o bandă desenată, de genul *Cei Patru Fantastici*.

– Hm, ți-am mai spus că nu mă comport tocmai după regulile culturale și sociale ale mediului în care mă aflu.

– Scuză-mă dacă am obiecțiuni, dar cred că nimeni n-ar fi găsit ceva de contestat, dacă în loc să-i fi transformat în cenușă pe acei oameni...

– Folosește cuvântul „dezintegrat". E mai actual și mai corect.

– ...dacă în loc să-i fi dezintegrat, ai fi săvârșit o minune care să-i facă, pur și simplu, să îngenuncheze la picioarele tale și să se pătrundă de Credința în Tine.

– Da, nimeni n-ar fi găsit nimic de obiectat la asta. Dar nici tu nu vei avea nimic de obiectat, dacă-ți voi spune că spiritul meu de supunere față de legi și față de stilurile epocii în care mă aflu este, în afara unui element funcțional, un *fapt estetic*. Deosebirile de mod fac notă discordantă în armonia configurațiilor mediului și eu țin la mare preț faptul că evenimentele, indiferent dacă sunt frumoase ori urâte, nu se potrivesc unele cu altele.

– Mă dau bătut. Scuză-mă, dacă am pus la îndoială spiritul artistic al operei tale.

– N-ai de ce te scuza. Arta este un tărâm în care poți avea încredere. Nici chiar „Acolo Sus" nu reușesc să rezolve problemele astea. Ca să nu mai vorbim despre faptul că acolo nu se face nici o legătură între conceptul de terestru și cel de extraterestru și de imposibilitatea de a pune de acord părțile în legătură cu semnificația acestui lucru. Dar a vorbi despre toate astea, mi se pare o stupiditate.

– M-am gândit că, în curând, vor mai veni și alții pentru a încerca să facă ceea ce n-au izbutit ăștia. Doar nu-i vei nimici și pe ei cu fulgerele tale?

– De acord cu tine. De fapt, am luat măsura să împrejmuiesc locuința cu un câmp de forță, prin care nu va putea pătrunde nici o forță ostilă...

– *Un câmp de forță?* Fir-ar să fie! Chiar că ne aflăm în atmosfera „Celor Patru Fantastici"! Citeam benzile astea desenate, pe vremea când eram copil. Am senzația că mă aflu lângă un supererou.

– În plus, am creat un câmp de forță împrejurul întregului oraș, ca un fel de cupolă protectoare, pentru a evita ca nătărăii ăia să provoace cine știe ce pagube cu vreo rachetă nucleară.

– Crezi că vor ajunge la așa ceva? Nici măcar nu-mi pot imagina una ca asta!

– Inimaginabilul rămâne ca atare, până când nu se poate constata. Apoi devine un eveniment nou, previzibil. În cazurile mai grave, fac apel la *atotștiința mea parțială*, pentru a evita ca evenimentele să se complice inutil în desfășurarea lor. A săvârși o minune în clipa exactă a unei explozii nucleare este cu putință, dar e mai puțin practic decât prevenirea accidentului.

– „Atotștiința parțială"! Ce mai e și...

– Știi bine că *nimic* nu poate fi absolut, nu?

– Da. Totuși, din când în când, mă condiționează vechile prejudecăți. Emotivitatea își urmează propriile legi.

În acel moment, sună telefonul. Onestone ridică receptorul. Era profesorul Getsmart, care se interesa dacă vizita lui și a prietenilor săi avea să fie agreată. Onestone îi răspunse afirmativ.

După o jumătate de oră, Getsmart, Firework, Goldberg și Morrison își făcură apariția în apartamentul profesorului Onestone. Își cerură scuze pentru scepticismul inițial, îndepliniră alte câteva mici formalități rituale convenționale, întrebuințând funcția lingvistică pentru ceea ce etologii numesc *discursuri de finețe*, apoi se așezară și începură să discute despre lucruri mai importante.

– Isus, începu mai vârstnicul Getsmart, ne poți spune ceva despre această... ă-ă-ă, Zi a Judecății?

– Îmi pare rău, dar amănuntele nu vor putea fi cunoscute decât în Ziua Judecății. *Atât!* Condiția este nemodificabilă.

– V-am spus dinainte că va răspunde așa, zise Morrison apoi se adresă lui mesia: Isus, sunteți cel puțin în măsură să ne dați măcar o idee despre cum arată... ă-ă-ă, Dumnezeu? Și despre cum merg treburile... „Acolo Sus"?

– Există anumite limite epistemologice care mă împiedică să răspund la întrebarea dumneavoastră, domnule profesor Morrison, chiar dacă aș avea intenția s-o fac. Instrumentul creierului dumneavoastră și, în subordine, cel al psihicului dumneavoastră actual sunt inadecvate funcției de a înțelege niște lucruri pe care, oricum, nici eu în identitatea mea omenească și pământească nu sunt în stare să le înțeleg pe deplin, darămite să le mai explic.

– Cum să mai insiști în fața unor asemenea argumente? observă laconic doctorul Goldberg.

– Onestone, rosti tânărul Firework. Ne poți tu spune ceva mai mult?

– Mă tem că nu, răspuse Onestone. Și eu aș dori să aflu, la fel ca voi. Tot ceea ce mi se pare că am înțeles este...

Le înșiră în rezumat prietenilor cele câteva elemente privind caracteristicile tărâmului „Acolo Sus", pe care le aflase de la Isus. Le povesti și despre minunile săvârșite cu puțin timp înainte.

– Interesant, comentă Firework. Fir-ar să fie, acum sunt și mai curios decât înainte.

– Da, admise Morrison. Într-un anumit fel, cunoașterea nu este o afacere bună. Cu cât știi *mai multe,* cu atât mai mult îți dai seama că *nu* știi și că deci, ai vrea să știi *și mai multe.*

Isus oftă.

– Această problemă există într-un anumit fel și „Acolo Sus". Într-o măsură cu mult mai mare decât „aici jos"... și e logic să fie așa.

– Fir-ar să fie ele de lucruri necunoscute! afurisi Goldberg.

– Domnilor, interveni profesorul Morrison. Vă rog să examinați încă o dată teoria mea enunțată alaltăieri. Nimic nu ne interzice să gândim că Isus este, în realitate, fie emisarul unei forme de viață extraterestre trimis „aici jos" pentru a supune specia noastră unui fel de „Judecată" care, dacă e favorabilă, i-ar putea permite să fie admisă într-un soi de... să-i spunem *comunitate galactică.* Acum...

– Ai citit prea multă literatură science fiction. Ți-am mai spus-o și ieri, îl întrerupse Firework.

– Bine, să-l întrebăm pe amfitrionul nostru, încuviință Getsmart.

– Nu cred că vom primi o explicație de natură să ne lămurească, replică Morrison. Oricum, Isus, ați auzit ce am zis? Ne puteți spune ceva?

– Definițiile sunt, ca întotdeauna, pline de greșeli epistemologice, motiv pentru care nu voi cădea în greșeli de acest gen, vorbi Isus. Teoria dumneavoastră tinde să explice în mod excesiv o stare a realității și aceasta mă determină să vă sugerez de a nu vă lăsa complet furați de ea. Este însă un sfat generic pe care l-aș putea da oricărei persoane inteligente în legătură cu orice argument. Orice cunoștință este, în realitate, un *act de Credință*. Dacă obiectul *Credinței* dumneavoastră este teoria pe care ați enunțat-o, *cine sunt eu*, ca să vă spun că ea nu-i adevărată?

– Un răspuns notabil, observă Firework.

– Vorbește ca un filozof, aprobă Getsmart.

– Acest lucru dovedește, dacă mai e nevoie, că este *cu adevărat* persoana care susține că este, declară Goldberg. La vremea sa, Isus a fost, desigur, un mare filozof, dar într-o măsură *proporțională* culturii din epoca respectivă. Un Cristos al zilelor noastre nu ar putea să nu țină seama de patrimoniul de cunoștințe acumulat în acești două mii de ani.

– Să dovedească... Nu dovedește *nimic*, obiectă Morrison. Admit că ar putea constitui un indiciu al problemei în cauză, dar indiciile cele mai consistente sunt altele: conferința mondială, minunile...

– Ești același pedant dintotdeauna, Morrison, zise Firework.

– Binevoiți să mă scuzați, se scuză Isus. Va trebui să lipsesc pentru o clipă.

– V-am plictisit cu prostiile noastre? întrebă Morrison cu o expresie îngrijorată.

Isus râse șiret.

– Nu, câtuși de puțin. Dar trebuie să merg la toaletă. În literatură și în cinematografie acest lucru nu se întâmplă niciodată. Și nici în Biblie, mi se pare. Dar în realitate... vă rog să mă scuzați.

Isus părăsi în grabă încăperea și lipsi câtva timp. Ochii celor patru oaspeți se ațintiră asupra lui Onestone.

– Cum ați petrecut împreună aceste luni? întrebă Getsmart. Îmi închipui că mai întâi de toate ați făcut minuni cu niscai bănuți și...

– S-o lăsăm baltă, îl opri Onestone. Lui Isus nu-i place să facă minuni cu bani.

– Înseamnă că n-ați stat chiar pe roze. Noi crezusem că...

– Încercați și voi să trăiți cu Cristos *în spinare* și apoi să-mi povestiți cum e.

– Puteai să ne ceri să-ți dăm o mână de ajutor, spuse Goldberg. Noi n-am mai dat semne de viață, pentru că...

– Deh, e inutil să mai vorbim despre lucrurile astea acum, puse capăt discuției Onestone.

– Mă gândeam, începu Morrison cu ochii rătăcindu-i pe undeva prin tavan, că este evident că pe Lumea Cealaltă, admițând că ea ar exista cu adevărat, va fi în mod necesar menținută și neschimbată deosebita corelație electromagnetică a creierelor noastre care determină și face să se deosebească gândirea și existența fiecăruia dintre noi. Ceea ce nu-mi este clar, va fi aceasta cu putință în afara mecanismului *feedback*-urilor senzoriale și glandulare... trupul fizic... fără ca în acest mod să fie afectată, în vreun fel, sus-menționata corelație electromagnetică, adică mintea noastră. Cum *poate* funcționa?

– Gândește-te la problemele tale în liniște, spuse Firework. Avem și așa destule probleme pentru a ne mai dori și altele.

Isus se întoarse în cameră. Conversația mai continuă preț de vreo oră, fără a se înregistra vreo noutate. Apoi, cei patru oaspeți își luară rămas-bun și plecară; Onestone se așeză la masa de scris pentru a termina proiectarea unui penis bifurcat rapsod (în paralel cu funcția clasică, modelul era în măsură să povestească, cu voce caldă, basmele lui Andersen), în timp ce Isus se așeză să se relaxeze în fotoliu, delectându-se cu vizionarea unei videocasete. Ziua se sfârși în mod liniștit, fără a se mai înregistra lucruri neplăcute. Nu mai urmă nici o altă incursiune a serviciilor secrete. Doar o explozie nucleară se produse dincolo de cupola

protectoare a orașului, dar nu provocă nici o pagubă și nici măcar nu fu percepută de locuitorii acelor meleaguri.

8.

Luna se scurse exact cu aceeași iuțeală, sau încetineală, cu care se scurge întotdeauna o lună; adică o unitate de timp fixă. Unora li se păru că are ineluctabila grabă a cărămizilor dintr-o clădire care se dărâmă, zorind spasmodic și fără putință de a fi oprite spre noul lor echilibru dinamic: grămada de moloz. *Nimic* nu le oprește pe cărămizi din goana către destinul lor, așa cum *nimic* nu oprește acum zilele și minutele din goana lor spre *Judecata* voastră...

Pentru alte persoane, luna aproape că nu se mai termina. Două milioane și jumătate de secunde constituiau entitatea agoniei ce trebuia îndurată. Într-o lună mai era încă timp (funcție cât se poate de plastică) să îmbătrânești câteva decenii... și să mori de moarte naturală.

Două feluri de frică.

Pentru o altă categorie, luna dură o lună. *Bunicul-Cel-Fără-Conștiință* spălă cămărița *Mamei-Conștiință* și scoase de acolo toate obiectele ce încurcau și nu erau necesare. O bună *Credință* într-o bună *Biserică* era detergentul nimerit pentru a curăța murdăria *Îndoielii*. Dar chiar și o bună *Credință* într-o bună *Știință*, sau *În Orice Alt Lucru*, îndepărta până și cele mai pernicioase urme de *Îndoială*.

Indivizii cu o neclintită încredere în a lor *Weltanschauung* pătimiră mai puțin decât alții în timpul scurgerii celor treizeci de zile.

Profesorul Onestone petrecu acel timp în liniște. Conștiința îi apărea mai semnificativă decât existența pur și simplu (viața *este* cunoaștere, susținea el; indivizii care fugeau de cunoaștere puteau, cel mult, să fie considerați drept „existenți"; nu *realmente* vii, cel puțin nu *în măsura* în care se considera el însuși), astfel

că aștepta cu nerăbdare ca momentul fatidic să vină cât mai repede. Încetă să se mai ocupe de instrumentele pentru satisfacerea sexuală a omului și-și consacră timpul ce-i mai rămânea lecturii unor clasici ai science fiction-ului ca Heinlein, F. Brown, Sheckley și P. Dick, pe care, în trecut, își dorise mereu să-i citească, dar pentru care nu-și făcuse niciodată timp.

Cât despre Isus, fu constrâns la început să se apere de asalturile reprezentanților nenumăratelor *Biserici* și *Secte Religioase*, care îi cereau, fiecare în parte, să se înjosească în a face declarații cum că era direct implicat în fenomenul ce urma să aibă loc. Când nu mai putu suporta, se văzu silit să recurgă la o minune pentru a scăpa de ei.

Apoi, mesia își petrecu o vreme în căutarea unor fetișcane. Mai înainte ca respectiva cunoștință să devină biblică, se întâmplau, totuși, elemente neprevăzute și neplăcute. Într-una din împrejurări, imediat ce fetișcana îi află adevărata identitate, încercă să-l violenteze sau cel puțin așa i se păru lui. Ieși anevoie dintr-o situație ce nu era pe măsura cerințelor sale de echilibru și spontaneitate. Într-o altă împrejurare, o fetișcană făcu un colaps și muri, aflând cine era. Pe Isus treaba îl deranjă mult și, după ce o învie pe fetișcană, hotărî să-și abandoneze poftele amoroase. Nu avea să mai îngăduie nicicând ca nevoia trupului său de a restabili echilibrele endocrine să creeze probleme altora. Prietenul său, Onestone, îi propuse să-și potolească testosteronul neliniștit prin vreo minune. Isus îi explică că, după canoanele eticii sale, o autominune, adică o minune având drept scop procurarea propriei plăceri fizice era o formă foarte gravă de *masturbație transcendentală*, păcat ce avea să fie pedepsit destul de aspru după ce el va părăsi identitatea omenească. Nu cunoștea motivațiile tuturor legăturilor și obligațiilor pe care le avea, motivații ce făceau ca ele să devină necesare, dar, în definitiv, asta era valabil pentru orice viețuitoare de pe orice treaptă.

Așa trecu și luna aceea. Pentru profesorul Onestone. Pentru Isus Cristos. Și pentru toți ceilalți.

Într-o bună dimineață, în aparență la fel ca toate celelalte dimineți, începu... Ziua Judecății.

9.

Atunci când se trezi, la ivirea primelor raze de soare, profesorul Onestone descoperi că prietenul lui mesianic nu se afla acolo. Probabil că ieșise din casă înainte de mijirea zorilor. Dar, oare chiar ieșise... sau dispăruse? Sau *cine mai știa ce altceva* se întâmplase cu el. Nu dispunea de nici un fel de elemente pentru a putea formula vreo judecată.

Timp de câteva ore, nu se petrecu nimic ieșit din comun. Apoi, pe neașteptate, într-o clipită îl revăzu pe Isus. Nu a fost însă singurul.

Fiecare creatură omenească de pe suprafața Pământului fu distrasă de la ocupația ce o avea, deoarece îi apăruse în față Isus Cristos.

Era o măreață minune tridimensională în culori, polifonică și personalizată. Cristos adoptase trăsăturile somatice ale fiecărui individ, indiferent de etnia din care făcea acesta parte, și i se adresa în propria-i limbă.

– Bună ziua, de Ziua Judecății, rosti Isus formula de salut.

Onestone și șase miliarde de ființe omenești îl ascultară stupefiați.

Mesajul transmis de Isus fu simplu și clar. Trebuia să fie pe înțelesul tuturor.

– Este o *Zi* de o importanță crucială pentru neamul omenesc. Perioada de așteptare, pentru a afla ce formă și ce semnificație va avea Ziua Judecății s-a încheiat și acum pot, în sfârșit, să vă dezvălui cea mai dorită dintre informațiile neștiute de Om. Deci, semnificația pe care o are Ziua Judecății este...

Isus dispăru.

Șase miliarde de indivizi încetară dintr-o dată să-l mai vadă.

După câteva clipe reapăru.

– Scuzați-mă. A fost o mică problemă tehnică în stabilitatea minunii. Spuneam, deci: semnificația pe care o are Ziua Judecății este... *literală*! Astăzi, Omul, într-un anumit sens, se va judeca pe el însuși și va trage concluzii personale privind propria sa natură și funcțiune. „Acolo Sus" nu se va face nimic

pentru desfășurarea acestei judecăți. În fond, cine suntem noi, „Cei-De-Acolo-Sus" ca să ne impunem voința și judecata în legătură cu niște lucruri ce-i privesc îndeosebi pe locuitorii acestei planete? Dacă judecata ar fi căzut în sarcina noastră, n-ar fi fost nevoie să vă informez despre iminența unei Zile a Judecății. „Acolo Sus" ar fi fost luate niște hotărâri, care apoi ar fi fost, pur și simplu, aplicate. Liberul vostru arbitru ar fi fost anulat – ceea ce nu s-a întâmplat.

Așa stau lucrurile, care va să zică, încercă să reflecteze Onestone. *Nu pot să hotărască destinul în interiorul Sacilor de Nedeterminare a Vieții.*

– Dar vă invit să reflectați asupra celui de al doilea sens al cuvântului „Judecată". Judecată mai înseamnă și *bun-simț*. A doua caracteristică a acestei zile cruciale este aceea că neamul omenesc va îmbina judecata asupra lui însuși cu dobândirea bunului-simț, de care a dus dintotdeauna lipsă. După ce se va fi judecat pe ea însăși, Omenirea va acționa... *în mod judicios*. Vă doresc, tuturor, o zi bună.

Isus zâmbi.

Apoi dispăru.

De data aceasta *nu* din cauza unei defecțiuni tehnice în stabilitatea minunii.

Onestone era dezamăgit. Se așteptase la ceva mai mult. În cel *mai fericit* caz, Omenirea devenise mai înțeleaptă... dar el nu învățase nimic nou. I se părea că totul era întrucâtva banal. Esența Zilei Judecății se reducea la un fel de joc de cuvinte. Interpretarea literală... cele două înțelesuri ale cuvântului „judecată"... Se întrebă dacă și în alte limbi, cuvântul avea un dublu înțeles. În caz contrar, cu siguranță că Isus ar fi dres-o el cumva, exprimând conceptul în alt mod.

În lume, bucuria era nemărginită. Senzația de ușurare care plutea pretutindeni era atât de puternică, încât îmbrăca aproape o formă materială. Toți oamenii reflectară, pe scurt, fiecare după propriile-i capacități, asupra naturii proprii și cea a neamului omenesc. Apoi, cu toții, fără deosebire, se simțiră cuprinși de un

puternic sentiment de bunătate și de înțelegere. În aer se simțea ceva ca un parfum de Eden. Indivizii, orice ar fi făcut ei în segmentul de viață anterior, căzură cu toții pradă nevoii de nestăvilit de a face o faptă Bună, ceva *reabilitant*, care să asigure o mai puternică semnificație și consistență noii și tinerei condiții de ființe responsabile și judicioase.

Fiecare făcu ce putu, potrivit mijloacelor de care dispunea și celor mai profunde înclinații ale sale. Unii oferiră mese, alții încetară să mai polueze mediul; unii își dăruiră averea săracilor; o altă categorie renunță să se mai îmbogățească din munca semenilor; unii renunțară la comerțul cu heroină; alții închiseră porțile fabricilor lor de tranchilizante; unii își încheiară activitatea de șamani; alții se sărutară cu toate persoanele care le ieșeau în cale; în sfârșit, unii își propuseră să fie *și mai buni* decât toți ceilalți.

Unii, care dispuneau de mijloace potrivite, își asumară greaua răspundere de a lua măsuri care să garanteze, pretutindeni, *Bunătatea Absolută*.

Niciodată ca până în acel moment nu se percepuseră pe ei înșiși atât de judicioși și de înțelegători ai necesităților planetare! În ei înflorea, în toată măreția sa, sentimentul destinului, conștiința intimă că fericirea supremă a locuitorilor Pământului se afla în mâinile... și în faptele lor.

Indivizii cei mai puternici ai societăților omenești nu se sustraseră de la greaua îndatorire care-i aștepta. Perfecțiunea trebuia să fie atinsă cu orice preț. Era o răspundere pe care o aveau față de semenii lor. Nu trebuia să mai existe *niciodată* teama și pericolul ca primii să treacă la acțiune *ceilalți*!

Așa încât, la puțin timp după prânz, responsabilii celor mai mari blocuri politice hotărâră, simultan, să trimită contingente cu viruși sintetici speciali pe teritoriile adverse. Războiul bacteriologic era cel mai indicat în asemenea situație grea. Virușii artificiali nu atacau speciile de animale și nu devastau mediul înconjurător, ca o bombă termonucleară; aveau o perioadă de incubație de câteva ore și o evoluție patologică tot atât de rapidă.

Înainte de lăsarea serii avea să se termine totul.

10.

Profesorul Onestone nu se simțea prea bine, atunci când Isus se întoarse acasă. Soarele de abia apusese. Încă vreo câteva ore și Ziua Judecății avea să se sfârșească.

Isus se lăsă să cadă în fotoliu, evident sleit de puteri.

– Îmi pare rău, spuse el. Evenimentele au luat cursul „B".

– Ce vrea să însemne asta? întrebă Onestone.

– Există o scară a probabilităților evoluțiilor posibile ale destinului. Numărul dezvoltărilor posibile avea valoarea „n", în funcție de *Sacul Nedeterminării* reprezentat de fenomenul „Viață". A fost aleasă soluția „B", a doua în ordinea probabilității.

Isus îi povesti prietenului său despre războiul bacteriologic total, care se declanșase pe toate continentele. Peste ființele omenești se revărsaseră virusi închiși în capsule speciale, lansate din mii de sateliți artificiali secreți, care de ani și ani de zile amenințaseră masele de oameni ce habar n-aveau de nimic. Virușii fuseseră astfel concepuți încât să atace metabolismul uman cu o rapiditate foarte originală; înainte de ivirea unei noi zile (în sens figurat, logic, din cauza diferenței de fus orar), nici o ființă omenească nu avea să mai dețină un metabolism bazal superior pragului sub care viața nu mai era posibilă.

– Nu se poate vorbi, în nici un caz, de *happy-end*, observă Onestone deprimat.

– Potrivit unei viziuni antropocentrice față de care, din păcate, dat fiind actuala mea fiziologie omenească, nu pot să nu fiu îngăduitor, nu, nu-i un *happy-end.* Dar privind lucrurile de sus, orice soluție, dacă există una, are aceeași valoare ca oricare alta.

– Cred că înțeleg ceea ce vrei să spui. În natura Omului există o problemă care trebuia să fie rezolvată într-un mod oarecare. N-a fost ales cel mai bun sistem, dar problema tot a fost rezolvată.

– Mai mult sau mai puțin. Neamului omenesc îi lipseau capacitățile fundamentale de a se integra în ecosistem fără a-l distruge. *Sau* își rezolva această deficiență, *sau* se retrăgea la timpul potrivit, înainte de a provoca un holocaust cu mult mai mare, în care ar fi târât ecosistemul însuși.

tuturor li se păruse moment al realizării unui film SF, sau al unui spot publicitar. Un obișnuit al cuvântării matinale a papei, ușor de recunoscut după veșmântul din suc de roșii, se supărase pentru intruziunea unui obiect atât de profan în piața lor și se plânsese colegilor.

Apoi, ca într-un adevărat film SF, o ușă glisase încet, o scăriță coborâse bâzâind până la sol și în cadrul deschizăturii se ivise un extraterestru. Străinul privise în jur, apoi începuse să coboare încet treptele scării și, după o clipă de ezitare, pusese piciorul pe pământ.

Pentru prima dată în istorie o formă de viață extraterestră pusese piciorul pe planeta noastră!

Hm, la drept vorbind, ceea ce străinul pusese pe pavajul pieței San Pietro nu fusese chiar un picior. Nici un tentacul. Și nici un pseudopod.

Fusese un pantof. Străinul era încălțat cu pantofi *Adidas*.

Avea o înălțime de circa un metru optzeci, păr blond și ochi albaștri, un fizic slab și un zâmbet strălucitor. Ah, uitam lucrul cel mai important: era o ființă omenească. Cât se poate de omenească. Mai omenească decât cea mai mare parte dintre noi.

Puștancele se strânseră imediat în jurul lui, pentru a cere autografe.

Extraterestrul era foarte frumos, părea un actor. Purta o cămașă largă, foarte fină, *Armani*, blugi *Levis* cu arabescuri reflectorizante (foarte la modă în acea primăvară) și o pereche de ochelari de soare *Rayban*. Nimeni nu-și dădu seama, pentru moment, că era un extraterestru. Cu atât mai mult cu cât se arătă foarte cordial și oferi autografe cu naturalețea celui obișnuit cu asta. Singurul care a intuit totul a fost un scriitor de SF care trecea din întâmplare prin piața San Pietro chiar în acel moment. Dacă ar fi fost vorba despe un obișnuit film SF sau ceva similar, s-a gândit el, actorul ar fi fost în sintonie cu astronava, adică travestit în monstru sau în astronaut. Și ar fi purtat cel puțin un combine-

zon argintiu. Dar aspectul său sportiv și îmbrăcămintea purtând, în mod paradoxal, însemnele firmelor producătoare sfârșeau prin a avea semnificația cea mai improbabilă. De aceea, scriitorul se întorsese liniștit acasă, râzând șiret în sinea lui.

Timp de o jumătate de oră nu s-a petrecut nimic demn de semnalat.

Apoi a apărut o echipă a televiziunii, care a luat un interviu străinului.

– Ne aflăm în direct, prin cablu, cu 32% din gospodinele din întreaga Europă, a început reporterul, dar și cu 24% din totalul șomerilor, cu 3% din totalul lucrătorilor dependenți, cu 2% din lucrătorii independenți, cu 65% din animalele domestice, cu...

– Ah, în sfârșit, mass-media! au fost primele istorice cuvinte rostite de extraterestru în timp ce-și privea ceasul de mână *Cartier*. Mă temeam că nu veți mai veni!

– Binevoiți să le explicați telespectatoarelor, telespectatorilor și dobitoacelor care ne ascultă ce anume faceți aici? E vorba despre un film? De o găselniță publicitară? De un joc cu premii? Cine-i regizorul? Sau producătorul?

– Trebuie să transmit un mesaj popoarelor pământului, a rostit extraterestrul.

– Fără nici un fel de publicitate, vă rog! Sponsorilor noștri nu...

– Suntem extratereștri și aceasta este astronava noastră, a zis străinul.

– *Mă rog, mă rog!* Continuați!

– Am venit în bună pace, pentru a aduce belșug și prosperitate neamului omenesc. Noi vă putem oferi...

– *FĂRĂ NICI UN FEL DE PUBLICITATE*, VĂ ROG!

– ... noi cunoștințe în domeniul teoretic, tehnic și filozofic. Veți fi bine veniți în Liga Galactică a Lumilor Autoconștiente. Îmi închipui că aveți întrebări de pus...

– Bineînțeles! Și încă foarte multe! Să vedem... știți, desigur, că ieri seară la ora 23.00, la Messina, a fost observat un OZN de culoare roz. La aceeași oră, într-o altă parte a orașului, zeci de

persoane declară că au văzut-o apărând pe Sfânta Fecioară și martorii afirmă că era învesmântată tot în roz! Vă pun întrebarea: ar putea exista aici vreo legătură? Dumneavoastră credeți în OZN-uri?

Acesta a fost istoricul dialog care a inaugurat relațiile dintre Om și Civilizația Galactică. Dialogul avea să facă apoi ocolul lumii, să fie inclus în manualele de școală, gravat în marmură și expus în muzeele din toate țările, răspândindu-se în întreaga galaxie. Oamenilor de cultură de pe pământ avea să le fie pururea rușine de acest lucru.

Totuși, aproape nimeni dintre cei ce urmăreau sus-amintita transmisiune pentru gospodine nu a luat în serios dezvăluirea. Singurul care a avut ascuțimea de minte să înțeleagă imediat despre ce anume era vorba a fost un tânăr carabinier din Roma, care pentru istețimea sa avea să fie avansat ofițer. Tânărul, care urmărea emisiunea împreună cu mama sa și cu câinele, într-un apartament din apropierea pieței San Pietro, s-a repezit la locul cu pricina și a ajuns la timp pentru a apărea în emisiune, intrând astfel în istorie și o dată cu el și Arma sa.

– Îmi dați voie? a spus el, intrând pe platou. Sunt un militar din corpul jandarmeriei. Dumneavoastră sunteți un extraterestru?

– Ah, desigur! a încuviințat străinul. Da, sunt un extraterestru și am plăcerea să vă întâlnesc.

– Prezentați-mi actele dumneavoastră, vă rog, a zis noul venit.

– Cum? a întrebat străinul. V-am spus doar, sunt un extraterestru.

– *Eu*, unul, vă cred. Dar noi nu facem favoruri nimănui.

Într-o altă epocă, pentru a intra în istorie ar fi fost de ajuns un singur cuvânt sau o frază cu semnificații deosebite, ca de exemplu: *Piară Samson împreună cu toți filistinii săi*, *Mă supun ordinelor dumneavoastră*, *Un pas mic pentru om, dar un pas uriaș pentru omenire*, și așa mai departe.

În schimb în Era Transmisiunilor, în care *Informația* era culeasă de pretutindeni – în cruda ei realitate – și transmisă apoi, imediat, cine știe unde și înmagazinată, așa cum se găsea, pentru

a se transforma apoi în emblemă, mitul sfârșea prin a deveni, mereu, prima scârnăvie ce era rostită, numai pentru a fi – cu orice preț – prima.

Toate acestea au făcut așa încât cuvintele rostite de reporter și de carabinier să se întipărească adânc în memoria mea; îmi amintesc de ele cu aceeași limpezime cu care-mi amintesc de numele meu, de rugăciunile din copilărie, de formația cu care Napoli a câștigat Cupa Campionilor și de toate lucrurile mai importante din viața mea.

5. Eul narator

Mi-am dezvăluit de curând existența, așa încât merit să se vorbească puțin și despre mine. În cazul în care nu s-a înțeles, ei bine, sunt *Eul Narator*, adică acea personificare a unei narațiuni folosită de scriitor pentru a se bucura de mai multe mijloace de introspecție și pentru a se apropia cât mai mult de cititor.

Personal, n-am înțeles niciodată motivul pentru care eu, *tocmai eu*, exist. Dar, mă rog, este o problemă a mea și-i rog pe toți cei ce mă ascultă să se țină deoparte și să se gândească la propriile lor probleme.

Să ne îndepărtăm însă de aceste argumente, care n-au nici în clin nici în mânecă cu povestirea și care au apărut aici doar ca o consecință a sus-menționatelor facultăți introspective.

Numele meu este – dacă nu vă e cu supărare – Antonio Esposito; sunt întrucâtva napolitan, sunt astronaut și lucrez în cadrul *ASIM*, adică *Agenția Spațială Italiană Meridională*.

Inițial nu mi-am dorit să devin astronaut. După toți anii de învățământ n-am obținut decât o biată diplomă de contabil care nu m-a ajutat nicidecum să-mi realizez visul din tinerețe: de a deveni bancher elvețian. În schimb, după terminarea studiilor, m-am consacrat vânzării – pe stadion, duminica, în timpul meciurilor de fotbal – de caramele halucinogene și de ciocolate cu soia. Apoi, pentru un timp, am fost băiat de prăvălie într-un magazin care vindea diverse mărfuri de monopol statal – sare, tutun,

heroină, pilule anti-SIDA etc. – și în cele din urmă, datorită pilelor puse de un unchi al fratelui unei prietene din copilărie a cumnatului meu, precum și grație unui foarte încâlcit schimb de favoruri, m-am trezit în posesia unei diplome de astronaut, pe numele purtătorului, pe care cineva, n-am aflat niciodată cine anume, o câștigase la un joc de cărți de la un militar milanez.

Nu-i adevărat că trebuie să ai cine știe ce studii pentru a deveni astronaut. Nu mai este o treabă atât de complicată ca pe timpuri. Lucrurile complicate le rezolvă acum calculatoarele, iar astronautului nu i se cere nimic decât să stea în banca lui, să plutească prin aer, să admire peisajul prin ferestruică (nu, nu se cheamă așa, dar, mă rog, mă rog) și apoi să povestească televiziunii emoțiile prin care a trecut și ce greutăți a trebuit să înfrunte. Iar în de-alde astea sunt foarte priceput. Așa cum am știut să născocesc greutățile pe care le-am înfruntat, lăsând la o parte modestia, ei bine, nimeni nu-i în stare s-o facă. Eram unul dintre cei mai buni astronauți în circulație.

Să-mi fie îngăduit acum să ies din scenă; voi reapărea în povestire mai încolo, în chip de Eul Narator. Sau, poate, nu? Hm, vom vedea.

6. Instalarea

Extratereștrii nu se comportaseră câtuși de puțin în acele moduri stupide și smintite descrise în orice povestire sau film SF care se refereau la perioada anterioară debarcării.

Acționaseră în conformitate cu exigențele neamului omenesc – de a nu amenința, provoca, ultragia; acela fusese motivul pentru care pe planetă coborâseră puțini, nu prea mulți dintr-o dată, și se dovediseră a fi mereu frumoși, cordiali, simpatici, prietenoși și generoși.

Apăruseră imediat la televiziune, pretutindeni, și milioane de femei se îndrăgostiseră de bărbații străini, așa cum și milioane de bărbați le priviseră cu ochi visători pe prea frumoasele aliene. La urma urmelor, de ce anume trebuia să te temi? Extratereștrii

erau ființe omenești, la fel ca toate celelalte ființe omenești; aveau același chip și, pe cât se putea deduce din cuvintele lor și din acțiunile lor, aveau chiar trăsături mai bune. Extratereștrii încarnau imaginea idealizată pe care Omul o avea despre sine însuși. Erau așa cum orice persoană gândea că trebuie să fie o ființă omenească perfectă.

Se înțelege de la sine faptul că alienii deveniră, în numai câteva luni, copiii răsfățați ai publicului; iar mașinăria comercială de făurit staruri se puse imediat în mișcare, declanșând o furibundă promovare. Pretutindeni se vindeau tricoturi, figurine, afișe publicitare, abțibilde, roboței, statuete și copii din lumea a treia supuși unor complicate operații plastice faciale, purtând toți și toate efigiile celor mai renumiți extratereștri. În numele alienilor se confecționau costume de cosmonauți, argintii, astronave-jucării și culori verzi pentru piele, dar și gustări pentru copii, prezervative, cântece rock și loțiuni anti-SIDA. În plus, se făceau colecte pentru planetele subdezvoltate din sistemul Alpha Centauri, pentru noile religii și pentru manualele de psihanaliză.

Nou-veniții erau cei mai solicitați oaspeți ai emisiunilor TV de tot felul, totuși genul de program prin care atrăgeau cel mai mult atenția era talk show-ul. Prezența lor, ordonată, inteligentă, educată și instructivă făcea să încremenească în fața ecranelor din țările civilizate, aproape tot atâta lume câtă urmărea meciurile echipei naționale de fotbal.

Extratereștrii (E.T.) stăpâneau la perfecție toate graiurile, dar evitau să facă paradă de acest lucru și aveau nume proprii similare celor din țările în care se găseau.

Apar din nou, dintr-o dată eu, Eul Narator (Antonio Esposito). Spusesem că voi reapărea într-o bună zi, așa că nu vă mirați.

L-am cunoscut pe primul meu extraterestru (E.T.) cu ocazia unui talk show la care am participat în calitatea mea de astronaut. Se numea Gianni. Era înalt, avea părul negru și caracteristici somatice abrupte. Ulterior, am aflat că le produsese aceeași impresie tuturor celorlalți cărora li se întâmplase să-l vadă.

Fie-mi îngăduit, acum în calitate de Eu Narator, să-mi exercit dreptul de a schimba stilul narativ *ad arbitrium*.

Et voilà! Iată o videocasetă cu înregistrarea aceluiași talk show. Dar acum te uiți la televizor. S-a dus cu videocaseta...

7. Talk show-ul

RAI – Radioteleviziunea Italiană – RTCIPAI
Radio-Televideo-Comunic-Inform-Psiho-Acțiunea Italiană
prezintă
GHICI CINE VINE DUPĂ CINĂ?
TALK SHOW
Cocktail
din diferite aspecte ale omenirii prin comparație

Prezentatorul: Doamnelor și domnilor, bună seara. Intrăm imediat în legătură, ca întotdeauna, cu Napoli, unde este pe cale să se săvârșească minunea lichefierii sângelui lui San Gennaro. Napoli, ești pe recepție? Mă auzi?

(Se vede corespondentul din Napoli, care comentează cele ce se petrec; apoi se vede sângele închegat al lui San Gennaro, care se lichefiază pe neașteptate! Clipa Sfântă este propusă, de mai multe ori, pentru reluare cu încetinitorul. După aceea se asistă la minunea/noutatea recoagulării artistice a Sfântului Sânge: în numai câteva clipe, sângele se încheagă, formând imaginea tabloului lui Leonardo înfățișând Cina cea de taină. Mare minune. Dispariția imaginii.)

Prezentatorul: Lucruri de-a dreptul emoționante! Să începem, deci, emisiunea. După cum veți vedea, acesta este un reportaj deosebit, pentru că avem printre noi un oaspete *cu totul și cu totul* excepțional. Așa cum o cere tradiția *nu* vi-i voi prezenta pe cei șapte oaspeți din astă-seară, pentru că au fost invitați aici în

virtutea celebrității pe care au știut să și-o câștige și care va constitui pentru ei un privilegiu sau un handicap, după cum vor fi, sau nu, recunoscuți. Consider totuși că nu veți avea dificultăți în recunoașterea lor, pentru că este vorba, fără excepție, de personalități cu priză la public. Iată, acum camera îi încadrează într-o imagine panoramică. Vedeți un celebru popularizator de știință, un astrolog, un astronaut, un cardinal al Sfintei Mame Biserici, o exponentă a Listei Feministe a Noii Femei, o porno-artistă și... *un extraterestru*. Da, chiar așa, un extraterestru. Pare a fi un om, se comportă la fel ca un om, numai că s-a născut pe altă planetă, aflată la depărtare de mulți ani-lumină de Pământul nostru. Ați auzit cu toții vorbindu-se despre acești extratereștri care au venit la noi în mod prietenesc și care au știut să-și cucerească, imediat, simpatia noastră. *Cine* dintre voi nu are în casă o imagine a astronavei lor, așezată deasupra șemineului. *Cine*, oare, dintre voi nu s-a spălat pe față cu un săpun mirosind a parfum venusian? Vom trece imediat la incredibilul nostru oaspete. Dat fiind că această emisiune se va derula, inevitabil, în jurul prezenței lui aici, voi face o excepție ca să vi-l fac cunoscut mai pe larg: prietenul nostru stelar se numește Gianni. Așa este, domnule Gianni?

E.T. Gianni: *E.T.* Apelativul nostru este E.T. – Extraterestru.

Prezentatorul: Aveți dreptate. Domnule E.T. Gianni, aveți înfățișarea unui om tânăr, care nouă ne este foarte familiară. Ați binevoi să ne spuneți unde v-ați născut și când anume?

E.T. Gianni: M-am născut pe a doua planetă a unei stele cu masa și clasa spectrală asemănătoare celor ale Soarelui vostru, acum circa 4000 de ani, dacă m-aș lua după modul vostru de a calcula timpul.

Prezentatorul (zâmbind și clipind din ochi): E un pușțan, ce mai!

E.T. Gianni: Știu că pentru voi ar putea fi neverosimil, dar dacă ar fi să mă iau după semenii mei, sunt într-adevăr foarte tânăr, gândindu-ne că noi trăim în medie douăzeci de mii de ani. Eu am terminat studiile și am o diplomă, ca să folosesc o expresie

cunoscută la voi, abia acum opt sute de ani iar venirea pe Pământ reprezintă prima mea slujbă.

Prezentatorul: Bine, am abordat unul dintre subiectele cele mai interesante. Motivul pentru care ați venit pe Pământ. Oamenii simpli *știu* de acum că vă aflați aici pentru a ne acorda asistență și a ne ajuta. Într-adevăr, nimeni nu se teme de voi. Totuși, motivul venirii voastre nu este limpede tuturor. Ce plan ascuns v-a hotărât venirea voastră, fie și pașnică? Care este povestea completă a acestui eveniment important pentru noi? Să vedem dacă vom reuși să le oferim telespectatorilor un cadru clar și comprehensibil.

E.T. Gianni: Bine. Voi încerca să rezum, în câteva cuvinte și cu ajutorul unor concepte hiperexemplificate, cauzele vizitei pe planeta voastră. Nu mă voi pierde în amănunte care, ce-i drept, ar face povestirea mai interesantă, dar m-ar ține aici pentru a vă vorbi poate timp de o sută din anii voștri și mă tem că nici emisiunea asta și nici viețile voastre nu vor dura atât. Așadar, universul în care ne aflăm există de patruzeci și cinci de miliarde de ani... (*savantul fu cuprins de sughițuri și fu cât p-aci să cadă din fotoliu*). Oh, iertați-mă, domnule profesor, este adevărat, nu v-am vorbit despre asta până acum. Vom repara greșeala în viitor, nu vă faceți griji. Spuneam, deci, că de la geneza universului și până acum, pe milioane de planete din galaxia noastră au evoluat forme de viață inteligente. Cea mai mare parte din ele au pierit în mod spontan, unele au dispărut în urma dilatării sau exploziei stelelor lor, altele au regresat, dar câteva au continuat să evolueze, în cursul a milioane și milioane de ani. În câteva rânduri, diversele specii inteligente din galaxie au reușit să stabilească contacte între ele, dar, cel mai adesea, rezultatul întâlnirilor a fost anihilarea reciprocă, dată fiind neputința de a găsi mijloace de comunicare comune. Până ce – cu relativ puțin timp în urmă, adică circa un miliard de ani – au apărut primele forme de viață capabile să raționeze, una din care descindem noi și care a dobândit o specializare originală: facultatea de a-și organiza în interior modele simbolice asemănătoare speciilor cu care se află în interacțiune. Pentru prima dată, comunicarea interspecifică a devenit, astfel,

realmente posibilă. Pe această bază s-a reușit unificarea tuturor sistemelor inteligente din galaxie într-un singur organism de cooperare mutuală: *Liga Galactică a Lumilor Autoconștiente*, care ființează doar de opt sute de milioane de ani și care cuprinde deja sute de mii de sisteme planetare locuite de ființe gânditoare. S-ar cuveni, acum, să dăm câteva informații despre organizarea vieții în celelalte galaxii, însă nu mi se pare momentul cel mai potrivit. Să revin la voi. Manifestarea cea mai semnificativă a inteligenței voastre este evoluția tehnologiei. Pentru civilizațiile din categoria voastră, am stabilit un parametru de maturitate, constând în însușirea tehnicii fuziunii nucleare controlate. Prima voastră instalație în măsură să funcționeze a devenit, în mod fericit, operativă acum câteva luni. Și iată că am venit și noi aici. Am venit, ca să vă pregătim pentru a putea intra în marea Ligă Galactică și a vă bucura de avantajele cooperării mutuale. Aveți întrebări?

Prezentatorul: Deh, cred că am avea cu duiumul, să tot fie până în anul 3000. Prima întrebare este, poate, cea mai acută. Cum faceți să fiți atât de... asemănători nouă? Să nu-mi spuneți că dumneavoastră, E.T. Gianni, sunteți una și aceeași persoană cu acest tânăr plesnind de sănătate și atât de tipic italian de 4000 de ani...

E.T. Gianni: Nu, într-adevăr. Înfățișarea omenească este unul dintre instrumentele cu care suntem dotați pentru comunicarea cu voi. Înfățișarea noastră reală n-ar avea nici o semnificație pentru voi sau ar avea una greșită, or noi am venit aici să vă acordăm asistență, nu să vă înspăimântăm.

Prezentatorul: Vreți să spuneți că dacă v-am vedea așa cum sunteți în realitate, am fi îngroziți?

E.T. Gianni: Habar n-am. N-are sens să vă puneți o asemenea întrebare, din moment ce toți ai noștri care se află acum pe Pământ, biologic vorbind, sunt ființe omenești, cu toate însușirile, atât în ceea ce privește trupul cât și sufletul. Altminteri cum am putea comunica, în mod eficient?

Savantul: Fie-mi îngăduit să pun și eu o întrebare...

Prezentatorul: Vă rog, vă rog...

Savantul: Vă mulțumesc. Voiam să știu cum este cu putință să vă transformați mintea de extratereștri în una de tip uman și apoi, ca să spunem așa, la încheierea misiunii voastre, s-o retransformați în cea originală. Cum faceți ca între timp, în timp ce sunteți ființe omenești, să rămâneți voi înșivă? Unde se află *acum* conștiința dumneavoastră originală, E.T. Gianni? Dacă dumneavoastră sunteți acum, biologic vorbind, o ființă omenească, creierul dumneavoastră este ca al nostru. Cum reușesc *să stea împreună* personalitatea dumneavoastră și modul de gândire extraterestru?

E.T. Gianni: Este o întrebare inteligentă. Trebuie să știți că mintea noastră originală este mult mai complexă decât a voastră. Atunci când trebuie să ne pregătim pentru o misiune într-o societate străină, dezvoltăm într-un anumit sector al minții noastre o schemă complexă de conexiuni electromagnetice ce reflectă, până în cele mai mici amănunte, schema caracteristică creierelor speciei pe care trebuie s-o vizităm. Apoi meșterii noștri confecționează trupurile celor ce trebuie să plece în misiune, copiindu-le după modelele prelevate de pe planetele respective. Unele dintre manifestările pe care voi le numiți OZN-uri erau, efectiv, astronavele noastre ce aveau misiunea de a preleva exemplare pentru copiat...

Prezentatorul: Care va să zică, în trecut ați *răpit* ființe omenești...

E.T. Gianni: Desigur. Dar le-am adus întotdeauna înapoi, limitându-ne doar să le ștergem din memorie orice amintire a celor petrecute pentru ca să nu fie taxați drept nebuni de către societatea lor, atunci când se vor fi apucat să povestească prin ce au trecut.

Savantul: Nu v-ați terminat expunerea despre procedeul de... de... hm, nu știu cum să-i zic...

E.T. Gianni: Imediat, imediat, n-am uitat. Așadar, învelișul fizic este confecționat cu mare grijă de către meșterii noștri. După care, printr-un procedeu de mare precizie telepatică, transferăm schema conexiunilor electromagnetice, de care vorbeam adineauri, din creierul nostru în cel al oaspetelui devenind astfel, într-un anumit sens, bilocați. În realitate, în acest fel dăm naștere unui nou individ, de o specie diferită, care este parte din noi, nu și

viceversa. La încheierea misiunii, el va restitui schema electromagnetică ce constă în gândirea lui, completată cu *Informația* culeasă în timpul misiunii persoanei din specia noastră.

Prezentatorul: Tocmai asta voiam să aflăm. Hm... Cred totuși că telespectatorii noștri ar dori să mai afle aspecte ale naturii voastre. Niște elemente mai la zi, ca să spunem așa. De exemplu, vă emoționați? Sunteți romantici? Aveți vreun hobby? Ce faceți în timpul liber?

E.T. Gianni: Vă spun, încă o dată, că dacă v-aș da niște răspunsuri complete la aceste întrebări, aș avea nevoie de un timp echivalent cu mai multe generații viitoare și nici nu cred că acesta este spiritul în care mi-au fost ele puse acum. Voi răspunde, deci, pe scurt și cu aproximație de tip binar. Da, suntem romantici. Da, avem hobby-uri. Ca să adaug o nuanță metaforică, voi spune că, de exemplu, colecționăm timbre.

Prezentatorul: Aha, cam așa ca noi, într-un anumit fel...

E.T. Gianni: Da, avem unele activități lipsite de o funcție care să nu fie exclusiv simbolică.

Prezentatorul: Mergeți la pescuit?

E.T. Gianni: Desigur, dacă asta vă face plăcere.

Astrologul: Aș vrea să-l întreb pe stimatul nostru oaspete dacă acceptă să i se facă un profil zodiacal complet, cu respectivul calcul bioritmic cu dublă variabilă criptointerstelară.

E.T. Gianni: Cu cea mai mare plăcere, dacă așa se obișnuiește aici.

Astrologul: Bine, am datele preliminare și în scurt timp...

Feminista: Pe planetele voastre, care este atitudinea față de femeie?

E.T. Gianni: Nu avem nevoie de femei...

Feminista: Aha! Sunteți din aceia!

E.T. Gianni: ...dat fiind că nu suntem bărbați. De milioane de ani, am depășit acea nepotrivită practică a reproducerii gamaice, așa că nu are nici un rost să vorbim despre sexul nostru.

Savantul: Dar cum vă reproduceți?

E.T. Gianni: În cel mai logic și mai practic dintre modurile existente. Fiecare individ, atunci când i se pare a fi momentul

potrivit, manevrează codul genetic al unei celule proprii, încercând să elimine toate defectele pe care mileniile de autoanaliză l-au făcut să le recunoască în el însuși și introducând calități noi, inspirate de simțul său artistic rațional. În acest fel progresele genetice ale speciei sunt, în mod sistematic, mult mai frecvente decât anticul criteriu de recombinare semialeatoare a genelor prin împreunarea sexuală.

Feminista: Toată această paradă de cuvinte nu vrea să spună decât că ați *eliminat* femeia din sistemul vostru, că ați *exterminat-o* în spatele paravanului evoluției!

E.T. Gianni: Am spus că nu avem sexe, așa că nu văd...

Feminista: Totuși, dumneavoastră v-ați încarnat în trupul unui bărbat, nu? De ce nu în al unei femei? Transsexual nemernic!

E.T. Gianni: După cum știți cu siguranță, mulți dintre noi s-au „încarnat", cum spuneți dumneavoastră, și în femei...

Feminista: Este o exploatare a corpului femeii!

Prezentatorul: Aș sugera să mutăm baricentrul discuției noastre spre unele teme mai generale. Eminența Voastră, ce părere are Biserica?

Cardinalul: Sfânta Mamă Biserică a primit cu bunăvoință acest mare eveniment, pentru că este o confirmare ulterioară a nemărginitei iubiri pe care Dumnezeu o nutrește față de oameni.

Savantul: Vi se pare că...

Prezentatorul: Vă rog, domnule profesor! Continuați, Eminența Voastră.

Cardinalul: Mulțumesc! Așadar, înfățișarea omenească a extratereștrilor este dovada finală că orice ființă dotată cu conștiință trebuie să fie, prin forța lucrurilor, după chipul și asemănarea Tatălui Ceresc. Faptul că în cosmos există și alte ființe omenești este grandioasa manifestare a omniprezenței universale a Domnului și faptul că El a favorizat venirea, în bună pace, pe Pământ a acestora constituie o stimulare la înfrățirea între popoarele de pretutindeni.

Prezentatorul: Foarte bine cuvântați, Eminență, minunat. Regia mă anunță acum că ne face a doua legătură, în direct, cu sângele Sfântului Gennaro.

(Se vede corespondentul din Napoli, care comentează cele ce se petrec; apoi se vede sângele închegat al lui San Gennaro, care se lichefiază pe neașteptate! Urmează obișnuitele reluări cu încetinitorul, pentru a face loc Clipei Sfinte. După aceea se asistă la minunea/ noutatea recoagulării artistice a Sfântului Sânge. În câteva clipe, sângele se încheagă formând, de data aceasta, imaginea unei cutii de Coca-Cola, cu respectiva invitație de a o aprecia. Minune. Stop cadru.)

Prezentatorul: De-a dreptul *impresionant*. Ce spuneați, Eminența Voastră?

Cardinalul: Iată una dintre interpretările date în sânul comunității bisericești; aceea că venirea Extratereștrilor care, să nu uităm au sosit aici în bună pace, întru ajutorarea noastră, este într-un anumit sens o intenție, bine precizată, a lui Dumnezeu... o *nouă venire* a lui Cristos, potrivit așteptărilor contemporane în materie. De două mii de ani s-a așteptat venirea unui mesia... Acum, după un secol de așteptare a vizitei extratereștrilor, iată-i aici. Sunt, evident, situații diferite. Pe bună dreptate se spune că înaltele fețe bisericești sunt pe cale de a revela A-Treia-Taină-A-Fatimei, care ar putea fi confirmarea definitivă a...

Savantul: Dar A-Treia-Taină-A-Fatimei a fost revelată încă de acum zece ani! Se referea la victoria obținută în Cupa Campionilor de Roma, chiar în anul în care – vezi Doamne! – Vaticanul a devenit sponsorul ei oficial!

Cardinalul: Totuși revelația aceea a fost revocată imediat! Fusese rodul unei conjurații urzite de niște prelați din Latium...

Savantul: Pe care, apoi, i-ați excomunicat!

Cardinalul: Nu, nu, să nu exagerăm. Poate că, într-adevăr, au fost supuși unor presiuni să se convertească, să treacă de partea Romei, dar în afară de aceasta...

Savantul: *Trei* dintre golurile înscrise în finala Cupei Campionilor au fost din ofsaid și este scandalos că n-ați renunțat la trofeu!

Cardinalul: Dumneavoastră vorbiți așa numai pentru că finala s-a jucat împotriva lui Juventus, care era deținătoarea cupei. Toată

lumea știe, distinse domnule profesor, că sunteți simpatizantul alb-negrilor. Este evident că răbufnirea dumneavoastră de acum împotriva sfintelor structuri ale Sfintei Mame Biserici vă este dictată de o necoaptă pasiune pentru fotbal.

Prezentatorul: Văd că discuția se animează și acest lucru îmi face plăcere. E.T. Gianni, o întrebare pe care sunt sigur că fiecare italian ar dori să v-o pună. Pe planeta voastră se joacă fotbal?

E.T. Gianni: Nu am analizat încă acest straniu obicei al vostru, dar răspunsul, oricât mi-aș da osteneala să metaforizez orice obicei de-al nostru, nu poate fi decât negativ.

Prezentatorul: Păcat. Mda, desigur că toți ne așteptam la acest răspuns. Ar fi fost caraghios... Privindu-vă chipul – atât de omenesc, atât de italian – ne vine imediat în minte întrebarea dacă n-ați tras măcar câteva șuturi.

E.T. Gianni: Nu, zău că nu. Îmi pare rău.

Prezentatorul: Dar ați putea încerca s-o faceți. Poate că veți învăța, așa, din mers. Ar fi interesant să se înființeze o Cupă Intergalactică.

E.T. Gianni: Prin atributul „intergalactic" vreți să subînțelegeți că noi am veni, cumva, dintr-o altă galaxie?

Prezentatorul: Nu este așa?

E.T. Gianni: Nu. V-am explicat acest lucru anterior. Noi facem parte tot din Calea Lactee.

Prezentatorul: Ah, da, desigur, spuneam și eu, așa într-o doară. Hei! (*adresându-se astrologului*) Ce faceți? Nu se pot face injecții cu heroină, în direct, înainte de miezul nopții! Lăsați seringa!

Astrologul: Aproape am terminat. N-o fac din viciu, ci simt nevoia aceasta pentru a ajunge în starea de transă care-mi va permite să-i redactez astrograma lui E.T. Gianni.

Prezentatorul: Mă rog, mă rog, vă înțeleg. Să facem o excepție de la regulă, de data aceasta. Îmi spun și cei din regie că totul este în ordine.

Artista porno: Pot să-i pun și eu o întrebare lui E.T. Gianni?

Prezentatorul: Desigur. Nu v-am dat niciodată cuvântul până acum, dar...

Artista porno : Cum stați cu penisurile, voi, extratereștrii?

E.T. Gianni: După cum v-am mai spus, noi nu avem sex.

Artista porno: Cum adică nu-l aveți, în ce sens?... Dumneavoastră sunteți un băiat atât de drăguț, încât... Ar fi un păcat să nu... V-ați băgat vată în slip, ca să-l umflați?

E.T. Gianni: În identitatea noastră umană suntem dotați, evident, cu toate organele care vă caracterizează, dar în ceea ce privește activitățile voastre reproductive, așa cum e logic, nu manifestăm nici un interes.

Artista porno: Pun pariu că aș putea să vă fac să vă schimbați ideea...

Prezentatorul: Nu prea este voie să faceți propagandă pentru propria artă sau meserie...

Artista porno: Așa-i, iertați-mă. E.T. Gianni, ați fi dispus să ne arătați penisul dumneavoastră?

Feminista: Falomană falofilie de falofagă!

Prezentatorul: Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar nu se poate. Este ora unsprezece dintr-o zi a săptămânii și până la miezul nopții mai există încă niște restricții. Știți cum e... copiii... cu heroina mai treacă-meargă, dar...

E.T. Gianni: Nu aveți și întrebări mai inteligente de pus?

Astrologul: Aha! Hagiograma tetradimensională a prins contur în zona medianică a minții mele. *Acum știu*! Dumneavoastră, E.T. Gianni, sunteți în zodia Vărsătorului, mai înainte ați fost în a Broaștei Țestoase, sunteți și în Uranus și în Pești, aveți Palloc în Carul Funebru și...

Prezentatorul: Palloc în Carul Funebru?

Astrologul: Mda, este evident. În apropierea lumii lor există planete diferite de cele din sistemul nostru solar și constelații cu totul și cu totul deosebite. În afară de aceasta, E.T. Gianni, văd o conjuncție de aștri cât se poate de favorabilă dumneavoastră, cu marea planetă caldă Galinza care este pe cale de a intra în constelația Prezervativului...

Savantul: Ce prostii mai debitați?

Astrologul: Nu eu, ci stelele le debitează.

Savantul: Faptul că i se acordă atâta spațiu unui asemenea individ mă umilește, dragă E.T. Gianni, și-mi cer scuze, în numele omenirii...

Astrologul: Ce prostii debitați *dumneavoastră* acum?

Prezentatorul: *Domnilor*, vă rog!

Savantul: Bine, bine. Ascultați, E.T. Gianni, ce anume vă place *mai puțin* la noi, oamenii?

Feminista: De ce nu „la noi, femeile"? Obișnuita discriminare!

Savantul: Uf! Voiam să spun „neamul omenesc".

Feminista: De ce nu „neama omenească"?

Savantul: Oh, chiar atât de idioată sunteți?

Prezentatorul: Domnilor, vă rog să nu ne dăm în petic cu provocările!

E.T. Gianni: Vă voi răspunde la întrebare. Ceea ce-mi place mai puțin la voi este încercarea obsedantă de distrugere reciprocă. Dacă vreți să vă bucurați de beneficiile intervenției noastre, va trebui să renunțați la filozofia războiului.

Prezentatorul: Dar țările civilizate au operat, deja, această alegere, E.T. Gianni. Războiul între țările civilizate nu mai există de decenii.

E.T. Gianni: Ați înlocuit doar termenii. Cuvântul *Război* a devenit *Apărare*, iar mai apoi *Apărarea* a devenit *Spirit de Întrecere Sportivă Modernă*. De fapt nu s-a schimbat nimic.

Prezentatorul: *Întrecerea Sportivă Modernă* este practicată cu lealitate, pe când, odinioară...

E.T. Gianni: În trecut, războiul se declara și era, deci, ceva loial, în accepția termenului vostru „loial". Totuși, nu noi suntem în măsură să vă judecăm. Pentru a intra în marea *Ligă Galactică a Lumilor Autoconștiente*, este obligatoriu să renunțați la practica agresiunii, pentru a evita reinfectarea altor civilizații din galaxie, care au rezolvat de mult această problemă.

Prezentatorul: Iată ceva cu adevărat frumos (*aplauze; toți bat din palme*).

Savantul: Aș dori să pun o întrebare regiei. Dat fiind faptul că am avut o zi grea, aș vrea să știu dacă-mi este îngăduit să-mi fac o înțepătură...

Feminista: Aici bărbații își fac cu toții de cap și nimeni nu le spune nimic. Acum vreau să văd dacă pe mine, pe mine, care sunt o *Femeie*, mă vor lăsa s-o fac... (*scoate din poșetă o seringă*).

Prezentatorul: Domnilor, domnilor, *vă rog*! Abțineți-vă *încă o oră*! Mă băgați la balamuc!

Artista porno: Eu aș fi dispusă să fac dragoste cu E.T., în direct la televiziune.

Prezentatorul: După miezul nopții! După *miezul nopții*! Acum nu se poate! Trebuie să ne încadrăm în program! Apoi v-aș ruga să folosiți cuvântul „sodomizare". Suntem, doar, la televiziune! Vă rog, domnilor...

E.T. Gianni: Chiar nu aveți și întrebări mai inteligente de pus?

Savantul: Are cineva vreo linguriță? Eu am una de aur, dar nu reușesc să dau de ea...

Artista porno: Este careva dintre voi dispus să mă?...

Astronautul: Aș vrea să spun și eu ceva.

Prezentatorul: Aha, da, interveniți și dumneavoastră. Ați tăcut până acum. Ați așteptat ca atmosfera să se încingă bine, da?

Astronautul: Știți, eu voiam...

CLAC!

S-a terminat videocaseta. Chiar atunci când intram și eu, în sfârșit, în acțiune. Nu aveam nici un chef să retrăiesc tot ceea ce s-a petrecut după aceea. Imaginile pe care astrologul și cardinalul le-au oferit despre ei înșiși... și restul, nimic nu-mi mai dădea starea de nostalgie. În seara aceea nu mă distrasem. Și contactasem HIV-25, singurul microb SIDA ce-mi lipsea.

8. Opera extratereștrilor

În lunile ce au urmat, extratereștrii au pregătit omenirea pentru intrarea în marea comunitate galactică. Au răspândit o mulțime de noi tehnici și tehnologii și au dat un impuls exploziv

dezvoltării socio-economice mondiale. Au procedat astfel încât bunăstarea să domnească peste tot, fără ca să se bazeze pe exploatarea celei de a treia, a patra sau a cincea lumi. Au făcut să dispară sărăcia, suferința fizică și au pornit pe lungul drum care avea să le permită, într-o bună zi, să învingă manifestările cele mai zgomotoase ale ignoranței. Au pus la dispoziția oamenilor colosale resurse de energie, care nu costau nimic, precum și tehnici revoluționare de producere a alimentelor. Au făcut așa încât să înceteze toate războaiele în curs de desfășurare (sau, cum se prefera a fi numite, operațiunile de apărare preventivă sau manifestații sportive moderne) impunând „Pax aliena". Oricine ar fi vrut să întreprindă noi ostilități de natură să tulbure Pacea Planetară, nu ar fi avut parte decât de necazuri.

Alienii au avut grijă de toată biosfera. Au reușit să mai găsească câteva exemplare de delfini, de mamifere sălbatice și alte rarități și au creat zone de repopulare. Au reînviat câteva mări moarte, din cauza poluării, precum Mediterana, luând măsuri de purificare a lor. Prin tehnici asemănătoare clonării, au reînviat specii de animale dispărute în deceniile precedente – balenele, ursii panda, aproape toate felinele sălbatice, rinocerii etc. Au astupat găurile din stratul de ozon, au deradioactivizat atmosfera și au luat contramăsuri adecvate față de incipienta explozie a efectului de seră provocat de creșterea conversiunii carbonului fosil în căldură și CO ca și de noua și imensa cantitate de căldură introdusă în ecosistem prin fuziunea nucleară controlată.

Cosmetizarea Pământului dură câțiva ani, dar conștiința colectivă umană nu evoluă cu aceeași viteză. Marele tact de care dăduseră dovadă extratereștrii în intervențiile lor făcu astfel încât în sânul omenirii nu se dezvoltă conștiința faptului că marile progrese obținute se datorau ajutorului alien. Era drept, oamenii de rând știau că extratereștrii le dădeau o mână de ajutor, însă din mândrie pentru propria specie, mândrie amestecată și cu Obtuzitatea Atavică, omul de pe stradă își închipuia că meritul progreselor aparținea în primul rând omenirii.

Pe extratereștri nu-i deranja acest lucru, pentru că nu stăteau să-și bată capul cu asemenea probleme, totuși socotiră că un nivel

mai ridicat de spirit critic și o proprietate de analiză a realității mai puțin strâmbă ar fi fost calități fundamentale pentru ca omenirea să-și poată face o intrare legitimă în Liga Galactică a Lumilor Autoconștiente.

După ce se îngrijiseră de alinierea tehnologică a Omului la restul galaxiei inteligente, ei se apucară de revizia mediului psihologic, care continua să prezinte imperfecțiuni grave și bătătoare la ochi.

Mai întâi, hotărâră să rezolve ceea ce li se părea elementul cel mai înrădăcinat, castrant și stânjenitor dintre deprinderile psihice umane. Atitudinea față de asistarea pasivă, care fagocita floarea capacităților imaginative ale individului, orientând efortul lui creator către inutilul fetiș al evenimentului în care se răsfrângea. Era o activitate simbolică, destul de stupidă, lipsită de orice funcțiune care să nu poată fi îndeplinită într-un mod mai puțin pasiv; așa încât omenirea n-avea să sufere mult, ba chiar avea să învețe repede să-și valorifice într-un fel mai inteligent și mai productiv propriile-i facultăți mintale, realizând un mare salt evolutiv.

După o lucidă expunere a motivelor ce-i determinaseră să acționeze în această direcție, extratereștrii hotărâră să suprime ceea ce li se păruse prima dintre activitățile *voyeuristice* omenești: sportul.

În decurs de câteva zile, pe întreaga planetă a fost imposibil să se asiste pe stadioane, sau la televiziune, la vreo manifestație sportivă. Campionatele au fost întrerupte, cursele de automobile suprimate, duelurile pugilistice și de alte genuri interzise. Cine dorea putea încerca să practice vreun sport, dar era imposibil să asiști la așa ceva cu scop identificativ iar dacă rezultatul putea fi obiectul unor proiecții mintale, aceasta nu putea fi divulgat.

A fost un șoc. Turnirul evoluției își schimbase ritmul și se învârtea mai repede. Omenirea a simțit impactul forței centrifuge.

În zilele acelea, hoinăream pe orbita terestră cu astronava mea și adunam detonatoare nucleare pentru a le aduce pe Pământ,

unde aveau să fie demontate. În realitate, treaba o făceau în întregime calculatoarele și brațele mecanice ale navei.

Eu îmi petreceam timpul, privind la televizor. Emisiuni italienești, se înțelege. Așa am aflat știrea. În Italia, opinia publică era șocată. Guvernul, da, da, chiar guvernul, proclamase grevă generală și în întreaga țară aveau loc manifestații de protest. Ne aflam în ajunul celei de-a douăzeci și șasea etape de fotbal, care programa derbiul ce avea să decidă campioana. Am văzut la telejurnal chipurile manifestanților. Arătau de parcă nu mai aveau aer să respire. Disperarea a făcut apoi loc mâniei și, în numai câteva ore, un val de xenofobie s-a năpustit asupra teritoriului în formă de cizmă boantă. N-aveam idee care era situația în restul lumii. Extratereștrii comiseseră o greșeală, sau poate că era vreun experiment al lor, deși nu cred că-și imaginaseră o reacție atât de violentă. *Dacă mai au un dram de minte*, își vor fi spus ei, *și compară ceea ce le-am dat și ceea ce – numai în aparență – suntem pe cale de a le lua, nu pot avea îndoieli în privința corectitudinii balanței.*

Fapt era că urma să aibă loc marele derbi. De când progresul adus de alieni înjumătățise numărul orelor de muncă pentru majoritatea cetățenilor și crescuse venitul și timpul liber individual, importanța acordată fotbalului în Italia se ridicase la pătrat. Ca atare, se considera inacceptabil o renunțare la derbi, la restul etapei, la Formula Unu și la celelalte sporturi.

Valul xenofob se transmite cu viteza sunetului, pătrunde peste tot, se rotește de mii de ori și de fiecare dată crește în intensitate. *Valul xenofob* activează zone cerebrale de multă vreme amorțite, trezește în Om instincte primare și dă naștere unui fenomen colectiv care modifică gestalt-ul societății.

Înainte de lăsarea serii, toți extratereștrii din Italia, câteva mii (după cum am spus, nu știu ce se întâmpla în restul lumii), fuseseră linșați și făcuți bucățele, apoi arși pe mari ruguri improvizate pe stadioanele italiene și neamul omenesc ieșise din turnirul evoluției.

Am văzut totul la televizor, în direct. „Frumosul în direct". Apoi, emisiunile se întrerupseră, așa dintr-o dată. Pentru totdeauna.

Epilogul sunt eu. Nu mai există altcineva. Atunci când emisiunile s-au întrerupt, nava mea a vibrat brusc. Am privit afară prin parbriz (nu, nu se numește așa, dar conceptul e același). Pământul nu mai exista. Instrumentele mi-au indicat că fusese redus la o sferă de neutroni cu diametrul unei mingi de ping-pong. În mod evident își păstrase masa și eu continuam să mă rotesc pe orbită în jurul lui. Blindajele mă protejaseră de razele-X, așa că am supraviețuit. Ce mai noroc...

Deși nu cred. *Știu* că-i adevărat, pentru că nu sunt un prost; dar tot nu cred. Atunci sunt nebun. N-am nici o îndoială în legătură cu faptul că sunt nebun. Totuși nebunia este consecința unei comparații și eu nu mai am cu cine mă compara. Așadar, chiar dorind, *nu pot* să fiu nebun. De asta sunt foarte sigur. Atunci este evident că *sunt* nebun. Pe de altă parte, luciditatea și obiectivitatea raționamentelor mele îmi confirmă că *nu* sunt nebun. Dar dacă *nu* aș fi nebun, de ce m-aș apuca să scriu și să povestesc toate astea cuiva care nu mai există? Iar dacă *aș fi* nebun, cum mi-aș da seama de acest lucru?

Eu, Antonio Esposito, napolitan, sunt ultimul om existent; nu știu dacă sunt nebun ori înțelept, dar am o problemă. Nu vă voi spune, sau nu-mi voi spune, care anume. Pentru că am și rezolvat-o. Și sunt fericit.

Am ce face pentru următorii lustri. Pe nava mea, în videoteca mea sunt rânduite, frumos, videodiscurile cu toate meciurile jucate de Maradona, frații și fiii săi, în mai bine de patruzeci de ani. După ce le voi fi văzut și revăzut pe toate pe micul ecran, până ce mi se va fi făcut lehamite, viața nu-mi va mai fi de nici un folos și atunci voi îndrepta botul rachetei spre Soare, definitivând autogolul – *pardon* – pieirea speciei mele.

Ciao, ciao! (scuzați-mă, voi ce nu existați, dacă vă salut, dar vă amintesc faptul că, în afară de a *nu* fi nebun, *sunt* nebun).

SFÂRȘIT

CUPRINS

Prefață 5
Introducere 9
Dumnezeu S.R.L. 15
Invenția originală 44
Operatorii de calculatoare se împart în două categorii... 48
Idealurile omenirii 55
Infernul 65
Cel mai mare filozof din lume 70
Lume de pace 79
Partida 101
Bărbatul e schimbător 115
Sub semnul pluriproprietății 127
În lumina neagră 152
O poveste obișnuită 161
Nebuni 167
Ziua Judecății 180
Ultima criză 221
Reformă electorală 227
Simpaticul 231
Prea târziu pentru totdeauna 236
Handicapatul e frumos 243
Iubirea dintre Tom & Minnie 276
Dacă heroina ar fi fost pastă de dinți 289
Inflație nedeterministă sau „cum am mântuit lumea“ 296
Cronica unei invazii extraterestre 316